

EMMA DRAKE

*Spune adio
trecutului*

Traducerea și adaptarea în limba română de

GABI AGRĂPINEI

ALCRIS

Capitolul 1

Feribotul, singurul mijloc de transport care făcea legătura de două ori pe săptămână cu insula Kinos, străbătea greoi apele albastre ale Mediteranei formând valuri, care în cele din urmă se spărgeau de stâncile ce formau promontoriile ce străjuiau intrarea în golful larg la capătul căruia se afla portul Melmia. Puntea vasului era ticsită cu mărfuri: butoaie cu motorină, lăzi cu păsări și legume, lăsând puțin loc pentru pasageri. Cei mai mulți erau localnici greci, bruneti cu pielea măslinie, dar și turiști, stând în grup, și păzindu-și bagajele.

Doar o tânără cu părul lung, de un blond deschis, stând singură sprijinită de balustradă, cerceta cu atenție portul ca și cum ar fi căutat ceva. Era trecut bine de amiază și deși soarele era încă sus pe cer, în port nu prea era mare animație. Dezamăgită, Holly Weston se îndepărtă de balustradă și se așeză pe o stivă de lăzi cu bere. Își puse geanta cu aparate

între picioare ca s-o ferească de mișcări bruște și de lovituri și se sprijini cu spatele de o stivă de cherestea, balansându-se și lăsându-se mângâiată de soare.

Sperase că va vedea iahtul lui Felix Riddel ancorat în port. Câteva fotografii cu vasul ar fi fost un început bun pentru misiunea ei. Acum va trebui să aștepte până când miliardarul singuratic se va hotărî dacă-i va acorda sau nu interviul pe care ziarul la care lucra încercase cu disperare să-l obțină în ultimele două luni.

Nările lui Holly fură invadate de mirosul de brad datorită lemnului încălzit de razele puternice ale soarelui. Auzea pălăvrăgeala celorlalți călători, care se străduiau să acopere zgomotul făcut de motoarele vasului. În timp ce intrau în golf, membrii echipajului începură să se agite, iar unul dintre ei se apropie de ea și-i spuse ceva în grecește. Nu-l înțelesese, dar în același timp îi făcuse semn să se scoale de pe lăzi, care probabil erau mai importante decât confortul pasagerilor. Cu un oftat, Holly își puse geanta pe umăr și-și feri valiza din drumul lor.

Încet, vasul se apropie de locul de acostare și cei doi bărbați, care apărură pe chei, prinseră otgoanele aruncate de pe vas și le legară repede în jurul unor stâlpi de metal. Motoarele se opriră și cablul ruginit al ancorei începu să scârțâie în timp ce era lăsată la apă. Trecu ceva timp până când pasarela să fie lăsată, deoarece membrii echipajului erau mai interesați de schimbul de vești cu cei de pe chei. În sfârșit, pasagerii începură să părăsească vasul. Holly așteptă cu răbdare, obișnuită deja cu tot ceremonialul. Nimeni nu se

grăbea, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Ceea ce probabil că era adevărat, deoarece vasul se opri de atâtea ori încât Holly pierduse șirul. Nu dorea decât să facă un duș și să se odihnească într-o cameră răcoroasă.

Valiza nu era grea; desele misiuni în străinătate o învățaseră să călătorească fără prea multe bagaje, dar geanta de umăr cu echipament era grea și când ajunse pe chei se opri să răsuflă. Orașul Melmia se întindea în jurul golfului. Casele pătrate, văruiate în alb, semănau cu niște cuburi de zahăr. Aproape toate aveau un singur etaj și doar ici și colo apăreau obloane sau câte o ușă vopsită în culori strălucitoare. În spatele caselor se ridicau dealuri aride, pe pantele cărora creșteau pâlcuri de măslini piperniciți. Stâncile se întindeau spre mare unde formau cele două promontorii ce apărau golful.

Pentru o clipă, Holly ezită, întrebându-se încotro s-o ia, unde să găsească un hotel decent. În altă țară ar fi întrebat în franceză, germană sau spaniolă, limbi pe care le vorbea fluent, dar habar n-avea de un singur cuvânt în greacă. Atunci observă în stânga ei, la câteva sute de metri, o clădire cu două etaje, aproape de cheiul unde erau ancorate iahturile. Își luă bagajele și se îndreptă într-acolo. Era transpirată toată când ajunse, dar instinctul n-o înșelase, deoarece clădirea avea o terasă acoperită cu viță de vie. Se numea *Taverna Helios*.

La mesele așezate în partea mai umbroasă a terasei stăteau mai mulți bărbați, care o priviră curioși în timp ce urca scările și intra în clădire. După câteva secunde, văzu că și acolo erau câteva mese acoperite cu fețe de masă și un bar care se

întindea pe toată lungimea camerei. Brusc, Holly își aminti că trecuse de ceva timp de când nu mai mâncase.

Nu era nimeni în încăpere, dar după ce sună din clopoțel, draperia ce acoperea o ușă din spatele barului se dădu la o parte și în prag apără un bărbat scund, de vârstă mijlocie, chel și cu o mustață impresionantă. Îi aruncă o singură privire și-i vorbi în engleză.

– Da, doamnă. Ce doriți?

Holly zâmbi în sinea ei, întrebându-se dacă îi ghicise atât de repede naționalitatea, sau automat se adresa tuturor străinilor în engleză.

– Doresc să mă cazez, spuse ea. Aveți camere?

– Da, avem. Cât stați?

Holly ridică ușor din umeri.

– Nu știu, încă. În mod sigur o săptămână, dar poate și mai mult.

– N-are importanță. Veniți, vă arăt camera.

Ieși de după bar și Holly, lăsându-și valiza, îl urmă prin bucătăria mare. Mirosul de mâncare îi aminti că era ora prânzului. Ignoră cu hotărâre protestele stomacului și-l urmă prin ușa care dădea într-o latură a tavernei, chiar la piciorul unei scări care avea pe fiecare treaptă câte un ghiveci cu flori viu colorate. Urcară scara până la ușa vopsită în albastru ce dădea într-un coridor, cu camere de o parte și de alta.

Grecul deschise o ușă și-i făcu loc să intre. Camera era foarte simplu mobilată, cu un pat dublu de lemn, cu o cuvertură albă, un dulap mic și un cufăr vechi. Mai era o masă și un scaun, un mic lavoar într-un colț și o oglindă crăpată

deasupra, dar camera era foarte curată și datorită obloanelor de la geam foarte răcoroasă. În timpul deplasărilor ei, Holly stătuse și în locuri mult mai rele; ăsta era un palat față de pensiunea din India, unde stătuse cu trei ani în urmă, și pe care de câte ori și-o amintea, se cutremura. Din experiență, învățase că trebuia să verifice de două ori.

– Aș vrea să văd baia, zise cu hotărâre.

Dar și baia era curată și, după ce despachetă, făcu un duș care-i alungă oboseala călătoriei. Refăcută, își puse o rochie bleu de bumbac și ieși în coridor. Se opri în capătul scărilor și privi marea, întrebându-se dacă pata întunecată ce se zărea la orizont era insula Fallippos, unde Felix Riddell ducea o viață retrasă. Dar Holly venise în Grecia cu intenția de a pătrunde în bârlogul leului și n-avea să plece până când nu va reuși!

Încă se simțea obosită fizic, dar dușul o ajutase, așa că se hotărî să se odihnească după cină. Patronul, care se numea Alexis Lambis, îi spusese că urma să servească masa de seară peste o oră, așa că își luă un aparat de fotografiat mic și plecă să exploreze orașul.

La început se îndreptă spre dealuri, străbătând străduțele întortocheate și înguste, pavate cu piatră, care nu erau trasate după un plan și adesea înconjurau o casă care părea construită chiar în drum. Majoritatea caselor semănau între ele, ici și colo dădeai peste un magazin. Pe măsură ce se apropia de deal, străzile deveneau mai abrupte și-i era greu să meargă cu sandale cu toc, dar până la urmă reuși să ajungă la marginea orașului și se așeză pe un zid să se odihnească... În spatele ei era un crâng de măslini și în aer stăruia mirosul de

lemn proaspăt tăiat. Holly se odihni mult timp, lăsând gândurile să-i hoinărească aiurea. Un zgomot de copite o trezi din visare și văzu un băiat și un bătrân ce mânau spre oraș un șir de măgari încărcăți cu saci. Zâmbi; acum știa de ce pietrele ce acopereau străzile erau așa de alunecoase: fuseseră tocite de potcoavele măgarilor.

Orașul se animase, locuitorii ieșiseră pe străzi după lunga siestă de după-amiază și toate magazinele erau deschise. Bineînțeles că se rătăci printre atâtea femei cu sacose, copii alergând și jucătorii de table. Până la urmă ajunse în port. Și aici animația crescuse și Holly era atentă și la aspectul artistic, pentru a obține o fotografie bună. Aruncă o privire rapidă spre un vas mai mic și îngheță. Inima începu să-i bată nebunește în piept.

Pentru câteva minute, privi nemișcată bărbatul ce apăruse pe puntea vasului, apoi, când acesta dispăru sub punte, începu să respire și să se relaxeze. Pentru o clipă, crezuse că... Dar nu, nu era deloc stilul lui; bărbatul era mult mai solid decât Nick și părul era mai deschis la culoare. Dar întâmplarea o tulburase; crezuse că depășise această stare până acum.

Holly își reveni și se îndreptă grăbită spre tavernă. I se mai întâmplase de multe ori, în special la început, când se simțea rănită și rana încă sângera. Vedea o figură în mulțime, un bărbat care ținea capul într-un anume fel, sau mergea cu pași mari și hotărâți și inima îi sărea din piept și rămânea nemișcată până când realiza plină de amărăciune că nu era Nick. Niciodată nu era Nick. Din ziua în care o părăsise, după acea ceartă groaznică, nici nu-l mai văzuse, nici nu mai auzise de el.

Când ajunse la tavernă, mai multe mese erau deja ocupate. Cei mai mulți erau greci, care discutau cu însuflețire, la un pahar, însă erau și câțiva turiști, care o recunoscuseră și o salutară dând din cap. Holly le întoarse salutul, dar se așeză la o masă aflată la marginea terasei. Era furioasă pe ea, pentru că incidentul o afectase. Trecuseră câțiva ani – șapte ani lungi – și totuși, doar văzând pe cineva care-i reamintea de Nick, încă o putea face să se piardă cu firea.

Supărarea îi crescuse și mai mult când văzu că-i tremurau mâinile, dar reuși să-i spună chelnerului ce dorea cu voce calmă și, încetul cu încetul, se liniști, reușind să savureze mâncarea cu un nume imposibil, dar extraordinar de bună la gust. După ce comandă cafeaua, revăzu însemnările despre Felix Riddell. Pe scurt, el era a doua generație canadiană a unui descendent britanic, care începuse ca vânzător de ziare și ajunsese să aibă propriul lui ziar. La treizeci de ani, era deja multimilionar. Atunci se hotărâse să devină unul dintre cei mai bogați oameni din lume și imperii necunoscute cădeau ca popicele în fața hotărârii lui de a le prelua. Timp de câțiva ani fusese unul din lideri în domeniul aviației, un playboy cu trei neveste la activ și nenumărate amante până când aproape că era considerat demodat, dacă nu era ori una ori alta. Apoi, dintr-o dată, Felix Riddell renunțase la stilul lui de viață, la iahturi, cazinouri, femei, la toate; își lăsase imperiul pe seama subalternilor, își cumpăraseră o insulă retrasă în arhipelagul grecesc și o transformase într-o fortăreață, unde foarte puțini aveau acces și se stabilise acolo. Printre cei puțin acceptați – *în mod sigur* – nu se numărau ziariștii care doreau un interviu.

Holly ridică privirea, dar nu mai zări insula la orizont. Soarele apunea, iar cerul devenise purpuriu. Încercă să se concentreze asupra lui Felix Riddell, dacă-l va întâlni vreodată, dar se simți foarte obosită. Ajunsese la acea stare în care-i era greu să se miște până în cameră. Privind apusul, se cufundă în amintiri, stârnite și de incidentul de mai devreme. Cu mai mult de șapte ani în urmă, când avea șaisprezece ani și era încă elevă, întâlnise un student, Nicholas Falconer, și se îndrăgostise de el la prima vedere.

Desigur, de la început fusese un dezastru. Nick avea doar douăzeci și doi de ani, era în ultimul an la Politehnică. Se întâlniseră la o discotecă și la început Nick tratase sentimentele ei pentru el ca un capriciu, așteptând să se maturizeze. Îi arăta o afecțiune frățească, pe care ea nici n-o dorea, nici nu știa cum s-o depășească. Dar perseverase și într-o seară, când el voia s-o sărute pe obraz, s-a întors și l-a sărutat pe gură, iar răspunsul lui i-a dovedit că începuse s-o vadă ca o femeie.

Dar nici atunci n-a fost ușor; el insista că erau prea tineri, că încă n-avea un serviciu și că va mai trece timp până să poată câștiga îndeajuns ca să-și poată întreține nevasta. Pentru Holly, toate argumentele și îndoielile lui i se păreau prostii. Se iubeau, nu-i așa? Atunci, de ce să mai aștepte? Încetul cu încetul, l-a convins și împotriva voinței lui, a cedat; poate și pentru că era orfan și dorea să aibă o casă, poate și pentru că realizase cât de mult îl iubea și-l dorea Holly și dacă nu se căsătoreau n-ar mai fi putut să se abțină.

Se putea spune că părinții lui Holly aparțineau clasei mijlocii; o trimiseseră la școli bune și aveau planuri mari pentru fiica lor. Părinții ei au fost de-a dreptul șocați, când l-au prezentat pe Nick și le-a spus că vor să se căsătorească. L-au privit ca pe un parazit și i-au interzis să mai intre în casă. La început a fost uimită de atitudinea lor. Pentru ea, Nick era perfect și era atât de cucerită de el, încât nici nu-i trecuse prin cap faptul că părinții ei s-ar putea opune. Dar încăpățânarea era o trăsătură a caracterului ei încă din copilărie și mai târziu o ajutase adesea în slujba ei. Până la urmă, capitulaseră. I-au spus că dacă nu-l va mai vedea până când va termina facultatea și dacă atunci va mai avea aceleași sentimente pentru el, îi va permite să se logodească. Erau siguri că până atunci Holly îl va uita.

Destul de repede, Holly fu de acord, știind că Nick avea nevoie de timp ca să se concentreze asupra studiilor. I se părea că lunile treceau greu și număra zilele rămase. Într-o zi, după ultimul lui examen, luă trenul spre Oxford, iar Nick o aștepta în gară. Arăta atât de bine; înalt și zvelt – prea slab pentru înălțimea lui – părul bogat, castaniu, îi cădea pe frunte, ochii albaștri i s-au luminat când a văzut-o coborând din tren și s-a grăbit spre ea.

Se îmbrățișară cu exuberanță. Se sărutară, fără să țină cont de ceilalți călători, care trecând pe lângă ei zâmbeau larg.

O luă în brațe și o învărti.

– Ghicește! Am găsit un serviciu!

– Un serviciu! Ah, Nick, minunat! Acum, tata nu va mai avea nici o obiecție la căsătoria noastră. Îl sărută cu foc și-l îmbrățișă cu putere. Ce fel de serviciu? Când începi?

El râse, o lăsă din brațe, apoi roși când realizează că oamenii îi priveau amuzați. O prinse de mână și o trase după el.

– Hai să găsim un loc unde să stăm și să mâncăm ceva. O să-ți povestesc totul.

Găsiră o cafenea și, la o cafea și cornuri, îi povesti.

– Este o mare companie internațională de construcții. Mi-au oferit un post modest în conducere, dar cel puțin este un început și este în domeniul care-mi place, adăugă el plin de entuziasm. Am fost la interviu luna trecută și abia săptămâna asta am aflat că m-au acceptat. Au șantiere de construcții în toată lumea. Ochii îi străluciră. Gândește-te, un an aș putea fi trimis în America de Sud, celălalt an în Africa!

Speriată, Holly făcu ochii mari.

– Poți să-ți iei soția cu tine, nu-i așa?

El se încruntă.

– Păi, mi-e teamă... zise el încet.

Alarmată îl prinse de mână, cât pe ce să verse cana de cafea.

– Ah, Nick, nu poți să mergi fără mine. Te rog, te rog, spune-mi că n-o să pleci fără mine!

Fața i se îmblânzi și zâmbi, doar așa cum știa el să-i zâmbească. Își puse mâna peste a ei.

– Prostuțo, doar glumeam. Sigur că te iau cu mine; a fost primul lucru pe care l-am întrebat.

Holly răsuflă ușurată.

– Să nu mă mai sperii așa, Nick. Îmi promiți? N-aș suporta.

Îi șterse o lacrimă de pe obraz.

– Urzicuță prostuță. Nu știi că nu te-aș părăsi vreodată? îi zise el cu blândețe folosind numele de alint.

Această amintire o făcu să zâmbească strâmb. Grozavă promisiune. Pentru că o părăsise la scurt timp după aceea.

Privind în urmă, realizase că fusese în întregime vina părinților ei. Când auziseră de serviciul lui Nick, refuzaseră categoric s-o lase să se căsătorească și să vagabondeze în jurul lumii cu el, așa cum se exprimaseră ei. Nu-și educaseră fiica pentru a trăi printre străini, în barăci fără canalizare și îngrijire sanitară. Și când încăpățânata Holly spusese că oricum se va mărita, i-au spus că încă nu împlinise optsprezece ani și deci avea nevoie de consimțământul lor. Curseseră lacrimi, scene și reproșuri și în final se ajunsese la un compromis când Holly amenințase că va pleca de acasă și va locui împreună cu Nick, dacă nu se căsătorește imediat. Au fost de acord să-i lase să se căsătorească numai dacă Nick va renunța la slujba în construcții și va accepta să lucreze cu tatăl ei, la birou.

Condiția era ceva total opus la ceea ce-și dorea el, dar tatăl lui Holly îl luă pe Nick la club și-i spuse că Holly era prea delicată și nu putea trăi în condiții diferite și că dacă o iubea cu adevărat nu i-ar cere un astfel de sacrificiu. Tatăl ei fusese elocvent și convingător, iar Nick, tânăr și nesigur, așa că până la urmă fu de acord, renunțând la ambițiile sale. Continuând subiectul și acasă, domnului Weston nu i-a fost greu să-i dovedească faptul că nu putea să-i asigure lui Holly o locuință decentă și că ar fi mai bine să locuiască împreună până ce Nick își va putea permite să cumpere una.

Simțindu-se inferior și rușinat de sărăcia lui, Nick acceptă în cele din urmă. Când a aflat, Holly a fost dezamăgită, deoarece i se părea distractiv să locuiască în străinătate, să

aibă propria lor locuință. Tot ce conta pentru ea, cu adevărat, era să se mărite cu Nick imediat. Era atât de îndrăgostită, încât nu era capabilă să se mai gândească și la altceva. O dată căsătoriți, totul se va rezolva deoarece vor fi împreună și nimic nu va putea schimba acest lucru.

Au avut o nuntă superbă, apoi au plecat în luna de miere în Spania, pe care au petrecut-o într-o vilă împrumutată de mătușa ei. Au fost zile pline de dragoste, fericire și de noi descoperiri, când totul părea superb în lumea lor.

Campania părinților ei de a-i despărți, începuse imediat după întoarcerea lor. Ah, a fost o campanie foarte subtilă și condusă cu o mână de maestru de mama ei, așa că Holly n-a realizat ce se întâmpla decât când a fost prea târziu. În general, mama ei se purta foarte frumos cu Nick, dar îl făcea mereu conștient că nu era unul de-al lor și că manierele lui lăsau mult de dorit. O făcea cu propoziții care începeau cu: “Sunt sigură că nu te superi dacă te sfătuiesc, Nicholas, dar...” sau “Noi nu procedăm chiar așa, Nicholas”. Iar la serviciu, era privit doar ca unul ce lucra la birou, fără să aibă posibilitatea să arate ce știe și având de înfruntat și statutul de ginere, deoarece cei din conducere se simțeau amenințați de acest statut.

Probabil că Nick se simțise foarte nefericit, dar nu-i spusese nimic lui Holly, învățând repede și asigurându-se că nu va mai repeta aceeași greșeală a doua oară. Holly era atât de fericită încât nu observa nimic.

Încetul cu încetul, relațiile intime dintre ei, atât de minunate, de perfecte, începură să fie afectate; asta deoarece,

într-o dimineață la micul dejun, mama ei s-a plâns, politicos desigur, de zgomotul pe care-l făceau în dormitor.

Din acel moment, Nick se retrase într-o carapace, pierzându-și veselia și verva care-i plăceau atât la el. Atunci o rugase să părăsească împreună casa și să găsească un apartament în oraș. Vorbea repede, aproape cu disperare. Dar ea, complet oarbă la ceea ce se petrecea, era incapabilă să-și dea seama de ce dorea să părăsească tot confortul pentru o cămăruță amărâtă. Adesea erau invitați la petreceri, iar ea gusta din plin plăcerea de a fi o femeie măritată.

Atunci, Nick s-a schimbat și față de ea, tratând-o la fel ca pe părinții ei; cu o politețe rece, ca și cum ar fi fost un chiriaș în casă și nu un membru al familiei. Făceau rar dragoste și numai când părinții ei nu erau acasă, până când și astea încetară cu totul. Au început să se certe. Holly nu putea înțelege de ce se schimbase, când în timpul lunii de miere fusese așa de pasional, pe când acum era plin de amărăciune și de revoltă și nu-i putea spune că era făcut să se simtă inferior. La început se împăcau repede, Holly înlăcrimată și plină de regrete, Nick blând și iubitor, dar lucrurile se înrăutățeau din ce în ce mai tare, certurile mai dese, cu insulte și reproșuri.

Ultima și cea mai puternică a avut loc la aproape șase luni de la căsătoria lor. Nick încercase să-i facă pe plac mamei ei, petrecându-și weekendul decorând o cameră pentru ea, apoi când s-a întors de la serviciu a doua zi, a găsit un decorator refăcând totul, iar mama ei împreună cu o prietenă râdeau de neîndemânarea lui. Neputând să mai suporte, îi spuse lui

Holly să împacheteze lucrurile, că vor pleca, dar ea era prea tânără și fără experiență ca să-și dea seama că el ajunsese la limita suportabilului și-i spuse că era stupid.

Cearța a fost îngrozitoare, Nick cerându-i să aleagă între el și părinții ei. Holly a refuzat și i-a reproșat că este egoist și prost.

– Și un impotent! țipă la el, toată durerea și amintirea nopților când el stătea țeapăn lângă ea, revenindu-i în minte.

În acel moment, ceva explodează în interiorul lui Nick. Din doi pași străbătu camera, o înșfăcă și o trase spre pat. Holly văzu privirea plină de furie și începu să se zbată, dar el era mai puternic și o împinse cu brutalitate în pat. Țipă, dar părinții ei nu erau acasă și nimeni n-o auzi, în timp ce el îi rupea hainele...

– Nemernico! Îți arăt eu impotent! mârâi el printre dinți cu o voce tremurândă de emoție și furie.

O posedă ca un animal, fără pasiune sau dragoste, ca și cum ar fi vrut s-o pedepsească.

În timp ce ea își trăgea plângând un cearșaf peste ea, el își împachetă lucrurile și părăsi camera și viața ei.

Îl așteptase, îl așteptase șase luni, interminabile, încrezătoare că o iubea îndeajuns încât să-i telefoneze. Speranțele îi scădeau pe măsură ce timpul trecea și nu primi nici măcar o scrisoare. În aceste șase luni se maturizase. Abia după șase luni își dădu seama ce făcuseră părinții ei și atunci părăsi și ea casa. Rămăsese atâta timp cât sperase ca Nick va lua legătura cu ea. Când a plecat, au acuzat-o de ingraturitudine și-i spuseră că nu vor s-o mai vadă vreodată. Dacă asta doreau

sau nu cu adevărat, Holly nu știa și nici nu-i păsa. Nici acum nu știau unde stătea. Cu hotărâre își construise o viață nouă pentru ea, își reluase numele de fată, se mutase într-o cămăruță, încercase să-și ia un serviciu, orice, iar seara mergea la cursuri de jurnalism. La început îi fusese foarte greu și adesea se gândea că nu va reuși, ba chiar i-a trecut prin minte să se sinucidă. Dar firea ei încăpățânată a învins și a reușit să depășească perioadele grele.

Apoi, în viața ei a apărut Jamie și dintr-o dată viața a meritat să fie trăită, pentru că avea pentru ce lupta.

Gândindu-se la Jamie, își aminti cum arăta când își luase rămas-bun de la el cu o zi înainte, pe jumătate treaz, cu părul ciufulit; a îmbrățișat-o strâns, a sărutat-o privind-o cu ochii lui mari și albaștri. Holly clipi. Nu-i plăcea să-l lase acasă, când avea o misiune în străinătate și abia aștepta să se întoarcă la el.

Oftă, apoi ridică din umeri resemnată, reveni cu picioarele pe pământ, când un chelner puse un vas cu o lumânare pe masa ei. Era întuneric acum. În timp ce era cufundată în amintiri, soarele apusese. Se aprinseseră felinarele pe chei și pe bărcile pescărești.

În timp ce privea vasele ancorate, l-a văzut din nou pe bărbatul care o tulburase mai devreme. Pentru o clipă, a stat pe punte fiind luminat de un felinar, apoi s-a întors, a sărit pe chei și a pornit încet spre tavernă. În timp ce se apropia, îl putea vedea din ce în ce mai bine la lumina lămpilor de pe stradă. Avea peste un metru optzeci; aceeași înălțime ca Nick, dar avea umerii mai largi, pieptul muscular scos în evidență de pulovărul bleumarin, mâinile puternice vârâte neglijent în

buzunare. Și de departe se vedea că era sigur pe el, avea un aer de om obișnuit să comande, ceea ce Nick n-avusese. Se mai apropiase și acum putea să-i vadă fața, deoarece privea spre tavernă. Bărbatul avea părul bogat și părea negru, deși era dificil de ghicit culoarea în lumina artificială. O şuviță îi cădea pe frunte. Urcă scările tavernei, se opri pe terasă și privi în jur. Era foarte bronzat, ca și cum ar fi trăit mult timp într-un climat însorit. În jur de treizeci de ani, cu trăsături puternice, maxilare pătrate și pomeți înalți, avea o cicatrice pe tâmpla stângă, ce se întindea spre sprânceană, dându-i o înfățișare diavolească. Pe gura cu buze subțiri stăruia permanent un zâmbet cinic, iar ochii erau albaștri, albastrul cerului de vară.

Înaintă și se opri în fața mesei ei. Imaginea tânărului Nick, cu care se măritase, se destrămă într-o clipă.

– Bună, Holly. Ce mai faci? zise calm bărbatul din fața ei.

Capitolul 2

În mod surprinzător, Holly reuși să-i întoarcă salutul cu mult calm. Al doilea șoc, îl anulase pe primul, când văzuse acel bărbat pe puntea vasului, și o lăsase stoarsă de orice emoție.

— Bună, Nick. Sunt bine. Tu? Înainte ca el să poată răspunde, continuă. Nici nu era nevoie să întreb, nu-i așa? adăugă cu un zâmbet ușor.

Ridică ușor dintr-o sprânceană, uimit de lipsa ei de reacție. Scoase mâna din buzunar și-și trase scaunul din fața ei.

— Pot să iau loc?

— Sigur.

Se așeză și, pentru câteva clipe, o studie cu atenție, dar apoi sosi chelnerul și-și întoarse privirea.

— Vrei să bei ceva?

Holly nu dorea să bea, voia doar să fugă în camera ei, să zăvorască ușa și să se ascundă, dar reuși să se stăpânească.

– De ce nu? Votcă, cu lămâie.

Nick îi aruncă o privire rapidă.

– O băutură sofisticată.

Vocea ei deveni mai dură.

– Sunt adultă, nu elevă, îi răspunse ușor tăios.

Îi întâlnește privirea și i-o susține.

– Văd. Te-ai schimbat, zise el brusc.

Ea dădu din cap.

– Și tu. Abia te-am recunoscut.

Zâmbetul cinic se adânci.

– Nu asta am vrut să spun. O studie cu atenție și asta îi dădu un straniu sentiment de vulnerabilitate.

– Îmi amintesc așa cum erai ultima oară când te-am văzut.

Holly era bucuroasă de semiîntinericul ce-i înconjură și care-i ascundea obraji în flăcări.

– Mai lipsește să-mi spui că șapte ani sunt cale lungă.

Nick vru să spună ceva, dar se abținu și se așeză mai comod în scaun. Când vorbi, vocea îi era calmă.

– Ce te aduce la Kinos?

– Afaceri, îi răspunse scurt, apoi pentru că el o privi mirat, adăugă. Am o întâlnire aici.

– Întâlnire?

– Pentru un ziar. Sunt jurnalist, îi răspunse fără tragere de inimă.

Dar spre surprinderea ei, el nu reacționă, ci dădu scurt din cap.

– Și tu? îl întreabă ea. Ce faci aici?

– Ah, eu sunt în excursie. Arată spre vas. Am închiriat un iaht și vizitez insulele grecești, oprindu-mă unde doresc.

– Foarte plăcut.

Holly se simțea ciudat de detașată; ca și cum nu ea ar fi stat acolo, discutând politicos. Luă o înghițitură. Dintr-o dată, mâna începu să-i tremure, aproape vărsând lichidul din pahar. Puse repede paharul pe masă, și-și strânse mâinile în poală. Starea de amortire dispăruse și inima începu să-i bată cu putere. Ce căuta acolo, bând și discutând banalități cu bărbatul care o părăsise și nu se interesase de ea, atâta timp?

– Ești de mult aici? îl întrebă cu voce tremurândă.

Din fericire se părea că Nick nu remarcase.

– Nu, nu de mult. Nu te-am văzut aici și ăsta este singurul loc unde se poate sta, deci presupun că ai sosit abia azi?

Îl aprobă, țeapănă.

– Da, după-amiază, cu feribotul. Își adună tot curajul ca să-i pună întrebarea cea mai importantă. Bănuiesc, că o să pleci curând, nu?

Nick o privi printre gene. Pe chipul lui nu se putea citi nimic.

– Nu mi-am făcut planuri precise. S-ar putea să mai stau pe aici o vreme.

– Înțeleg.

Ridică din sprâncene.

– Nu te deranjează, nu?

Holly râse.

– De ce? Nu mai reprezinți nimic pentru mine, acum, adăugă deliberat.

Privirea de gheață a ochilor albaștri se întâlnește cu cea a ochilor cenușii.

– Am reprezentat ceva, vreodată?

Pentru câteva minute, Holly îl privi mută, apoi, incapabilă să mai suporte situația, se ridică brusc în picioare.

– Sunt foarte obosită din cauza călătoriei, declară cu grabă. Te rog să mă scuzi. Noapte bună.

Nick se ridică în picioare și când trecu pe lângă el îl atinse ușor. A fost străbătută de un fior. Îi ură noapte bună, dar Holly se grăbi spre scări și nu se opri decât în camera ei, unde încuie ușa. Apoi, aproape se prăbuși pe pat, tremurând.

Nu se obosi să aprindă lumina și zăcu mult timp în întuneric, încercând să-și revină. Prin fereastra deschisă, auzea vocile și râsetele localnicilor, care veniseră la tavernă pentru a discuta și a bea ceva. Se ridică încet și se îndreptă spre fereastră. Deschise ușor oblonul și privi afară. Pe mare, departe de țărm, se zăreau luminile bărcilor pescărești. Cu grijă, privi pe terasă, întrebându-se dacă Nick mai era acolo, dar vița de vie alcătuia o perdea destul de deasă.

Se retrase de la fereastră și se sprijini de zid. De ce trebuia ca Nick să fie aici? De ce? Adesea își imaginase întâlnirea cu el, ani de zile a avut coșmaruri știind că va trebui să se întâlnească, dar niciodată n-a crezut că va fi așa, din întâmplare, într-o țară străină. Se gândise că va fi la tribunal sau în biroul avocatului, că va avea destul timp să se pregătească, va putea să se descurce. Dar asta o răvășise mai mult decât voia să admită și trebuia să se adune înainte de a se întâlni din nou cu el.

Închise oblonul, stinse lumina și începu să se dezbrace, dar știa că va trece mult timp până va adormi. Gândurile i se întoarseră spre Jamie, care o aștepta în Anglia și, deși nu

dorea, imediat începu să-l compare cu Nick. O lacrimă îi alunecă pe obraz și, furioasă, Holly o șterse cu dosul mâinii. Nu mai plânsese din cauza lui Nick de mult timp și sigur n-o să înceapă acum. Și de ce naiba să plângă? Era *mulțumită* că putea să-l vadă din nou și în felul ăsta își va putea da seama dacă l-a uitat. Și lacrimile? Erau pură nostalgie, pentru scurta perioadă de fericire, când fusese tânără și incredibil de proastă. N-avea de ce să plângă. Îl avea pe Jamie și slujba ei; era complet independentă financiar și nu era legată sentimental și nici nu dorea. Trebuia să fie atentă și să nu-l menționeze pe Jamie, *această* relație era prea prețioasă, ca să fie cunoscută de bărbatul care fusese soțul ei.

Treptat, zgomotul din tavernă se stinse. Holly se tot foi în pat, și încetul cu încetul, se liniști. Înainte de a adormi își zise în gând că Nick arăta diferit, se schimbase mult.

*

* *

A doua zi, a fost trezită de razele soarelui care pătrundeau prin obloanele închise. Pentru moment, n-a știut unde se află. Brusc, își aminti.

Hotărâtă, coborî scările printre ghivecele cu mușcate. Când ajunse jos, văzu că n-avea de ce să-și facă griji, barca lui Nick nu era legată la chei. Se simți ușurată; poate că, la urma urmei, s-a hotărât să plece. Dar când a urcat pe terasă, a văzut barca lui îndreptându-se spre port. Fusese doar la pescuit.

Proprietarul în persoană i-a adus micul dejun și Holly a folosit prilejul și l-a rugat să-i facă legătura cu Anglia. Trebuia să dea două telefoane și a fost foarte încântată când i-a spus că va aștepta doar o oră. Holly și-a petrecut timpul vizitând micile magazine din apropiere. Cele mai multe produse erau lucrate de meșterii și artizanii de pe insulă. A admirat bluzele și rochiile minunat brodate și delicatele fețe de mese cu servetele. Își cumpără o pălărie de pai, știind din experiență că soarele puternic îi decolora foarte tare părul.

La ora zece, s-a întors la hotel și, cu o băutură răcoritoare în față, a așteptat pe terasă până când Alexis Lambis a chemat-o la telefon.

Vocea familiară a editorului șef răsună în aparat, o salută, apoi trecu direct la afaceri.

– Încă n-avem nimic sigur în legătură cu interviul cu Felix Riddell, Holly. După cum știi, așteptăm ca un angajat al lui să ne facă legătura cu el. Ultima oară ne-a spus că Riddell era pe punctul de a accepta așa că va trebui să acționezi rapid când se va hotărî. Nu vrem să-și schimbe gândul, adăugă el cu înfocare. Ne-a costat destul ca să ajungem aici. Ai găsit unde să stai?

– Da, la taverna Helios, îi răspunse Holly și-i dădu numărul de telefon.

– O.K. Azi poți să faci ce vrei, dar la ora cinci, ora noastră, îți dau un telefon ca să-ți spun ultimele noutăți. Doar nu poți să lenevești în lux la soare prea mult timp, altfel mă ia de urechi șeful, adăugă el cu o severitate prefăcută.

Holly râse.

– Dacă numești ăsta lux, atunci să nu-mi mai dai nici o altă misiune într-un cadru mai puțin luxos ca ăsta.

Închise telefonul și părăsind camera răcoroasă, ieși la soare în așteptarea celui de-al doilea telefon, cel mai important de fapt. De la Jamie. El era motivul pentru care exista. Rațiunea ei de a fi. Avea nevoie să-l știe acolo, așteptând-o. Pentru că datorită lui, a avut curajul și siguranța de a-l înfrunta din nou pe Nick.

Telefonul sună strident și Holly ajunsese la el aproape înaintea lui Lambis. Grecul vorbi cu centralista, apoi îi zâmbi lui Holly.

– Este pentru dumneata, *thespoinis*, îi spuse întinzându-i receptorul.

Holly îl luă cu mâna tremurândă.

– Jamie?

Dar era doamna Ferrers, menajera, și a trebuit să aștepte până sosi și Jamie.

– Mami! Vocea subțirică a copilului de șase ani răsună în receptor. Sap o groapă în grădină, ca să vină iepurii și să aibă unde să stea. Îmi iei un iepuraș, te rog? Când vii acasă?

– Dar deja ai un cobai și un hamster, protestă inutil Holly, știind că îi va cumpăra și un iepuraș.

Continuă să sporovăiască, băiețelul ei povestindu-i despre școală, despre o jucărie care se stricase; toate micile probleme, care erau foarte importante în viața lui. Dintr-o dată Holly, se simți foarte liniștită; a avut dreptate când i-a spus lui Nick, că nu mai prezenta nimic pentru ea, copilul lui, de care el habar n-avea, îi luase locul.

În timp ce vorbea, s-a simțit cuprinsă de fericire. În sfârșit, fantoma a dispărut, era pregătită să-l întâlnească pe Nick și să-l privească în față ca pe bărbatul pe care l-a cunoscut cândva, dar care nu mai prezintă nici o importanță.

După ce termină convorbirea, fugi în cameră să se schimbe în costum de baie, îngânând o melodie. Își dădu cu o loțiune pe față, se rujă, doar ca să-și ascundă cearcănele. Dar, când ești în Grecia, porți ochelari de soare. Înghesui în geanta de plajă tot ce-i era necesar, își puse ochelarii de soare cu rame mari și plecă să găsească un loc liniștit pentru plajă.

Îl găsi la câteva sute de metri de port, după niște stânci. Nisipul era fin, apa liniștită și câteva stânci înaintau în mare, formând niște platforme ideale pentru sărituri.

Erau puține persoane pe plajă, un cuplu, pe care-l văzuse cu o seară înainte luând masa la tavernă, iar sub o umbrelă imensă un grup mai mare. Din el se remarcă două femei, foarte bronzate, ce păreau foarte bogate și îngrijite, chiar dacă aveau costume de baie minuscule. Probabil că erau de pe iahturile mari din apropiere, își zise Holly în gând.

Holly își întinse prosopul pe nisip, își scoase rochia și o împături făcând pernă din ea. Își prinse părul. Avea corpul înalt și zvelt, picioare lungi și frumoase. La început apa i s-a părut rece, dar pe măsură ce înainta se dovedi a fi caldă. Era atât de albastră și limpede încât putea să vadă fundul apei. Începu să înoate spre larg. După un timp, se opri. Se simțea proaspătă și plină de vigoare. La școală câștigase câteva medalii, dar asta fusese înainte de Nick. Apoi l-a avut pe Jamie și n-a mai avut timp să înoate.

Se întinse pe spate, și făcând pluta, se gândi ce bine ar fi să aibă o saltea umplută cu apă, apoi la faptul că la întoarcerea în Anglia ar trebui să-l ducă pe Jamie la înot; era destul de mare acum. Jamie, care fusese conceput după ultima lor ceartă cumplită, când Nick aproape că a violat-o, ar fi putut să fie un copil capricios și instabil psihic. Dar nu era așa; era vesel cât era ziua de lungă, întristându-se când ea trebuia să plece într-o deplasare. După primii ani dificili, reușise să obțină un post de fotoreporter la un important ziar național, unde reportajele ei apăreau însoțite de poze color în suplimentul de duminică. A putut să cumpere o casuță la țară, să plătească o menajeră și în felul acesta era mai liniștită când pleca în deplasare. Deși încerca să lucreze cât mai aproape de casă, șansa de a lua un interviu lui Felix Riddell a fost irezistibilă.

Se întoarse și înotă încet spre țărm. Când ajunse, nu se obosi să se mai șteargă, se întinse cu fața în jos pe prosop și adormi imediat.

Al șaselea simț o făcu să se trezească brusc. Visase și când se întoarse și ridică privirea nu fu deloc surprinsă să-l vadă pe Nick cu mâinile în șold uitându-se la ea. Realiză că pe el îl visase. Se ridică repede și-și puse ochelarii de soare, mulțumită că se putea ascunde în spatele lor.

Nick se întinse pe nisip, cu fața spre ea. Era îmbrăcat cu pantaloni scurți albaștri și cu un tricou. Holly își aminti de pălăria de pai și și-o puse pe cap.

Nick zâmbi.

- Te deranjează soarele?
- Reflecția soarelui în apa mării mă deranjează, îmi lăcrimează ochii, îi replică Holly calmă. Ai venit să înoti?
- Cam așa ceva. Se sprijini pe coate. Dar abia am luat prânzul
- așa că mai stau o oră sau două. Uite, ți-am adus un cadou.
Vârî mâna în buzunar și scoase un măr.
- Holly îl privi fără să întindă mâna, apoi se uită întrebătoare la el.
- Nu te va mușca șarpele, dacă-l iei, o tachină el, moale.
- Holly luă mărul, având grijă să nu-l atingă pe Nick.
- De unde ai știut că sunt aici?
- Mi-a spus Alexis Lambis.
- Îi aruncă o privire rapidă.
- Am primit vreun telefon?
- Nick ridică din sprâncene.
- Nu. Așteptai vreun telefon?
- Ea dădu din cap în tăcere, continuând să mănânce mărul.
- Ceva legat de misiunea ta aici?
- Cam așa ceva, zise ea scurt.
- Nu este un loc cam ciudat pentru un ziarist să ia un interviu?
- Unii așa ar gândi.
- Ceea ce înseamnă că n-o să-mi spui nimic.
- Exact. Cu alte cuvinte, vezi-ți de treaba ta, îi replică sarcastica Holly.
- Măi, măi. Văd că ești la fel de țepoasă, îi răspunse Nick cu o voce ironică.
- Holly înălță capul și privirile li se încrucișară, apoi ea se întoarse și, strângând picioarele la piept, își sprijini bărbia de genunchi.

Nick scoase un pachet de țigări din buzunar și-și aprinse una, în timp ce Holly îngropa cotorul mărului în nisip. Pentru un timp, au rămas pierduți în gânduri, dar când Nick a vorbit și-a dat seama că se gândeau la același lucru.

– De ce n-ai cerut divorțul? o întrebă el brusc.

Holly luă o mână de nisip și-l vântură încet printre degete.

– Dar tu, de ce n-ai făcut-o?

Spre surprinderea ei, el râse zgomotos, atrăgând atenția grupului de pe iaht.

– Tipic feminin – să răspundă cu o altă întrebare. Niciodată n-am cunoscut o femeie care să răspundă direct.

Încetă să se mai joace cu nisipul și se uită la el.

– Se pare că ai cunoscut o mulțime de femei.

O privi trufaș.

– Te așteptai să trăiesc ca un călugăr, doar pentru că, tehnic vorbind, sunt încă însurat cu tine? o întrebă cu asprime.

Pentru un moment, Holly îl privi lung, uimită de vehemența lui, apoi se uită în altă parte.

– Chiar nu m-am gândit la asta, îi spuse ea țeapănă.

Tocmai atunci bărbații de pe iaht trecură pe lângă ei, intrară în apă și începură să se joace cu o minge mare galbenă și să înoate. Nick își scoase tricoul, dar nu făcu nici o încercare să intre în apă. Era un bărbat puternic, cu pieptul musculos și umeri lați, ce arăta zvelt și athletic în șortul de blugi. O surprinse în timp ce-l privea.

– Ești foarte bronzat, spuse Holly repede. Probabil că ai navigat ceva timp printre insulele grecești.

– Nu, am venit în Grecia de puțin timp, îi răspunse Nick. Am căpătat bronzul în Australia, unde am lucrat un timp.

– Locuiești în Australia?

– Nu, am stat acolo cam doi ani. Am construit un pod. Și înainte de asta am stat în Africa, unde am lucrat la un baraj.

– Așadar, ți-ai îndeplinit visul și ai devenit inginer constructor până la urmă.

– Da, am reușit să conving compania să-mi ofere din nou slujba pe care o promisem... ezită... înainte de a ne despărți.

– Hai să spunem lucrurilor pe nume, da? Adică după ce m-ai părăsit, zise ea cu asprime.

Nick stinse nervos țigara și se aplecă spre ea privind-o cu răceală.

– Nu, hai să lămurim lucrurile *cu adevărat*. Ai avut șansa să alegi, îți amintești? Eu sau părinții tăi. Ei bine, tu ai ales; și pentru mine, tu m-ai părăsit, nu invers.

– Ei nu, zău!

Holly deschise gura să se certe cu el, dar o întrerupse un hohot de râs venit dinspre femeile din spatele lor.

Nick se uită spre ele și Holly văzu expresia de admirație de pe chipul lui. Holly se întoarse. Cele două femei făceau plajă topless și râsul lor fusese intenționat, deoarece una dintre ele îi zâmbea cu gura până la urechi lui Nick. Apoi se ridică și se îndreptă spre ei legănându-și șoldurile provocator. Avea cel mai mic slip posibil, dar era plină de lănțișoare de aur; în jurul taliei, gleznei, la mână și la gât. Avea în jur de treizeci de ani, ghici Holly, deci la cât era de machiată cu greu puteai să-ți dai seama. Se vedea că era o femeie cu bani.

Ignorând-o complet pe Holly, femeia se opri în fața lui Nick, care stătea sprijinit într-un cot privind-o lung printre gene, se lăsa în genunchi și se aplecă peste el aproape atingându-i pieptul cu sâni.

— Scuzați-mă, zise ea cu un accent franțuzesc, aveți un foc, *m'sieur*?

— Sigur.

Nick se ridică, scoase bricheta din buzunar și o aprinse, ferind flacăra cu mâna.

Femeia puse mâna peste a lui și, cu țigara în gură, se aplecă s-o aprindă, apoi îi zâmbi larg.

— Mulțumesc, *m'sieur*. Nu cumva te-am văzut pe un iaht în port? adăugă.

Nick aprobă din cap.

— Da, pe *Argosy*.

— Și noi suntem în vacanță. Îl privi seducător. Iahtul nostru se numește *Miquette*. Trebuie să vii să bem un pahar împreună, *m'sieur*...?

— Falconer, completă Nick. Nick Falconer.

— Eu sunt Chantal d'Arneau. Își schimbă poziția, apropiindu-se de Nick, bineînțeles. Vii să bem un pahar?

— Mi-ar face plăcere.

— *Bien*. În seara asta, la opt?

— Mulțumesc. Nick o privi în timp ce se ridica. Și pot să vin și cu soția mea?

Pentru o clipă, pe chipul ei se citi mirarea și furia, dar își reveni și o privi pe Holly cu un zâmbet politicos.

– Bineînțeles, vino și cu soția, dacă dorești, adăugă după o pauză disprețuitoare.

Apoi, întorcându-i spatele lui Nick, se îndreaptă spre prietena ei.

Holly își îndreaptă privirea spre mare și spre bărbații, care se jucau cu mingea.

– Când ai atâta aur pe tine, sigur îți poți permite să-ți cumperi o amărâtă de brichetă, observă pe un ton neutru Holly.

Nick rânji.

– Zgârii! Se sprijini pe coate și privi spre bărbații din apă. Mă întreb care este amărâtul care-i este soț?

Se ridică în picioare.

– Mă duc să înot, zise și se îndreaptă spre apă fără să se uite la el.

Simțise o undă de cinism în vocea lui, când făcuse acea remarcă, de parcă ar disprețui toate femeile din lume. Se întreba dacă nu cumva din cauza ei simțea așa. Privi înapoi și-l văzu dându-și jos șortul. Avea un slip alb și dintr-o dată îl văzu așa cum îl văzuse și franțuzoaica; un bărbat înalt, chipeș, cu un corp musculos și bine proporționat; un bărbat dominant, capabil să atragă orice femeie. Intră în apă, dar în urechi îi răsună încă felul în care spusese, *soția mea*. O făcuse în ciuda celeilalte femei, știa, dar îi reamintise felul în care obișnuia s-o spună când se căsătoriseră, cu atâta mândrie de parcă ea era cel mai prețios lucru din viața lui.

O ajunse din urmă. Înota mult mai bine decât știa ea. Ignorându-l, Holly se îndreaptă spre stâncile ce străjuiau

marginea golfului și care formau în mare un fel de platforme. Ajunse la cea mai îndepărtată și se agăță de margine, așteptând un val s-o ajute, dar în același moment simți mâinile lui Nick prinzând-o de șolduri și ridicând-o pe platformă fără nici un fel de efort.

Imediat, se săltă și el pe platformă. Ca Neptun ieșind din mare, își zise în gând fără nici o legătură.

– M-aș fi descurcat și singură, îi spuse cu răceală, supărată pe ea însăși.

Nick o privi în timp ce-și da la o parte părul de pe față. Zâmbi strâmb, dar nu făcu nici un comentariu. O domina cu corpul lui înalt, iar slipul ud se mula pe el. Își întoarse repede privirea. Inima începu să-i bată cu putere.

– Înoți foarte bine, zise ea repede, mult prea repede.

– Am înotat mult în Australia. Simțea amuzamentul din vocea lui. Ne duceam adesea să facem surf.

– Noi?

– Eu și cei cu care lucram, o lămurii el, încă amuzat. Aproape în fiecare weekend obișnuiam să mergem pe coastă. În unele locuri sunt cele mai grozave valuri din lume, pentru surf.

– Și asta este tot ce ai făcut... surf? întrebă neîncrezătoare.

El se întoarse spre ea.

– Ce vrei să spui?

Era furioasă pe ea însăși pentru că se simțea stânjenită și voia să-l audă pe Nick spunând-o.

– Păi, trebuie să fi avut ceva timp să capeteți experiență ca să te descurci cu femeii ca franțuzaica. O prinse de încheietura mâinii și o întoarse cu fața spre el:

– Nu încerca să mă transformi într-un afemeiat, zise privind-o cu răceală. Da, am fost cu femei și intenționez să mai am o grămadă înainte de a fi terminat. Râse batjocoritor. Nu-mi spune că în viața ta n-au fost și alți bărbați în ultimii șapte ani!

Holly își smulse mâna și se ridică.

– Ai dreptate, răspunse furioasă. Au fost și alți bărbați în viața mea, o duzină. Și chiar cel mai amărât dintre ei a fost cu mult mai bun la pat decât ai fost tu vreodată!

Apoi sări în apă, dar auzi râsul lui.

Ajunsă pe plajă, Holly se uscăse rapid, apoi privi peste umăr și văzu că Nick era încă pe platformă. Holly își puse rochia, își strânse lucrurile și porni spre hotel. Franțuzaica o privi lung când a trecut pe lângă ea. Când a ajuns la cărarea ce ducea spre port, a văzut că femeia își pusese deja casca și pornise înot spre platforma unde era Nick.

Holly zâmbi cu cinism; femeia avea pielea groasă, dacă nu-i ajunsese comportarea grosolană a lui Nick. Dar poate că va avea mai mult noroc, acum că era singur. Ce naiba se întâmpla cu ea? De ce o interesa dacă Nick făcea dagoste cu toate femeile din Kinos? Oricum, n-avea o părere prea bună despre femei.

Și acuzația adusă ei? O.K., întâlnise bărbați în meseria ei, unii se arătaseră interesați, alții ar fi dorit o relație serioasă, dar pe ea n-o interesase. Întotdeauna avusese drept scuză pe Jamie și munca ei. Dar în sinea ei știa că adevăratul motiv era teama; îi era teamă să mai aibă încredere într-un bărbat. Decât să fie rănită din nou, mai bine singură. Din acest motiv, nu se

obosise să ceară divorțul; era o scuză să scape de o relație, dacă devenea prea serioasă. Nick nu făcea la fel? își zise zâmbind strâmb.

După un prânz ușor, Holly își petrecu după-amiaza în camera ei, odihnindu-se și lucrând la întrebările pe care i le va pune lui Felix Riddell, când se vor întâlni. Redactorul ziarului ducea tratative delicate cu unul dintre angajații lui Riddell, care a spus că putea să-l convingă pe milionar să dea un interviu, dar numai dacă el – angajatul – primea o sumă substanțială în avans. Acum, erau aproape de rezolvare, o sumă de bani fusese virată într-un cont dintr-o bancă elvețiană. Holly avea un cec gata pregătit în cazul în care respectivul dorea plata în avans. În acel moment, nu-i știa numele; știa doar că va lua legătura cu ziarul și va comunica unde va avea loc întâlnirea și de asemenea insistase să fie trimisă o ziaristă. De ce, nu știa, putea doar să presupună că așa dorise Felix Riddell. Holly era intrigată, avea puterea să întâlnească oricâte femei superbe dorea pe insula lui.

Se îndreptă spre fereastră și privi gânditoare forma neagră a insulei ce se profila la orizont, întrebându-se cât mai avea de așteptat până să fie contactată. O mișcare pe chei îi atrase privirea. Îl văzu pe Nick plimbându-se pe lângă barcă. Imediat se trase înapoi, dar înainte de a reuși, el ridică privirea și o văzu. Privirile li se încrucișară, apoi ridică mâna și schiță în zeflema un gest de salut. Se urcă în barcă și dispăru sub punte.

Dintr-o dată, Holly dori ca întâlnirea să aibă loc cât mai curând posibil, să-i ia interviul lui Felix Riddell și să plece acasă.

Capitolul 3

La ora cinci în seara aceea, Holly primi telefonul pe care-l aștepta. Editorul șef a fost foarte concis.

– Totul s-a aranjat, Holly. Tipul a luat legătura cu noi, prin corespondentul nostru din Atena. I-am spus unde stai și probabil că în seara asta va lua legătura cu tine. Ai grijă să stai la tavernă și să fii gata în orice clipă. Și, desigur, trebuie să fii singură. Acum, te poți descurca, Holly? o întrebă cu voce îngrijorată.

– Sigur că da. Nu-ți face griji.

Apoi a trebuit să asculte încă o dată o grămadă de instrucțiuni, pe care le mai primise și la Londra.

– Ți-ai pregătit materialul? Ții minte toate întrebările încuietore pe care trebuie să le pui ca să te asiguri că este cu adevărat Riddell?

Holly îl asigură că totul este în ordine și până la urmă termină convorbirea, dar știa că el regreta. Ar fi vrut să trimită

un reporter bărbat. Se întoarse în camera ei plină de entuziasm. Deci, până la urmă reușiseră. Se uită la ceas, întrebându-se când va fi contactată și unde va avea loc interviul. Pe insula lui Felix Riddell, Fallipos, bănuia, ceea ce însemna un scurt voiaj pe mare. Briza mediteraneană putea să fie rece noaptea, așa că hotărî să se schimbe într-o pereche de pantaloni albi, cu o bluză sport de culoare albastră și o jachetă tricotată, dacă era chiar rece. Apoi controlează dacă avea casete noi, dacă reportofonul era în ordine, dacă avea blocnotesul și creioane de rezervă; le puse în geantă, controlează agenda cu aparatul foto și filmele, apoi după o clipă de gândire luă un aparat foto mic și-l puse în buzunarul de la pantaloni. Felix Riddell permisesese să i se facă fotografii în trecut, dar dacă era și acum de acord trebuia să aștepte și să vadă.

Satisfăcută de preparative, Holly luă un ziar, coborî pe terasă și se așeză la o masă în față unde putea fi remarcată ușor. Era prea devreme pentru cină, așa că luă un ouzo și-l sorbi încet, în timp ce era atentă la orice persoană ce trecea.

Aproape o oră nu se întâmplă nimic, deși având nervii întinși la maximum, privea lung orice bărbat care trecea prin port, deși majoritatea nu erau decât pescari. Mai mulți bărbați au intrat în tavernă, dar erau în grup. Când un bărbat singur a intrat, a avut impresia că o privește pe ea. Mâna a început să-i tremure, dar trecu de ea și se alătură unui grup de la o masă alăturată. Holly oftă și râse în sinea ei; era prea devreme și prea mulți oameni în jurul ei.

Se hotărî să comande cina. Făcu semn chelnerului și, cu ajutorul lui, comandă *souvlakia*, care, o asigură el, era

delicioasă. Luă meniul și se îndepărtă. Lui Holly îi sări inima din piept, când realizează că lângă masa ei stătea un bărbat. Apoi, văzu că era Nick și inima îi bătu și mai tare.

— Bună. Pot să mă așez?

Înainte să-i răspundă, el trase scaunul și comandă ceva chelnerului. Purta un costum ușor, bleu-deschis, din in, manșetele jachetei erau întoarse, lăsând la vedere cămașa albă ca zăpada. Pentru o clipă, se întrebă uimită de ce era îmbrăcat așa de formal, apoi își aminti invitația franțuzoaicei la un pahar, pe vasul ei. Deci până la urmă cedase farmecelor ei. Simți cum o cuprinde mânia; tipic masculin să nu reziste unei comportări fățișe, chiar și cei mai jalnici dintre ei, considerându-se un fel de dar dumnezeiesc pentru femei.

Brusc, își aminti că în seara aceea trebuia să fie singură.

— Nu, nu poți, zise cu hotărâre.

— Scuze, ce ai zis? Se părea că și el se gândea la altceva.

— Am spus că mă deranjezi. Sunt o grămadă de mese neocupate, repetă ea.

Nick o privi cu atenție.

— Foarte nepoliticos din partea ta.

— Foarte, fu de acord, cu răceală. Dar acum prefer să te așezi în altă parte.

Ochii albaștri, deveniră mai albaștri decât costumul de in și se îngustară gânditor.

— Acum, chiar mă întreb de ce? Nu se poate să ai întâlnire cu altcineva, nu-i așa? Ești aici doar de o zi... asta înseamnă că ești foarte rapidă, adăugă el batjocoritor.

– Nu mai rapidă ca tine și nerușinata aia care te-a urmărit pe plajă azi dimineață, replică ea cu voce acră.

O expresie drăcească trecu fugitiv pe chipul lui Nick.

– Sper că nu te referi la voluptuoasa Chantal? Oricum, nu cred că ar aprecia prea mult că ai considerat-o nerușinată. Biata Chantal. Rânji amuzat.

– Mă rog, tu știi mai bine, zise Holly, necăjită.

Rânjetul deveni și mai larg.

– Remarc o notă de gelozie în vocea ta?

Holly se încruntă la el.

– Nu, în mod sigur nu! Să fiți sănătoși. Vă potriviți, adăugă ea cu venin.

Privirea lui Nick deveni de gheață.

– În anumite privințe nu te-ai maturizat deloc, nu-i așa?

Se stăpâni cu greu să nu-i spună cât de mult se maturizase și de ce.

– Uite ce este, pentru că s-a întâmplat să ne întâlnim, nu înseamnă că trebuie să ne și petrecem timpul împreună, nu? zise cu răceală. Personal, am crezut că ne-am săturat unul de altul cu șapte ani în urmă, altfel nu ne-am fi despărțit. Și, din partea mea, aș fi fost foarte fericită să nu te mai văd vreodată. Așa că de ce nu-ți vezi de treburile tale și lasă-mă și pe mine să-mi văd de ale mele? Nu mă mai interesezi, Nick, și nu te vreau în preajma mea.

– M-am lămurit perfect.

Cu un chip de piatră, Nick se ridică și pentru un moment se uită lung la ea, apoi se întoarse brusc și se îndrepă spre o masă de la celălalt capăt al terasei. Se așeză cu fața spre ea.

Holly încerca să-l ignore privind concentrată cartea din fața ei, dorind ca el să fie oriunde în altă parte. În sinea ei, era mulțumită că-l respinsese. Oricum, tot ar fi făcut-o până la urmă; ar fi fost imposibil să nu-și amintească vechea ceartă. Era bine că-l respinsese acum, înainte să se certe. Nimic nu putea opri amintirile amare și seci, care erau acolo și o rodeau pe dinăuntru.

Sosi *souvlakia*, care se dovedi a fi fileu de miel ornat cu ierburi și fript pe grătar de cărbuni. Servită cu garnitură de orez, era de-a dreptul delicioasă, dar apetitul lui Holly dispăruse, probabil datorită tensiunii nervoase, așa că reuși să mănânce mai puțin de jumătate de porție spre dezamăgirea chelnerului, care consideră faptul drept un afront personal.

Își termină cina cu o cafea. În tot acest timp, a fost conștientă de Nick, care n-a făcut nici un efort să ascundă faptul că o privea. Și el cinase și când a cerut o băutură și-a dat seama că nu acceptase invitația franțuzoaicei. Era deja nouă și un sfert.

Pe terasa tavernei se perindaseră mai multe persoane și Holly începu să se neliniștească; dacă se întâmplase ceva și nu va fi contactată în seara asta? Poate că o văzuse cu Nick și plecase crezând că fusese înșelat. Exasperată, Holly comandă încă o cafea; era bine să-și păstreze mintea clară pentru interviu. La zece, muzica începu din nou, întâi cu o melodie tristă și melancolică, apoi schimbându-și complet ritmul și devenind de o veselie debordantă. După un timp, doi sau trei bărbați au început să danseze *sirtaki*.

Holly era atât de atentă la dansatori încât uită de ce era acolo și când cineva o atinse ușor pe braț tresări și se întoarse brusc. Era un băiețel de aproximativ zece ani, un localnic cu ochi căprui cu gene lungi, care o privea rugător, ținând în mâini o tăviță pe care erau niște șervețele brodate; probabil lucrate de mama sau sora lui.

– Vă rog, doamnă, cumpără?

Îi întinse tava și se uită întrebător la ea.

Holly începu să clatine din cap.

– Nu, mulțumesc, nu acum.

Dar el împinse și mai mult tava spre ea.

– Da, da. Cumperi asta, și luă un șervețel împăturit în patru și i-l puse în mână.

– Știu... Holly se încruntă, dar simți hârtia ascunsă în șervețel. Inima începu să-i bată cu putere, și repede trase bilețelul, ca să-l citească. Erau scrise doar două cuvinte: *Urmărește băiatul.*

– Da, cred că o să-l cumpăr, zise cu o voce gătuită și luă din geantă câteva drahme pe care le puse în mâna băiatului. După zâmbetul lui larg își dădu seama că i-a dat mai mult decât valora, dar era mult prea emoționată ca să țină seama de asta. Băiatul mai vizită și alte mese, apoi se uită din nou la Holly înainte de a părăsi taverna. Cât mai firesc posibil, Holly își termină cafeaua, căscă, își luă poșeta și jacheta și se îndreptă spre scări. Nick o privi lung când trecu pe lângă el, dar nu-l luă în seamă; n-avea decât să creadă că-l ignora.

După ce părăsi terasa luminată, așteptă câteva secunde pentru a se obișnui cu semiîntunericul. Văzu băiatul

așteptând-o la câțiva metri de tavernă, apoi se îndreptă spre port. Holly îl urmă cu pas ușor. Băiatul începu să meargă mai repede și în curând se îndreptă spre oraș conducând-o prin labirintul de străduțe întortocheate până când se simți pierdută și începu să se întrebe unde mergea. Oare întâlnirea urma să aibă loc în Melmia și nu pe insula lui Felix Riddell? Era imposibil să-l ajungă pe băiat, cum grăbea pasul și el făcea la fel și probabil că nici nu știa atâta engleză încât să-i poată spune ceea ce dorea să afle. O dată, s-au oprit în fața unei case albe și a sperat că au ajuns la destinație, dar era doar casa băiatului, pentru că a intrat doar o secundă și a lăsat tava.

După alte zece minute, se părea că părăsesc orașul. Ici și colo apăreau formele întunecate ale unor mori, cu aripile nemișcate, așteptând să sufle briza. Băiatul părăsi drumul asfaltat și coti într-un drum de țară. Era mulțumită că-și pusese pantofi fără toc, deoarece drumul era denivelat și nu era obișnuită cu astfel de exerciții. Se tot întreba cât mai avea de mers.

În fine, băiatul se opri și o așteptă pe Holly să-l ajungă. Se opri, își luă geanta grea de pe umăr și-și șterse transpirația de pe frunte.

— Așteaptă aici, îi spuse băiatul în șoaptă. Văzându-i ochii strălucind în lumina lunii, Holly realizează că băiatul se distra de minune. Zâmbi în sinea ei amintindu-și de Jamie, care se juca de-a indienii; probabil că el se juca de-a grecii și troienii?

Holly privi în jur în timp ce încerca să-și recapete respirația. Și-a dat seama că au ocolit și că s-au întors pe

coastă, dar undeva mai sus. În dreapta ei putea să vadă capul stâncos ce înainta în mare și realizează că era malul stâng al golfului Melmia, partea stâncoasă unde nu erau construcții. În apropiere, Holly zări niște stânci și se îndreaptă spre ele să se așeze, deoarece nu știa cât avea de așteptat.

Apoi auzi un zgomot ușor de pași, dar nu dinspre mare, ci din spatele ei. Uimită și nervoasă, își dădu brusc seama că în poșetă avea un cec completat cu o mare sumă de bani și că locul era foarte singuratic, iar un corp putea fi ușor aruncat în mare. Nimeni nu știa unde era cu excepția băiatului, care putea fi ușor cumpărat.

– Cine este? Cine este acolo? zise cu voce gătuită.

Din umbră apărură un bărbat înalt, care se îndreaptă spre ea.

Holly deschise gura să țipe, dar rămase cu ea deschisă.

– Tu? suspină ea.

– Pe cine așteptai? zise Nick apărând din umbră.

Pentru o clipă, se gândi că el era bărbatul pe care a venit să-l întâlnească, apoi reveni cu picioarele pe pământ și realizează că o urmărise de la tavernă.

– Ce naiba cauți aici? îl întrebă.

– S-ar putea să-ți pun aceeași întrebare. Cam ciudat loc pentru plimbarea de seară, nu? Și cu un însoțitor ciudat. De ce, Holly? Pe cine ai venit să întâlnești?

– Cum ai îndrăznit să mă urmărești? Simți cum o cuprinde furia. Și cu ce drept mă spionezi?

– Se întâmplă că încă sunt soțul tău... în caz că ai uitat, îi răspunse el cu sarcasm.

– Nu, îi spuse ea furioasă, n-am uitat. Cum aş putea, când numai la vederea ta, mi-am amintit tot – cele şase luni îngrozitoare!

Din doi paşi, Nick a fost lângă ea. O prinse de braţ cu chipul schimonosit.

– Dacă aş fi avut minte, ar fi trebuit să te pun la punct atunci când am fost împreună.

– Ah, zău! Genul ăsta de gândire a apus de mult, replică Holly cu dezgust.

Strânsoarea de pe braţul ei deveni şi mai puternică, apoi se relaxă.

– Poate că ai dreptate, fu Nick de acord. Mă îndoiesc că aş fi putut să-ţi scot din cap preocupările mondene pe care le aveai atunci. Se îndepărtă câţiva paşi. Dar tot vreau să ştiu pe cine ai venit să întâlneşti aici.

– Deja ți-am spus că nu este treaba ta.

– Ah, nu? Erai speriată de moarte, când am venit din spatele tău.

– Sigur că eram speriată! Nu aşteptam pe nimeni din direcţia aia. Şi tu ai fi fost destul de speriat, dacă venea cineva pe neaşteptate peste tine, adăugă ea răutăcioasă.

Nick râse.

– Ajungem la miezul problemei. Aşteptă, dar cum ea nu-i răspunse, continuă: are legătură cu întâlnirea pentru ziar, nu-i aşa?

– Şi ce dacă? De câte ori să-ţi spun că nu este treaba ta?

– Poate că nu. Dar o să fiu totuşi prin preajmă ca să mă asigur că totul este bine.

– Dar nu poți! Holly îl privi consternată. Vei strica totul. Au cerut să fiu singură! Realiză că această recunoaștere va avea un efect invers. Uite Nick, eu... apreciez grija ta... zise cu grabă, cu o voce cât mai liniștitoare posibil...

El pufni neîncrezător, dar ea îl ignoră și continuă:

– Dar sunt în siguranță, zău așa. Aștept un mijloc de transport să mă ducă să iau un interviu cuiva – o persoană foarte importantă. Știu că totul pare ciudat, dar el a insistat ca totul să fie secret. Și dacă ești văzut cu mine – ei bine, poți să strici totul.

– Cine este? întrebă direct.

– Nu pot să-ți spun.

– Atunci nu mă mișc de aici până nu aflu.

– Nu! Holly își mușcă buzele, recunoscând expresia îndărătnică de pe chipul lui. Disperată, încercă o altă tactică. Uite ce este, sunt în siguranță; știu cine sunt, dar dacă află că ești aici, s-ar putea să se supere.

Nick râse neîncrezător.

– Dumnezeu, crezi că-mi este frică.

Holly privi bărbatul puternic din fața ei și pentru prima oară se întrebă cum de se transformase atât de mult în acești șapte ani, ce se întâmplase cu el? Își întoarse privirea.

– Nu, îmi pare rău. Povestea asta înseamnă foarte mult pentru mine, Nick. Dacă o obțin, va fi cel mai grozav lucru pe care l-am realizat. Succesul – sau eșecul – reprezintă un punct crucial al carierei mele.

– Și cariera ta este foarte importantă?
– Sigur că este, răspunse repede. Este viața mea.
– Zău? o întrebă el cu un ușor dispreț. Sau este doar un fel de a petrece timpul între două evenimente sociale?
– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi absurd. Crezi că toate femeile au creier de găină? Muncesc pentru că trebuie, îi spuse, cu o voce în care amărăciunea se împletea cu furia.

De jos, în liniștea nopții se auzi distinct zgomotul unei bărci ce trăgea la mal și voci vorbind încet.

Holly îl privi disperată.

– Te rog, Nick, îl rugă în șoaptă.

El veni și mai aproape, fixând-o cu privirea.

– Trebuie să știi cine este.

Capitulă, înțelegând că nu putea câștiga.

– Se numește Felix Riddell. Stă pe insula Fallipos. Acum vrei să pleci?

Dar el nu se mișcă.

– Cât vei sta acolo?

– Nu știu. Poate câteva ore. Nu știu cât va dura.

Din spatele lor se auzi zgomotul făcut de cineva care urca panta.

Holly deschise gura să-l roage din nou, dar el i-o luă înainte.

– Foarte bine, plec. Dar o să stau ascuns și o să aștept să te văd în siguranță la bord.

Apoi se topi în noapte, în timp ce Holly se întoarse să întâmpine persoana de legătură.

Întâi apăru puștiul, apoi un bărbat de statură medie, dar foarte slab, încât atunci când se întoarse spre Holly în lumina lunii părea un schelet. O măsură cu atenție din cap până-n picioare, apoi cercetă cu privirea împrejurimile. Holly simți că-i sare inima din piept și se rugă ca Nick să fie bine ascuns. Chipul de mort se întoarse spre ea.

– Ești singură? o întreabă într-o engleză excelentă.

Holly aprobă din cap, neavând curajul să vorbească.

Bărbatul se întoarse către băiat, îi dădu niște bani și în același timp un ordin scurt în grecește. Băiatul luă banii și o luă la goană spre oraș.

Holly așteptă neliniștită în timp ce bărbatul își îndreptă din nou atenția spre ea.

– Ai banii?

– Da.

– Dă-mi-i, porunci el repede.

– Nu, până când nu mă asigur că mă întâlnesc cu Felix Riddell, îi zise ea strângând cu putere poșeta. Unde este?

Pe chipul bărbatului se citea furia, făcându-l să semene și mai bine cu un mort.

– Deja am discutat problema asta cu cei de la ziar. Știu că trebuie să aibă încredere în mine.

– Au... altfel n-aș fi aici, spuse Holly împăciuitor. Dar sunt sigură că în acest moment poți să-mi spui unde este, unde va avea loc întâlnirea.

Bărbatul tăcu câteva clipe, apoi ridică din umeri.

– Foarte bine. Ridică brațul și arată spre mare. Este pe iahtul lui, *Alexis*. Am o barcă pe plajă și o să te conduc la el.

– A fost de acord cu interviul? Întrebă Holly, încă suspicioasă.

– Da, a fost de acord, răspunse bărbatul, aproape prea repede.

– Atunci, de ce noaptea, și în mare secret, pe iahtul lui? De ce nu ziua și în casa lui de pe insulă? Și apoi cine ești și cât de mult ești implicat în asta? Întrebă ea.

Pentru o clipă o privi încruntat, apoi se răzgândi.

– Numele meu nu este important, dar poți să-mi spui Stavros, dacă dorești. Este suficient să știi că sunt apropiat de domnul Riddell. Voiam să-ți spun tot ce dorești pe iaht, dar dacă insistă pot să-ți spun și acum. Cu câțiva ani în urmă, domnul Riddell a fost foarte bolnav, aproape pe moarte și asta i-a afectat creierul. Și acum, clătină din cap de parcă era trist, acum se ascunde acolo, ca nimeni să nu vadă în ce hal a ajuns. Veni mai aproape de ea și se aplecă, vorbind în șoaptă. Câteva zile este complet normal, în altele se comportă ca un copil, dar a rămas marcat.

Holly făcu ochii mari.

– Marcat?

– Fața, îi explică bărbatul. Și ea a fost afectată și acum are un chip monstruos, grotesc. De asta nu permite nimănui să-l vadă. Chiar și în fața servitorilor poartă mască.

Holly îl privea fără grai, îngrozită. Nu era de mirare că Felix Riddell se izolase de toți și de toate! Să se schimbe aproape peste noapte dintr-un frumos playboy într-un fel de monstru – probabil că șocul a fost de nesuportat.

Dar bărbatul care spusese că-l chema Stavros, continuă:

– Acum depinde în mare parte de calmante. Și câteodată, când este într-o stare depresivă, îi place să vorbească despre trecutul lui, despre el, dar nu știu din ce motiv vrea să vorbească doar cu o femeie. Dar nu suportă să fie una de pe insulă, de spaimă că o dată l-ar putea vedea fără mască și i-ar fi milă de el. Chiar și acum, nu este omul care să suporte mila.

– Și atunci, cu ce femeie vorbește? Întrebă Holly absolut fascinată, încă de pe acum, de povestea bărbatului.

– Înțelegi că nu se întâmplă des, dar de mai multe ori am venit cu barca aici, am plătit o femeie pe care am dus-o pe iahtul lui. Probabil că a simțit când Holly a înțepenit lângă el, deoarece adăugă repede: te rog, nu mă înțelege greșit; nu le atinge pe femei, acum nu mai poate, dar îi place să le privească și să discute cu ele. Ele nu-l înțeleg, desigur, vorbește doar în engleză, dar n-are importanță. Este mulțumit că este o femeie acolo, care să-i asculte divagațiile.

– Divagațiile?

– Da, deoarece nimeni nu-i pune întrebări.

– Și crezi că eu pot s-o fac?

– Dacă-ți cunoști meseria, da. Dar trebuie să fii blândă cu el, să nu-l presezi dacă nu vrea să răspundă. Este foarte bolnav. Nu cred că mai are mult de trăit.

Holly, gândi cu rapiditate; totul părea credibil, dar un lucru nu-i dădea pace.

– Încă nu mi-ai spus ce legătură ai cu problema asta? Îi reaminti.

Stavros ridică din umeri, elocvent.

– Sunt un om sărac. Când Felix Riddell va muri, va fi greu pentru mine să-mi găsesc o slujbă. Am citit despre suma pe care ziarul o oferă pentru reportaj, așa că m-am gândit la asta. Nu-i face nici un rău lui, nu mai citește ziarele și poate o să fie bine pentru el. Poate una dintre fostele lui neveste va citi și va insista să-l viziteze. Să fie cu el în aceste ultime zile.

– S-ar putea și asta, fu de acord Holly, dar se întrebă cu cinism, dacă ar fi din compasiune sau ar vrea să se asigure că milionarul o va include în testament. Apoi se muștră pentru că era prea cinică; asta face un ziar, dezvăluie prea multă lăcomie și duritate.

Dar Stavors continuă:

– Acum ești satisfăcută, doamnă Weston? Vocea îi era sarcastică.

Holly dădu din cap.

– Da. Du-mă pe iaht și-ți voi da acolo banii.

– Atunci, vino.

Se întoarce și se îndreaptă spre plajă; luna lumina destul de tare, încât nu mai era necesară o torță. Holly aruncă o privire spre pâcul de copaci unde se ascundea Nick, dar nu-l văzu. Se întrebă neliniștită cât de mult auzise și dacă va folosi aceste informații; să sune la un ziar rival și să-i ia exclusivitatea. Apoi, din nou, se muștră; Nick putea fi bărbatul pe care-l iubise și acum îl ura, dar n-avea nici un motiv să creadă că i-ar putea juca o festă atât de urâtă. Decât dacă o ura la fel de mult!

Cărarea era abruptă, dar destul de umblată și Holly se întrebă pentru ce era folosită în acest loc singuratic, din afara portului. Poate pentru contrabandă? O barcă era trasă pe

jumătate din apă și Stavros o ajută să urce, apoi cu o surprinzătoare ușurință pentru un om atât de slab o împinse în apă. Sări în barcă, luă ramele și începu să vâslească.

– Ce ai aici? o întreabă arătând spre geantă.

– Ah, doar reportofonul și echipamentul fotografic.

Dintr-o dată, vocea îi deveni tăioasă.

– Nu trebuie să faci fotografii. Sunt interzise. Ai înțeles?

– Dar dacă poartă mască, ce importanță are? protestă Holly.

– Blițul ar putea să-l înspăimânte, să-l facă să realizeze ce se întâmplă. Și s-ar putea enerva și să te lovească înainte ca eu să pot inteaverni.

Pentru moment, îl privi în tăcere pe Stavros.

– Ești un fel de infirmieră?

– Da. Privi peste umăr ca să vadă dacă se îndreptau spre iaht. Ești de acord să nu faci fotografii sau te duc înapoi la țărm?

– Foarte bine.

Continuă să vâslească până când ieșiră în larg și atunci zări Holly iahtul luminat doar de un felinar de veghe situat în vârful catargului. Stavros trase la scara ce ducea la punte. Legă barca, sări pe platformă și se aplecă s-o ajute, apoi urcă înaintea ei spre punte. Imediat ce ajunsese pe punte se întoarse spre ea.

– Banii, ceru el întinzând mâna.

În tăcere, Holly scoase cecul din geantă și i-l înmână.

– Pe aici.

O conduse de-a lungul punții de lemn, care era atât de lustruită încât reflecta lumina lunii, spre un hol și printr-o ușă

dublă într-o cabină mai mică. Era prea întuneric ca să poată vedea prea multe, dar Holly își dădu seama de luxul ce o înconjura, din grosimea covoarelor pe care călca, din strălucirea de argint a oglinzilor și mesele de onix. Locul mirosea a bogăție. În cabină văzu o licărire jos, aproape de podea și realizează șocată că venea de la un foc aprins într-un șemineu, ce dădea o căldură neplăcută în cabina întunecoasă.

Dar atenția lui Holly a fost atrasă de bărbatul ce stătea în scaunul antic cu brațe și spătar înalt, așezat lângă șemineu. Stătea în scaun strângând brațele, cu privirea ațintită spre geamul cu perdea, deși nu putea să vadă nimic, iar pe cap avea trasă o mască neagră, cu găuri pentru ochi, nas și gură. Holly își zise în gând că era cel mai teribil lucru pe care-l văzuse până atunci.

Stavros se îndreptă încet spre scaun.

– Domnule Riddell? Domnule Riddell, dormi? zise încet.

Bărbatul tresări.

– Nu. Nu dorm. Ce dorești?

Vorbea încet și neclar, de parcă era drogat.

– Ți-am adus pe cineva să discuți cu ea. O tânără drăguță. Vezi, este aici.

O împinse pe Holly înainte, în lumina scăzută a focului. Bărbatul, care o dată fusese unul dintre cei mai cunoscuți playboy din lume, ridică încet capul.

– Vrei să stai cu mine?

Holly dădu din cap, năucită.

Stavros puse un scaun pentru ea, dar chiar înainte să se așeze, Felix Riddell începu să vorbească. Grăbită, Holly luă

minireportofonul din geantă și apăsă butonul de înregistrare. Își luă și blocnotesul și pixul, dar îi era dificil să vadă la lumina slabă a focului. Riddell vorbea foarte repede, dar bătea câmpii așa cum spusese Stavros, descriind o mare petrecere ce o dăduse o dată la Monte Carlo. Imediat ce și-a scos lucrurile din geantă, Stavros i-a luat-o, asigurându-se că nu va putea face poze.

– Vă plăcea să dați petreceri, domnule Riddell? întrerupse ea cu blândețe șuvoiul de vorbe.

El păru uimit că vorbise și răspunse cu întârziere.

– Da, da. Întotdeauna mi-au plăcut petrecerile, mormăi el.

– Chiar și când erați copil? Când ați locuit la Toronto? îl întrebă Holly, punând prima întrebare capcană.

– Da, întotdeauna mi-au plăcut petrecerile, repetă el. Apoi, după un moment: Dar n-am locuit la Toronto. Am locuit la Quebec.

Din spatele ei, Stavros scoase un sunet de nemulțumire și ea se hotărî ca data viitoare să nu mai fie atât de evident. Îl îndemnă în așa fel încât îi povesti viața lui și câte ceva despre metodele de afaceri pe care le-a folosit și nume de femei cu care avusese o relație. Holly începu să devină extrem de interesată. Țsta era material de prima mână. La a doua întrebare capcană despre una dintre nevestele lui, i-a răspuns imediat ba chiar i-a corectat greșeala pe care o făcuse, așa că începuse să fie convinsă că este Felix Riddell. Totuși, nu strica să mai verifice încă o dată, ca să fie absolut sigură.

Folosind o informație pe care o citise într-un obscur ziar canadian, îi spuse:

– Și erai cu a doua soție și fiii vitregi, Jodi și Paul, pe iahtul *Delphine*, împreună cu președintele Americii, nu-i așa?

– Așa este, dar nu pe iahtul ăsta. Pe *Delphine* i l-am dat soției mele.

– Și doamna McGraw a venit și ea, nu? Președintele a adus-o? Vocea tremură.

– Da, a adus-o. O femeie foarte frumoasă. O prietenă foarte bună a președintelui.

Holly îl lăsa să vorbească, dar rămase țeapănă, cu urechile la pândă să nu piardă nici un cuvânt. Doamna McGraw, nume real – era o cățea – dar era câinele președintelui! Era un lucru minor, desigur, și era posibil ca el să nu-și reamintească, dar era destul ca s-o facă să fie atentă. Mai târziu îl prinse din nou pe picior greșit, când greși numele uneia dintre companiile sale; nu mică, recunoscuse ea, dar era cea cu care începuse și pe care o condusesese mereu, așa că nu trebuia să se gândească de două ori la nume. Și se părea că-i spunea prea multe lucruri de mare interes pentru un ziar, destăinuiri senzaționale, în loc de lucruri obișnuite de fiecare zi pe care te-ai aștepta să le afli de la un om bolnav.

Focul aproape se stinsese; dar era foarte cald, cu toate ferestrele închise. Stavros adusese de două ori băuturi pentru ei. După un timp schimbase deja o casetă și vocea lui Felix Riddell devenea tot mai înceată și mai răgușită. Holly se gândea la o posibilitate de a afla o dată dacă bărbatul era chiar Felix Riddell în persoană. La un moment dat realiză, după zgomotele pe care le făcea, că atunci când bea își ridica masca. O dată chiar scosese o batistă din buzunar și-și tamponase fața.

Încet, tot punând întrebări, Holly scoase din buzunarul pantalonilor minicamera și o deschise, pregătind-o de folosire. Ridicând-o unde presupunea că era fața lui Felix Riddell, așteptă să bea din nou. În cabină era liniște. Se auzea doar vocea lui mormăită, provestind despre mituirea unui politician foarte important. Aproape că uitase de Stavros, care stătea liniștit în fundul cabinei, atât de concentrată era așteptând momentul potrivit.

Și până la urmă a sosit. Îl auzi aplecându-se și clinchetul paharului, apoi o mișcare în momentul în care a ridicat mâna să-și scoată masca. Lumina blițului scoase în evidență bărbatul cu masca trasă de pe față. Avea un ten oacheș; un nas acvilin și o bărbie dublă. Un chip urât, era adevărat, dar nu unul deformat de boală și care nu semăna deloc cu cel din mulțimea de fotografii pe care Holly le studiasse înainte, când pregătise această întâlnire. Așa că indiferent cine era acest bărbat, nu era Felix Riddell.

Au urmat câteva minute de tăcere, după declanșarea blițului.

– Ai putea să aprinzi lumina Stavros, zise Holly cu răceală. Oricum, am descoperit adevărul.

Lumina se aprinse, dând la iveală luxul opulent al cabinei; roșul închis al canapelelor de piele, perioada albastră a tablourilor semnate Picasso, expuse pe pereții luminați cu aplici.

Se întoarse spre Stavros.

– Frumoasă încercare, dar nu destul de inteligentă.

Bărbatul care jucase rolul lui Felix Riddell își scoase masca și-și șterse transpirația de pe față.

– Unde am greșit? Vocea îi era clară și normală.

Holly zâmbi strâmb.

– Are importanță? Se întoarse spre Stavros. Vreau cecul înapoi.

Stavros se ridică în picioare, încruntându-se, chipul lui semănând și mai tare cu un craniu.

– Nu cred. La urma urmei, merităm ceva pentru toată osteneala.

Vocea era joasă, amenințătoare, și Holly dintr-o dată realizează pericolul în care se afla. Și celălalt bărbat se ridicase în picioare și o privea, cu un rânjel pe chip.

– Ce prostuță ești, zise el batjocoritor. Chiar crezi că vom da banii înapoi de bunăvoie?

Holly ridică din umeri, încercând să pară degajată.

– Foarte bine, este evident că știți o grămadă de lucruri despre Felix Riddell, atunci de ce nu-mi spuneți povestea adevărată?

Se aplecă și luă reportofonul de pe măsută, prefăcându-se că pune o casetă nouă.

Stavros râse mânjește.

– Dacă am fi știut-o, am fi vândut-o de mult. Asta a fost ultima noastră șmecherie.

– Și ai sperat că o să-ți dau banii la început, așa încât să nu mai fii nevoit să continui jocul? zise Holly cât de calm putuse, în timp ce-și rotea ochii prin cabină pentru a găsi un mijloc de scăpare.

– Ah, nu, am știut că trebuie să mergem până la capăt, atunci când ziarul a insistat să ne dea un cec în loc de bani

lichizi. Știam că vom avea nevoie de timp pentru a încasa cecul și să dispărem. Râse batjocoritor. Așa că nu cred că te vom lăsa să părăsești iahtul ca să oprești plata cecului, după cum dorești. Pentru un timp, n-o să pleci nicăieri, s-ar putea niciodată.

Holly se prefăcu speriată și făcu câțiva pași spre perete – de fapt chiar era speriată.

– Nu poți face asta. N-ai nici un drept să mă ții aici!

Amândoi începură să se îndrepte spre ea, din colțuri opuse.

– Nu putem? zise Stavros rânjind. Cred că putem face tot ce dorim cu tine. De fapt, cred că ar fi destul de plăcut *să te ținem* aici.

Mizând totul pe o singură carte, Holly se uită brusc spre ușă.

– Nick, ajută-mă! țipă ea.

Amândoi se întoarseră brusc spre ușă. În aceeași clipă, Holly aruncă reportofonul spre becul aplicei din partea opusă, prinse brațul aplicei de lângă ea și trase cu putere. Se auzi zgometul metalului ce sfâșia lambriul de lemn și văzu firele electrice apărând. Becul din capătul opus explodează, când fu lovit de reportofon și bărbatii își aplecară instinctiv capetele, dar deja își dăduseră seama de ce se întâmpla și din nou se îndreptau spre ea. Disperată, Holly trase și mai tare și firele ieșiră din perete. Se auzi o bufnitură și cabina rămase în întuneric.

Făcu un salt mare într-o parte, exact la timp și în spatele ei îi auzi pe cei doi bărbați lovindu-se unul de altul și înjurând.

– Ușa! Repede la ușă! strigă unul din ei.

Dar ea deja se gândise la asta și se hotărâse să iasă pe unul dintre hublouri, în timp ce bărbatii se loveau unul de altul căutând-o prin întuneric. Dădu la o parte perdelele și se chinui până deschise geamul.

– Tăcere! Ce-a fost asta? țipă Stavros când fereastra scârțâi puțin.

– N-am auzit nimic. Unde naiba este tipa? zise furios celălalt bărbat.

Holly puse mâna pe măsuta de lângă ea și o aruncă în direcția unde presupunea că se găsea ușa. Bărbatii se grăbiră spre ușă, și în acel moment Holly sări pe fereastră și fugi pe punte îndepărtându-se de cabină. Nu vedea nimic, nici măcar lumina de veghe de pe catarg nu mai era aprinsă, probabil că siguranțele săriseră când a tras de fire. Încercă să găsească un loc unde să se ascundă. Habar n-avea cum să părăsească iahtul; nu putea fura barca și să plece cu ea, deoarece nu știa unde se găsea. Mai bine aștepta să se lumineze de ziuă. Nu puteau merge la nesfârșit, tot trebuia să ia combustibil de undeva.

Atunci simți ceva tare sub picior. Se aplecă și văzu că era un inel în punte, ceea ce însemna că dedesubt trebuia să fie o ascunzătoare. Dacă ar putea să se ascundă acolo...

Se aplecă să tragă de inel, dar în același moment o lanternă îi lumineă fața.

– Am găsit-o! țipă Stavros.

Făcu un pas s-o prindă, dar ea se feri și începu să alerge, dar se împiedică de inel, se dezechilibra și căzu peste balustradă în mare.

I se păru o eternitate până reuși să iasă din nou la suprafață; hainele îi îngreunau mișcările și abia mai respira. Călcând apa, începu să tușească și să scuipe apa ce-i intra în gură, îngrozită că acum cei doi bărbați o vor duce din nou pe iaht. Ridicând privirea, îl văzu pe Stavros luminând apa cu lanterna. Raza lanternei căzu pe ea și-l auzi pe bărbat râzând. Strigă ceva către celălalt, dar nu schiță nici un gest să vină după ea, apoi, incredibil, auzi cum sunt pornite motoarele iahtului. Dumnezeu, vor încerca să dea cu iahtul peste ea?

Se răsuci rapid și începu să înoate cât de repede putea, pentru a ieși din raza lanternei, apoi se întoarse și înotă în direcția opusă deplasării iahtului. Se gândi că s-ar putea scufunda destul de adânc în așa fel încât să nu fie atinsă, dar îi era teamă de elice; la un iaht atât de mare trebuia să fie destul de puternică și se putea s-o atragă și s-o facă bucăți.

Își scoase pantofii și începu să înoate cum nu mai înotase în viața ei, dar pantalonii o trăgeau în jos și-i îngreunau mișcările. Pierdu câteva minute prețioase până își scoase bluza și pantalonii și le lăsă să plutească la suprafață. Începu să înoate din nou și când în sfârșit se opri să se odihnească, văzu că iahtul era la o distanță mare și se părea că mergea în cercuri tot mai largi, încercând s-o găsească.

Mulțumită că se îndepărtase de vas, începu să-și facă griji că marea ar putea face treaba în locul lor. Tot ce știa era că se afla undeva în Mediterana, dar habar n-avea în ce direcție era uscatul – dacă ar putea ajunge la el înotând. Apoi începu să se încurajeze; vasul fusese ancorat la aproximativ o jumătate de kilometru distanță de Kinos și dacă va continua să înoate va

ajunge la țarm. Dacă se îndrepta în direcția bună și *dacă* nu era împinsă de curent mai departe. Dar nu putea aștepta zorile, oricât ar fi dorit; cei doi s-ar putea întoarce sau curentul ar putea s-o ducă în larg.

*
* *

Abia după trei ore au început să mijească zorile și la dreapta ei, la câteva sute de metri, zări pământul. Dacă n-ar fi răsarit soarele ar fi trecut pe lângă el. Tremurând de frig și oboseală, Holly mai găsi puterea să înoate câinește spre el. Când a ajuns la țarm, a trebuit să se târască de-a bușilea și apoi s-a întins pe nisipul moale.

S-a uscat la soare și a adormit. Când a deschis ochii, soarele era sus pe cer și cineva stătea aplecat asupra ei. Ridică privirea și văzu un chip familiar examinând-o.

— Măi, măi! Nici mai mult, nici mai puțin, decât o sirenă. Bine ai venit pe insula mea, Miranda, zise adevăratul Felix Riddell cu un zâmbet pe chipul lui frumos.

Capitolul 4

Uluită, Holly îl privea pe Felix Riddell, refuzând să creadă ce vedea în fața ochilor. El se aplecă și o ajută să se ridice în picioare, dar era încă slăbită, așa că a trebuit să se sprijine de brațul lui.

– Unde... unde ai zis că sunt? întrebă ea nesigură.

– Fallippos. Nu știi?

– Nu. Am crezut că înot în direcția opusă, spre Kinos.

– Și ai greșit drumul... ce păcat!

Vocea lui era plină de ironie, dar Holly nu-și dădu seama. Își aminti felul în care iahtul o urmărise și cum înotase plină de disperare. Începu să tremure din toate încheieturile, dinții îi clănțăneau în gură în ciuda căldurii.

– Uite, mai bine ține asta.

O lăsă un moment, până când își scoase cămașa și i-o întinse ajutând-o s-o pună pe ea. Abia atunci Holly realizează că nu mai avea sutien.

– Ah, prea târziu. Deja am văzut *totul*. O privi din cap până-n picioare.

Roși și-și întoarse privirea.

– Dacă... dacă ești destul de drăguț să-mi împrumuți un prosop și niște haine uscate, aș fi foarte recunoscătoare, domnule Riddell, zise ea țeapănă.

– Atunci, știi cine sunt?

– Da, recunosc eu ea.

– Și presupun că după ce-ți dau niște haine, o să dorești să stai și să discuți cu mine, nu-i așa?

Lui Holly i-ar fi plăcut foarte mult, dar își dădu seama, după tonul lui, că asta nu se va întâmpla. Întoarse capul și-l privi.

– Nu... nu înțeleg ce vrei să spui?

– Nu? Ah, cred că da. Nu ești primul reporter, care încearcă să-mi ia în felul ăsta un interviu, știi asta. Dar trebuie să recunosc, tu ești mai atrăgătoare. Deși ultima femeie a fost o italiancă și era complet goală, adăugă el, rânjind.

Holly strânse cămașa pe lângă corp și începu să meargă de-a lungul plajei. Felix Riddell o urmă.

– Pot să închiriez de undeva o barcă să mă ducă înapoi la Kinos? îl întrebă.

– Pot să aranjez. Și nu trebuie să plătești, va fi plăcerea mea. Și apoi, nu prea cred că ai ceva bani, ăă... la tine. Holly își îndreptă spatele, dar continuă să meargă în tăcere. Doar nu încerci să-mi spui, cu aerul ăsta de demnitate jignită, că nu ești reporter, nu-i așa?

Holly se opri și se întoarse spre el.

– Nu, nu sunt reporter. Sunt foto-jurnalist.

Pentru o clipă, o privi amuzat.

– Ah, asta este altceva, desigur. O privi cu răceală. Dar este același lucru. Ai folosit trucul ăsta ca să vii aici să-mi iei un interviu, nu-i așa? Ai încercat să te folosești de sensibilitatea mea față de farmecele feminine ca să ajungi la mine. Și cât de departe ești pregătită să mergi, mă întreb? Italianca m-a asigurat că puteam face tot ce doream.

Holly trecuse prin destule pentru o singură noapte și genul ăsta de propunere cu tentă sexuală, era ultima picătură.

– La dracu, Felix Riddell! țipă furioasă, cu ochii în lacrimi. Da, am venit în Grecia să-ți iau un interviu. Dar, numai după ce fusese unul aranjat între ziarul meu și unul dintre angajații tăi. Și apoi, seara trecută, când am fost pe iahtul tău, mi-am dat seama că m-am păcălit. Până la urmă s-a dovedit a fi un bărbat care se dădea drept Felix Riddell. Vocea i se frânse. Și când mi-am dat seama, au încercat să mă rețină la bord, dar am fugit și am căzut în apă. Și atunci au încercat să mă înece și a trebuit să înot la nesfârșit. Și acum te porți ca un mitocan, asta fiind ultima picătură! Așa că, dacă îmi spui de unde pot să iau o barcă, voi părăsi insula asta blestemată și pe tine, cât mai repede cu putință!

Holly izbucni în lacrimi. O luă la fugă pe plajă ca să-și ascundă lacrimile. Felix a lăsat-o să plece și abia după cinci minute a venit după ea. Holly și-a șters lacrimile și l-a privit. Era îmbrăcat cu o pereche de bermude de culoare albastră și avea încă un corp athletic, deși avea în jur de cincizeci de ani. Indiferent ce făcea pe insula asta, nu lenevea.

Se așeză lângă ea.

– Se pare că este o poveste mai lungă decât am crezut.
Cum te numești?

– Holly Weston.

Îi privi degetele fără inele.

– Ei bine, domnișoară Holly Weston, mai bine mi-ai povesti cum ai ajuns aici.

Lui Holly i-ar fi făcut mare plăcere un duș, ca să scape de toată sarea de pe ea și să îmbrace niște haine curate, dar realizează că întâi de toate trebuie să-i spună toată povestea. Așa că, trase aer în piept și-i povesti totul de la capăt.

– Mi-am dat seama, ce proastă am fost că l-am crezut pe Stravros, recunosc în final, dar părea plauzibil... ai suferit de ceva și ai fost marcat. De ce te-ai fi izolat aici?

El o privi enigmatic.

– Chiar, de ce? Se ridică și o trase și pe ea în picioare. Mai bine, vino în casă și o să-ți găsesc niște haine.

Îl privi nesigură.

– M-ai crezut, nu-i așa?

– Bărbații ăia... cum arătau?

– Cel care pretindea că ești tu, era brunet, cu ten negricios, iar celălalt, Stavros... se cutremură, era oribil, foarte slab, cu un chip ca de mort, fără pic de carne pe el.

Riddell se opri și o privi cu mare atenție. Pe chip i se citea mânia.

– Acum te cred, îi zise. Negriciosul... a fost valetul meu mulți ani, până recent, când l-am concediat. Iar celălalt este mecanicul șef de pe iahtul meu. Se presupune că în acest moment este pe mare cu iahtul pentru niște încercări după

unele reparații. Probabil că au gândit asta împreună și au așteptat până când iahtul a fost gata. Da, da, sunt capabili de așa ceva. Căpitanul și restul echipajului au liber săptămâna asta. Exact, ce ți-au spus? o întrebă brusc.

În timp ce Holly îi povestea, urcau scările și intrau într-o grădină, un paradis verde. Se vedea că fusese creată artificial, probabil că au fost aduse tone de pământ pentru a acoperi solul stâncos. Și plantele fuseseră aduse, de la copacii exotici din Indiile de Vest, la trandafirii englezești. Îngrijiți cu dragoste și udați constant, cu pajiști și bănci așezate în locuri umbroase înconjurată de caprifoi și plante agățătoare cu flori roșii și mov. Au ajuns la un mic templu circular, al cărui acoperiș boltit era susținut de statui ce reprezentau zeițe grecești și care era sigură că puteau fi autentice. Dar n-a avut timp să le examineze mai îndeaproape; Felix Riddell se îndreptă spre o cărare largă străjuită de tufișuri de hibiscus pline de flori roșii ce străluceau în soare. Ajunseră la un alt șir de scări ce urcau spre terasa vilei. Acum, Holly rămase cu gura căscată. Vila era construită pe deal; camerele cu balcoanele de piatră și scara exterioară, răsucită, pe jumătate ascunsă de plante câțărătoare se încadra perfect în peisaj. Era chiar și o cascadă ce se vărsa într-un bazin de înot construit în patio.

— Dar... este superb, murmură Holly. Cascada este adevărată?

Milionarul clătină din cap.

— Nu, este adusă dintr-un rezervor din vârful dealului. Vru să-și continue drumul, dar se întoarse când Holly începu să râdă.

Îl privi amuzată.

– Ce neromantic! Cel puțin ai fi putut spune că apa vine de la un izvor cu puteri magice și că zeii și zeițele beau din el, ar fi fost și mai frumos. Apoi ridică din umeri. Dar presupun că nu-ți pasă de cineva care este un musafir nepoftit.

Felix Riddell îi studie fața, ca și cum atunci ar fi văzut-o prima oară. Îi privi cu atenție părul blond, încă plin de nisip, ochii cenușii sub sprâncenele căprui, fine, nasul drept, buzele frumos conturate, bărbia mică. Holly ridică provocator capul spre el.

– Ce vârstă ai? o întrebă brusc.

Holly se încruntă, dar nu văzu nici un motiv să nu-i spună.

– Am douăzeci și patru de ani.

O privi neîncrezător.

– Și presupun că ești o romantică incurabilă.

Holly întoarse capul.

– Am fost, odată.

– Și, nu mai ești?

– Nu.

– Înțeleg.

Se întoarse spre el.

– Adevărat?

– Ah, da, zise el zâmbind strâmb.

– Da, presupun că înțelegi, răspunse, amintindu-și trecutul lui.

Apoi se îndreptară în tăcere spre vilă.

O conduse printr-un patio larg, de unde intrară prin ușile deschise într-o cameră mare, care pentru ea constitui o surpriză. Holly se aștepta să vadă un interior somptuos cu

opere de valoare și mobilă veche de renume. În schimb, camera era foarte simplu mobilată, pe parchetul lustruit oglindă erau două sau trei covoare manuale grecești, foarte colorate. Pereții de un alb imaculat, constituiau un fundal desăvârșit pentru tablourile pictate de impresioniști francezi. Și mobila era simplă; câteva canapele cu perne moi, un pian mic într-un colț și singura concesie făcută ideii de lux convențional – un echipament complet Hi-fi și un perete întreg cu rafturi pline cu discuri și casete audio.

– Întâi mergem la centrul meu de comunicații și apoi îți găsesc ceva de îmbrăcat.

Riddell o conduse la o scară în spirală, apoi trecură printr-un coridor în care se deschideau mai multe uși. Centrul de comunicații o lăsă pe Holly cu gura căscată. Avu sentimentul că intrase în cabina de pilotaj a unui avion supersonic în care locul principal îl ocupa un imens și complicat radio transmițător. Mai erau un telex, care mergea încontinuu, mai multe telefoane de diferite culori și multe computere. În cameră erau doi bărbați și Riddell se îndreptă spre unul din ei, îi spuse ceva și acesta ridică imediat receptorul unui telefon și începu să vorbească repede.

– În mai puțin de o oră vom ști unde este iahtul, îi comunică milionarul când veni lângă ea. Deși dacă cred că te-ai înecat, s-ar putea să vină singuri înapoi, considerându-se în siguranță. Zâmbi strâmb. Va fi interesant să le văd fețele, când vor afla că ești aici și că-i aștepți.

Holly se gândi cu satisfacție la acest lucru, mai ales după ce au vrut s-o înece. Apoi realizează că primul lucru pe care-l vor

face, fie că se întorc la Fallipos, fie că nu, va fi să încaseze cecul pe care-l primiseră. Îl prinse repede de braț, înainte ca el să iasă din cameră.

– Domnule Riddell, pot să vă cer o favoare? zise repede. Cecul pe care i l-am dat lui Stavros... ați putea lua legătura cu ziarul meu și să le cereți să oprească plata imediat?

O privi, ridicând din sprâncene.

– Ți-au luat banii, nu-i așa? zise cu ironie.

– Am crezut că este cel real, replică ea cu duritate.

El râse și dintr-o dată păru cu zece ani mai tânăr.

– Un drogat și o mască?

Holly hotărî s-o lase mai moale.

– Păi, părea să știe o mulțime de lucruri din viața ta. În special despre femei... știa o mulțime de detalii despre ele.

O privi pieziș.

– Știa, pe Dumnezeuul meu! Apoi, cu voce egală: sper că nu l-ai crezut. Un om care se gândește la un astfel de șiretlic este clar că va scoate la iveală acest gen de detalii sordide, ca să abată atenția și să te facă să uiți lucruri mult mai importante, pe care, desigur, nu le știe.

Holly deschise gura să răspundă, dar realizează că o tachina, dar înainte să poată replica, el se întoarse.

– Vino, o să-ți arăt unde te poți schimba.

O luă pe un alt coridor care se deschidea într-o galerie ce dădea într-o sufragerie imensă, ce avea într-un colț un imens șemineu, cu o stivă de lemne, o extravaganță pe o insulă unde lemnele erau aduse cu vaporul. Se opri în fața unei uși.

– Aici vei găsi tot ce ai nevoie, îi spuse. Când termini, coboară pe scara exterioară în patio.

Apoi, deschise ușa pentru ea, o salută scurt și se îndreptă cu pași mari spre centrul de comunicații.

Camera era mult mai modernă și confortabilă decât cele pe care le văzuse până atunci. Era o cameră cu un pat imens cu draperii înflorate, o măsuță de toaletă cu o oglindă mare, covoare moi și un balcon ce dădea spre grădină. Imediat, Holly ieși pe balcon să privească paradisul verde ce se întindea până la marea cu apa cea mai clară și sub cerul cel mai albastru pe care-l văzuse până atunci. Pentru câteva minute, pur și simplu sorbi frumusețea locului: bogăția florilor, căldura soarelui, parfumul greu al leandruului plin de flori roșii, ce forma o perdea pe ambele laturi ale balconului. Liniștea era tulburată doar de zgomotul valurilor ce se spărgeau de țărm și de bâzâitul albinelor. Pentru prima oară în viața ei, realiză puterea banilor și cum puteau înfrumuseța viața celor care-i aveau.

Întoarsă în cameră, descoperi baia și o nișă cu dulapuri pline cu haine. O privire aruncată etichetelor, dezvălui numele unor renumite case de modă. Pe lângă haine erau și pantofi de diferite mărimi, iar în sertare, lenjerie de corp din mătase, în ambalaje.

Holly a petrecut ceva timp sub duș. A folosit gelul de duș pe care l-a găsit în baie, la fel și șamponul scump. Apoi, înfășurată într-un imens prosop de baie, s-a dus să exploreze măsuța de toaletă, unde până la urmă a găsit un uscător de păr; acum era sigură că Felix Riddell nu precupețise nimic

pentru confortul invitatelor sale. O altă jumătate de oră a petrecut-o printre haine. Ar fi vrut să le încerce aproape pe toate, dar până la urmă a ales cea mai simplă rochie pe care a găsit-o împreună cu o pereche de sandale. Dar n-a putut rezista să nu folosească parfumul *Joy* pe care l-a găsit într-unul dintre sertare împreună cu o imensă trusă de machiaj. Ce femeie ar fi putut să reziste celui mai scump parfum din lume?

Cam fără tragere de inimă, părăsi camera, străbătu balconul și coborî scara spiralată tăiată în rocă. O porțiune din scară era în umbră, dar apoi ieși la soare. Balustrada era acoperită cu o cascadă de flori de iasomie, iar razele soarelui la fel ca un alchimist, transformau piatra cenușie, dându-i culoarea aurului.

Felix Riddell o aștepta în patio, așezat la o masă de grădină de formă rotundă. Pe când se apropia de el, o studie cu atenție din cap până-n picioare, dar nu făcu nici un comentariu, doar îi făcu semn să se așeze pe scaun.

– Cred că ți-e foame?

– Mmm, mor de foame.

– Atunci, voi comanda micul dejun. Să mă scuzi că nu mănânc împreună cu tine, dar am luat micul dejun mult mai devreme.

– Sigur. Cât este ceasul? întrebă Holly. Din nefericire, ceasul meu n-a rezistat la apă și s-a oprit. Și nicăieri n-am văzut vreun ceas.

– Și nici n-o să vezi, îi răspunse Riddell râzând. Țsta a fost primul lucru la care am renunțat când am venit aici. N-am mai vrut să trăiesc după ceas. Singurul loc unde este un ceas este

centrul de comunicații. Acolo am un ceas digital care-mi arată ora în cele mai importante zone de pe glob, așa că nu scol pe nimeni din somn când dau telefon. Nu, aici pe Fallipos timpul curge de la sine, și câteodată am impresia că s-a oprit pe loc. Dar dacă vrei să știi cât este ceasul, privi cerul, atunci așa zice că este între zece jumătate și unsprezece.

În timp ce el vorbea, Holy zâmbea și când întoarse capul o surprinse.

– Bănuiesc că o consideri o atitudine foarte boemă? Întrebă aproape batjocoritor.

Holly râse.

– Nu, cred că este o atitudine minunată, dacă ești destul de bogat în bani – sau timp. Nu, pur și simplu mă întrebam ce ar spune personalul companiei de ceasuri pe care o ai, dacă te-ar auzi.

– Nu cred că ar fi foarte bine pentru afaceri, nu-i așa?

Un servitor în vârstă sosi cu o tavă încărcată și Holly se repezi la cornurile cu unt de casă și miere și bău câteva cești cu cafea americană. În timp ce mânca, gazda o întrebă despre cariera ei. Îi răspunse, povestindu-i despre câteva din interviurile anterioare și despre începutul carierei ei.

– Ești cam tânără ca să fii trimisă la un altfel de interviu, nu-i așa?

– Presupun că da, recunosc Holly, dar nu erau prea multe femei foto-reporter disponibile.

– Intenționezi să mă fotografiezi?

– Așa speram. Zâmbi stânjenită. Dar a trebuit să-mi abandonez tot echipamentul pe iahtul tău și bănuiesc că

Stavros l-a aruncat peste bord ca să nu existe nici o dovadă a trecerii mele pe acolo. Dumnezeu, redactorul meu va înnebuni, când va auzi că va trebui să cumpere altul! Zâmbi, gânditoare. Mă întreb cum va explica Stavros instalația electrică distrusă. Probabil că a oprit într-un port și încearcă disperat s-o repare înainte de a veni cu iahtul aici. Îl privi ușor vinovată. Îmi pare rău pentru instalație, dar înțelegi că era o situație disperată, nu?

– Ah, da, îi răspunse cu voce gravă. Te rog, ai voie să faci iahtul bucăți ori de câte ori vrei.

Holly îl privi repede și văzu expresia amuzată din ochii lui.

– Tare este bine să trăiești! zise cu un oftat sprijinându-se de spătarul scunului.

O privi din nou serios.

– A fost o prostie din partea ta să mergi fără cineva care să te protejeze. N-ai spus la hotel unde mergi?

Holly clătină din cap.

– Nici eu nu știam exact unde mergeam. Și dacă dorești un subiect bun, trebuie să-ți asumi riscurile.

– Unde stai? O să pun pe cineva să sune și să anunțe că ești în siguranță.

– Ah, nu este necesar, mulțumesc. Stau la o tavernă în Melmia și sunt sigură că nimeni n-o să-și facă griji pentru mine dacă... se opri brusc amintindu-și de Nick, apoi continuă încet... dacă lipsesc toată noaptea.

Dar lui Felix Riddell nu i-a scăpat ezitarea ei și o întrebă repede.

– Este totuși cineva?

Ea scutură din cap.

– Îmi amintesc că am spus cuiva că urma să-ți iau un interviu, dar sunt sigură că nu-l interesa deloc.

– Un bărbat?

– Un englez pe care-l cunosc și care s-a întâmplat să fie aici în vacanță.

Din fericire, o sonerie sună discret tocmai atunci oprindu-l să mai pună întrebări, deoarece ridică receptorul unui telefon și ascultă câteva minute ce i se comunica. Apoi puse receptorul în furcă și zâmbi plin de satisfacție.

– Iahtul meu a fost localizat la Pireu, portul care deservește Atena și am aranjat ca cei doi să fie aduși aici.

– Îi va aduce poliția?

– Nu, nu poliția. Am propriile mele mijloace de a trata cu cei care nu-mi sunt loiali.

Holly se uită la el și dintr-o dată se cutremură când văzu cruzimea ce i se oglindi în priviri, cruzime ce-l făcuse probabil să obțină puterea și averea de care se bucura. Pentru nimic în lume n-ar fi dorit să fie în locul lui Stavros și a celuiilalt bărbat, când vor da ochii cu Felix Riddell.

– Ai spus că poți să pleci în orice moment, când slujba ți-o cere, îi zise întorcându-se spre ea. Asta înseamnă că n-ai obligații familiale?

– Nu, îi răspunse cu grijă Holly, ci că m-am organizat în așa fel încât să-mi pot face meseria.

– Înțeleg. Și care sunt obligațiile tale familiale? Părinți, un prieten? Un iubit, poate?

Holly se încordă la aceste întrebări atât de directe, dar îi răspunse calmă.

– Nici una dintre cele enumerate. Dar sunt sigură că nu vă interesează viața mea particulară, domnule Riddell.

Se aplecă spre ea și o studie cu atenție.

– Ah, dar probabil că sunt... Probabil că sunt foarte interesat. Povestește-mi viața ta particulară, domnișoară Holly Weston; povestește-mi despre ea. Vreau să ascult fiecare detaliu, cine a fost primul tău iubit, cu câți bărbați te-ai culcat; cine te-a făcut să nu mai crezi în romantism. Hai, povestește-mi despre tine, îi porunci cu o notă malițioasă în voce.

Holly se încruntă, dar nu se prefăcu că nu înțelege ce voia el.

– Eu n-am pus întrebări despre viața personală, domnule Riddell.

– Nu, dar de asta ai venit aici, nu-i așa? Să-mi spionezi trecutul, să-mi diseci căsătoriile, să afli despre afacerile mele. Și cel mai mult, desigur, că afli de ce m-am izolat pe insula asta. Țsta-i adevărul, nu-i așa? o întrebă cu violență, lovind cu pumnul în masă.

Pentru un timp, Holly îl privi fără să vorbească.

– Țsta-i materialul pentru care am venit în Grecia, da. Dar numai dacă doreați să-mi vorbiți de bunăvoie. Având în vedere că s-a dovedit că nu dumneavoastră ați fost cel care ați acceptat interviul, n-am nici un drept să vă pun întrebări și nici n-o s-o fac.

El se uită la ea câteva secunde, total surprins.

– Un reporter cu scrupule – nu-mi vine să cred!

– Lucrez pentru un ziar onorabil, domnule Riddell, nu pentru un ziar de scandal. Am fi verificat fiecare fapt de care

ne-ați fi vorbit, înainte de a-l fi publicat. Zâmbi subțire. Mă îndoiesc că atât ziarul cât și dumneata personal ați fi fost încântați, dacă te-am fi prezentat ca pe un idiot deformat.

O privi oripilat.

– Doamne, Dumnezeule, nu!

– Deși, adăugă gânditoare, ați fi fost obligat să negați. Și atunci ar fi trebuit să ieșiți în lume.

– Ai dreptate. O privi pătrunzător. Așadar, n-o să-mi pui nici o întrebare?

Clătină din cap, zâmbind.

– Nu, dacă nu dorești, desigur. Dar știi, odată și odată tot va trebui să vorbești. Bărbații ăia ar fi putut ușor fraieri un reporter, care nu și-ar fi studiat subiectul temeinic. Și – nu știu cât de mult ești la curent cu bârfele – dar în ultimul timp circulă multe zvonuri: că te droghezi, că te recuperezi după o depresie nervoasă, că ești imp... Se opri brusc și încercă să-și acopere ezitarea. Unii chiar spun că ai murit, adăugă repede și că un consorțiu îți continuă afacerile. Ceea ce ar fi foarte rău pentru acțiunile de la bursă, dacă zvonul prinde teren.

Felix Riddell ridică din umeri, nepăsător.

– Astfel de zvonuri circulă aproape din prima zi în care m-am mutat aici. Știu cum să mă descurc dacă iau proporții. O privi în ochi. Dar este un zvon care nu vrei să mi-l spui, despre ce este vorba?

Spre nemulțumirea ei, Holly simți cum roșește.

– Ah, nimic important, zău așa.

– Atunci spune-mi, îi porunci cu o voce ce nu admitea nici un refuz.

– Păi... privi în jos. Păi, ăă... se zvonește că s-ar putea să fii impotent.

Se așteptă să fie furios, dar spre surprinderea ei, el izbucni în râs. Aplecându-se, îi luă mâna. O privi cu o expresie pe care Holly n-avea cum să n-o înțeleagă.

– Te asigur că zvonul ăsta nu este deloc adevărat. De fapt, aş fi încântat să-ți dovedesc personal dacă mi-ai da posibilitatea.

Înainte ca Holly să poată răspunde, au fost întrerupți de zgomot de pași și Felix se întoarse încruntat, încă ținându-i mâna. Trei bărbați traversau patio îndreptându-se spre ei, doi dintre ei ținând îndreptate puștile spre un al treilea, care le era prizonier. Holly aruncă o singură privire spre prizonier și îngheță.

– Cine naiba este ăsta? Și cum a ajuns aici? Întrebă el furios.

– A venit cu barca lui, îi răspunse unul dintre oameni. L-am avertizat, dar și-a continuat drumul chiar și când am deschis focul asupra lui. Spune că a venit după femeie, adăugă, arătând spre Holly.

– Dar văd că n-am de ce să-mi fac griji, vorbi pentru prima oară Nick, cu un sarcasm evident și privind insistent mâinile lor împreunate.

Holly își retrase repede mâna.

– Îl cunoști? o întrebă Felix Riddell.

Ea aprobă din cap fără tragere de inimă.

– Da, este englezul despre care ți-am vorbit.

– Ah, da. Se adreseă celor doi oameni. Este în ordine, puteți pleca. Dar mai târziu vreau o explicație despre felul în care a

putut să acosteze aici. Vorbise încruntat, ceea ce nu prevestea nimic bun pentru cei doi, care ridicară din umeri și se îndepărtară.

– Așadar, te-ai gândit s-o salvezi, nu-i așa? zise întorcându-se spre Nick. Se opri în fața lui și se îndreptă de spate. Amândoi erau înalți, atletici, dar la Felix Riddell anii începuseră să-și spună cuvântul în ușoara îngroșare a taliei, în ridurile din jurul ochilor, în timp ce Nick avea încă suplețea și vigoarea tinereții.

– Așa că te-ai hotărât să faci pe Făt-Frumos ca să impresionezi domnița, adăugă el sarcastic. Se uită la Holly. Ești impresionată?

Nick o privi și el, dar Holly rămase tăcută.

– Se pare că mi-am pierdut timpul degeaba, zise Nick zâmbind cinic. Domnița trebuie să se salveze doar de ea.

– Așadar, de ce nu-ți iei barca și să te întorci de unde ai venit? zise cu voce dură Riddell. O aduc eu pe domnișoara Weston, când va dori ea. Și în viitor, când ești somat, rămâi acolo unde ești.

Nick își vârî mâinile în buzunarele blugilor și se sprijini cu nepăsare de masă.

– Fie vine cu mine, fie rămânem aici amândoi.

Riddell se încruntă furios.

– Vrei să te dau eu afară?

Vocea îi era catifelată, dar se simțea amenințarea.

– Dă-i drumul și cheamă-ți gărzile să încerce ele – dacă tu nu poți, zise Nick.

– Sunt gata să plec, acum, interveni Holly între cei doi bărbați. Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule Riddell, dar îți mulțumesc că mi-ai împrumutat hainele; ți le trimit înapoi, imediat ce ajung la Kinos.

Riddell se întoarce spre ea.

– Păstrează-le, îi zise scurt. Nu este nevoie să pleci, Holly, continuă. Ți-am spus că-ți pun la dispoziție o șalupă. De ce nuiei prânzul cu mine? Poate vom discuta mai mult în legătură cu problema pentru care ai venit aici.

Holly îi aruncă o privire rapidă, sperând că până la urmă îi va da un interviu.

Văzând interesul din privirea ei, Felix îi adresează, un zâmbet seducător, care făcuse o mulțime de victime în trecut.

– De ce nu-i spui prietenului nostru foarte bine intenționat, dar extrem de cicălitor, să plece?

Înainte să poată răspunde, Nick făcu un pas spre ea și-i puse posesiv mâna pe umăr.

– Poate că nu m-am explicat bine, zise adresându-se celuiilalt, privindu-l drept în ochi. Se întâmplă ca doamna să fie soția mea.

Urmă o tăcere de gheață, apoi Riddell se uită la ea.

– Este adevărat? o întrebă cu răceală. Ești căsătorită cu el? Era palidă, iar pe obraji îi apăruă două pete roșii.

– Teoretic, îi răspunse cu fermitate Holly.

Felix Riddell îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Dar nu în practică?

Deși simți strânsoarea lui Nick devenind mai puternică îi răspunse cu hotărâre.

– Nu.

Capitolul 5

Holly se abținu să vorbească, tot timpul cât dură drumul până la Kinos, dar simțea cum îi crește mânia și resentimentul față de acțiunea lui. În momentul în care negase legătura lor, își luase mâna de pe umărul ei, dar refuzase să plece fără ea și, ca să nu dea naștere la alte discuții, a trebuit să plece.

— Cum *ai îndrăznit* să vii după mine? Ce drept ai după atâția ani să intervii în viața mea? Îmi venea *să te omor*.

Nick rânji.

— Ți-am dejucat planurile, nu-i așa, Holly? Și tocmai când erai mai prietenoasă cu marele bărbat. După cum stăteau lucrurile, era gata să-ți facă o propunere.

Era destul de aproape de adevăr, chiar dacă ea considerase că Felix Riddell nu vorbea serios. Dar aceste vorbe o enervară și mai rău.

— Indiferent dacă era așa sau nu, în nici un caz nu este treaba ta. Ce fac mă privește numai pe mine. Orice drept ai fi avut în trecut, a luat sfârșit în ziua în care m-ai părăsit.

Nick se încruntă.

– Ai perfectă dreptate, ce faci nu este treaba mea. Am venit să te caut doar pentru că cei de la ziar au încercat să ia legătura cu tine încă din zori. Proprietarul hotelului ne-a văzut împreună și când a aflat că n-ai venit toată noaptea, a venit la mine la barcă să vadă dacă nu ești cu mine. Zâmbi ușor. După ce i-am explicat că aș fi ultima persoană din lume cu care ți-ai fi petrecut noaptea, mi-a spus că cei de la ziar voiau să ia legătura urgent cu tine, iar hotelierul neștiind prea bine engleza m-a rugat să vorbesc cu ei. Se pare că erau îngrijorați că s-ar putea să fii păcălită de persoana cu care trebuia să te întâlnești. Redactorul șef a aflat că încercaseră să mai păcălească și pe alții și voia să te prevină înainte să te întâlnești cu ei. O măsură cu privirea, observând că purta alte haine, decât cele pe care le avusese cu o zi înainte. Bănuiesc că te-au păcălit din moment ce ai lipsit toată noaptea.

Holly se uită încruntată la el.

– Ei bine, greșești. Au fost foarte deștepți, dar i-am demascat.

– Și cum ai ajuns la Felix Riddell?

Deschise gura să-i spună toată povestea, dar apoi ezită; chiar dacă descoperise totul, era convinsă că Nick o va condamna că riscase, mai ales când va auzi că a căzut peste bord și a trebuit să înoate. Nu, cu cât știa mai puține persoane, cu atât mai bine.

– Deja ți-am spus că nu este treaba ta, replică scurt și se întoarse să vadă cât mai aveau de mers până în Kinos.

– Ți-e teamă să-mi spui? zise el batjocoritor, ceea ce o făcu să se întoarcă brusc spre el.

– Nu. Nu mi-e teamă să-ți spun, pur și simplu nu vreau, asta este tot, se răsti ea furioasă. Dacă n-ai fi năvălit acolo, aş fi putut să-l conving pe Felix Riddell să-mi acorde un interviu.

– Da, am observat cât de convingătoare erai, fu de acord Nick. Cine urma să facă propunerea, tu sau el? Tonul era insultător. Sau tocmai îţi mulţumea că ai petrecut noaptea cu el?

– Tu...

Cuprinsă de furie, Holly sări în picioare, din doi paşi fu lângă el şi înainte ca Nick s-o poată opri îl plesni peste faţă cu putere. Supărarea pentru situaţia prezentă se domolise, dar palma reprezenta toată durerea şi resentimentul adunate în cei şapte ani de despărţire. Amărăciunea izbucnise şi o dată pornită n-a mai putut s-o oprească.

– Nemernicule! Măgarule! Cu fiecare epitet îl lovea fără să-l vadă, dorind să-i provoace o durere la fel de mare cum suferise şi ea.

Prima lovitură îl luase prin surprindere, dar apoi Nick ridică braţul drept încercând să se apere, în timp ce cu stânga ţinea cărma. Văzând că nu poate s-o oprească, lăsa cărma cu un blestem, barca făcu un cerc, iar pânda se lovi de catarg.

– Țânțarule!

Se întinse s-o prindă, dar era atât de furioasă, lovindu-l cu pumnii, încercând să-l zgârie pe faţă, că-i trebuia câteva minute să-i prindă mâinile şi să i le sucească la spate. Chiar şi atunci Holly se zbatu încercând să-l lovească. Se răsuci vrând să se elibereze. Îl lovi cu capul în faţă. Nick înjură şi prinzându-se de păr îi trase capul pe spate cu atâta putere, că Holly se crispa de durere.

– La dracu', ești ca o pisică sălbatică! Oprește-te!

În timp ce vorbea, o scutură până când începură să-i clănțane dinții. Când îi dădu drumul, rămase tremurând de furie și emoție, iar lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Nick o privi și gemu.

– Ah, Doamne, Holly!

O trase spre el cu putere, aproape violent și o sărută cu sălbăticie, nepăsându-i dacă o rănea sau nu.

– Nu!

Încercă să se îndepărteze, îngrozită de ce se întâmpla, dar el o trase înapoi cu putere sărutând-o în continuare. Imposibil să se îndepărteze, Holly rămase țeapănă, încercând să se disocieze de îmbrățișarea lui, dar era asaltată de amintiri: buzele lui pe piele, dezmierdările lui, mirosul aspru al after-shave-ului, toate senzațiile care zăcuseră amortite în subconștient, s-au trezit la viață în timp ce el o săruta. Întotdeauna fusese la fel, chiar de la început. Niciodată nu fusese capabilă să-i reziste.

Cu un strigăt înăbușit, Holly se smulse din brațele lui Nick, și-și încrucișă mâinile pe piept ca și cum ar fi vrut să se protejeze de el.

– Nemernicule! I-ați mâinile murdare de pe mine!

Nick se uită mirat la ea, cu respirația întretăiată, pentru o clipă chipul lui ogindind vulnerabilitate, apoi făcu un efort vizibil să se controleze.

– Ai meritat-o, zise cu asprime. Ai căutat-o din clipa în care ne-am întâlnit.

– Greșești, reuși să spună Holly. Este ultimul lucru pe care-l doresc de la tine!

Nick strânse din dinți.

– Odinioară l-ai dorit. Obișnuiai să mă implori să fac dragoste cu tine. Vocea îi deveni neîndurătoare. Dar de fapt, asta era *tot* ce-ți puteam da, nu-i așa? Au avut grijă de asta părinții tăi.

– Lasă-i pe părinții mei, zise ea cu voce ușor tremurată. Ceea ce au făcut ei... Ridică din umeri obosită. Este de domeniul trecutului.

Nick îi aruncă o privire rapidă.

– Atunci, știi că datorită lor ne-am despărțit?

Ea dădu din cap.

– Da, mi-am dat seama curând după ce ai plecat.

– S-ar fi putut să nu ne despărțim, dacă n-ar fi intervenit ei. Holy zâmbi cu amărăciune.

– Ah, sunt sigură că ne-am fi despărțit. Dacă ți-ar fi păsat de mine câtuși de puțin, ai fi încercat să-mi scrii sau să iei legătura cu mine într-un fel, dar cum n-ai făcut-o, sunt sigură că oricum căsătoria noastră n-ar fi durat.

În timp ce vorbea, Nick o privea cercetător, apoi făcu un pas spre ea.

– Holly, eu...

– Nick, te rog, las-o baltă, zise ea repede, ferindu-se. A trecut mult timp. S-a terminat. Ce rost are să dezgropăm trecutul și să ne tulburăm?

O privi lung.

– Te... tulbură? zise încet după un timp.

Holly încercă să întoarcă fața de la el, fără să-i răspundă, dar el o prinse de bărbie forțând-o să-l privească.

– Te tulbură, Holly? o întreabă din nou.

Încercă să citească pe chipul lui ce răspuns aștepta de la ea. Voia un răspuns pozitiv, pentru că-i făcea o plăcere sadică să știe că încă o tulbura sau pur și simplu voia să știe?

– Dar pe tine? atacă ea.

Dorința din privirea lui se stinse și făcu un pas înapoi. Zâmbi strâmb.

– Așa cum am bănuیت, femeile se tem întotdeauna să dea un răspuns direct.

Apoi se întoarse brusc și, ignorând-o, se duse la cârmă.

Răsuflând ușurată, se sprijini de balustradă și privi spre insula Kinos, de care se apropiau încet. Era adevărat că-și dăduse seama că părinții ei erau vinovați de despărțirea lor, curând după plecarea lui Nick. La început, în prima săptămână și apoi după prima lună, fusese convinsă că Nick fie se va întoarce, fie va găsi un loc unde să stea împreună și va insista să vină după el. Dar zilele treceau și nici un cuvânt din partea lui. Părinții ei începuseră să vorbească despre divorț ca și cum ea ar fi fost de acord. Amara realizare că într-adevăr o părăsise, o uimise atât de tare, încât nu prea-și dădea seama ce spuneau și doar când trecură peste ea și făcură o programare la avocatul familiei, își veni în fire. Dar atunci deja știa că era gravidă și le spusese vestea, așteptându-se ca ei să

renunțe la divorț și s-o ajute să dea de Nick. Spre groaza ei, părinții îi spusese că nu era nici o problemă, va merge înainte cu divorțul și va face un avort.

– Doar nu vrei un astfel de copil? îi spusese mama ei. Nu după ce ți-a făcut ție... și nouă?

Urmare scene dure, părinții încercând s-o convingă, apoi când nu reușiră, terorizând-o să avorteze. Dar Holly se încăpățâna, sperând disperată că Nick va lua legătura cu ea. După mai multe săptămâni când încetă să mai spere și comportamentul părinților devenise de nesuportat, își părăsi casa părintească, pentru o cămăruță în Londra. La început n-a fost prea rău, își găsisse o slujbă la un fast-food, ca chelneriță, dar când sarcina înaintase, iar ea se mișca mai încet, a fost concediată. A trebuit să apeleze la Ajutorul Social, ca să aibă din ce trăi. Îi scrisese tatălui ei și-i comunicase adresa, mai mult în speranța că Nick va lua legătura cu ea, dar ei nu făcuseră nici o încercare s-o contacteze sau să vină s-o vadă. Când le scrisese din nou, anunțându-i că deveniseră bunici, scrisoarea se întorsese cu anunțul *NU MAI LOCUIESC LA ACEASTĂ ADRESĂ*. Fuseseră zile când suferise de frig și de foame, fiindu-i frică să lase copilul să plângă, ca să nu fie dată afară din casă, când își urâse părinții pentru că n-o ajutau. Dar s-a maturizat și a realizat că propria ei încăpățănare o adusese în acea situație. Dacă a vrut să păstreze copilul, atunci trebuia să se descurce singură.

La Nick încerca să nu se mai gândească, dându-și seama că părinții ei duseseră o campanie deliberată contra lui.

Înțelegea de ce plecase și-l ierta pentru asta. Dar nimic n-o putea face să-l ierte pentru că nu-l interesase ce se întâmplase cu ea după plecarea lui și că nu încercase să-și salveze căsnicia după aceea.

Se întoarse să-l privească, așa cum stătea la cârmă, înalt și puternic, cu părul ciufulit de briza mării. Dusese o bătlie dură și amară ca să-și păstreze copilul. Brusc, se întreabă ce ar face dacă ar ști, dacă s-ar duce dintr-o dată și i-ar spune. Holly zâmbi strâmb în sinea ei; probabil că ar duce-o urgent la Kinos și apoi s-ar întoarce cât de repede ar putea în Australia sau în altă parte. Zâmbi și mai amar; sau poate i-ar pune clasică întrebare: *Cine este norocosul tată?*

Dar în timp ce-l privea, el înălță capul ca să privească un pescăruș ce se rotea deasupra catargului și inima îi sări în piept; nu era nevoie să întrebe cine era tatăl lui Jamie, el înălțând capul la fel ca Nick, atunci când se uita la ea, cu aceiași ochi albaștri cu gene lungi și cu aceeași bărbie hotărâtă. Nimeni, văzându-i alături, nu s-ar fi îndoit cine era tatăl.

Nick întoarse capul și o surprinse privindu-l. Privirile li se încrucișară și ea îi susținu privirea până când amintirea sărutului sălbatic de mai devreme îi reveni în fața ochilor și atunci își plecă ochii, roșind.

— Te întorci în Anglia, acum că întâlnirea a căzut?

— Da, nu mai am de ce să stau aici. Voi pleca mâine dimineată.

El clătină din cap.

– Până miercuri, nu mai ai nici un feribot. Mai ai de așteptat vreo două zile. Ezită. Mă gândeam să fac o excursie la Samos, insula este la jumătate de zi cu barca, de aici, zise el. Pitagora, matematicianul, s-a născut acolo și poți să vizitezi ruinele templului lui Hera, îi spuse el. Dacă vrei, putem merge mâine, stăm o noapte acolo și a doua zi ne întoarcem, la timp ca să prinzi feribotul de miercuri.

Holly fu luată prin surprindere de invitație.

– De ce naiba vrei să merg și eu? îl întreabă, nepoliticoasă.

Nick ridică din umeri.

– Ești necăjită și m-am gândit să te distrezi puțin.

Holly pufni, disprețuitoare.

– Nu prea cred că ar fi amuzant să stăm atâta timp împreună, având în vedere că ne certăm mereu.

– Poate ar trebui să încercăm să vedem de ce este așa. Să vedem de ce ne comportăm așa, replică Nick cu voce neutră.

– Dar este clar, răspunse Holly încruntându-se. Pentru ce s-a întâmplat între noi în trecut.

– Chiar așa? Șapte ani este o perioadă lungă, Holly. Atunci eram student, iar tu abia terminaseși școala. Amândoi ne-am schimbat, am devenit adulți. Acele timpuri n-ar trebui să ne influențeze sentimentele de acum. Decât dacă au lăsat urme adânci, adăugă el încet. Și dacă au făcut-o, atunci au însemnat mult pentru... amândoi.

Cât a vorbit a privit-o neclintit și faptul acesta, dar și vorbele lui au făcut-o pe Holly să-și înghită replica dură pe care voia s-o dea.

În schimb, întoarse capul și privi marea.

– Nu... nu știu, se bălbâi ea.

– Gândește-te la asta. Poate dacă discutăm...

Dar Holly îl întrerupse cu asprime.

– Nu! Ce rost are să mai discutăm acum?

Pentru un moment, Nick rămase tăcut.

– Foarte bine, răspunse sec. Dacă așa vrei. Atunci, vino doar în excursie.

– Nu știu, repetă ea. Trebuie să mă gândesc.

Rămaseră tăcuți până când au intrat în port și Nick ancoră barca. Sări ușor peste balustradă, apoi întinse mâna s-o ajute. Holly își pierdu echilibrul când barca se mișcă sub picioarele ei, așa încât trebui s-o prindă în brațe, ca să nu cadă. O ridică ușor în brațe și o puse pe chei.

Holly scăpă un suspin când se trezi lipită de el.

Pentru un moment, el continuă s-o țină în brațe și s-o privească atent. Câteva clipe, crezu că o s-o sărute și rămase țeapănă.

– Voi fi la tavernă la ora opt, în seara asta, zise cu bruschete. Poți să-mi spui, dacă vii sau nu cu mine la Samos, mâine.

Îi dădu drumul, atât de brusc încât fu luată prin surprindere. O salută scurt, sări din nou pe punte și începu să strângă pânza.

Cu inima bătându-i nebunește în piept, Holly o luă încet spre tavernă. Se gândi la cearta pe care o avuseseră pe barcă; Nick îi spusese că o căutase cu lumânarea, insinuând că pornise cearta intenționat ca să-l provoace. Dar nu era adevărat, cel puțin n-o făcuse conștient, tot ce dorise a fost

să-l rănească. Apoi, când a început s-o sărute, rezistase din toate puterile. Cedase doar când își amintise acele momente minunate când făceau dragoste cu pasiune. Chiar și acum, numai gândindu-se se simțea cuprinsă de valuri de senzualitate.

Se opri brusc, gândindu-se că s-a prostit. Se purta ca o femeie frustrată, lansându-se în fantezii. Se întâmplase cu mult timp în urmă, și pentru un timp atât de scurt încât părea un vis. Dar Nick o adusese repede cu picioarele pe pământ. Holly se cutremură, forțându-se să se gândească la altceva. Acesta era bărbatul care o părăsise și asta era tot ce conta. N-avea importanță. Pentru siguranța ei și a fiului ei, nu trebuia să lase vechile amintiri să pătrundă în noua ei viață. Drumul pe care și-l alesese era unul singuratic, fără companie masculină – iar pentru moment în mod sigur nu-l includea pe Nick Falconer! O dată îl iubise și avusese încredere în el, dar acest lucru n-o să se mai repete.

Dar mai rămânea de rezolvat problema excursiei la Samos. Oare avusese doar o atitudine pur altruistă? Într-un fel, Holly nu credea, după cum nu putea să înțeleagă de ce o căutase sau de ce venise după ea pe insula lui Felix Riddell. Nu putea fi vorba de gelozie; dacă ar fi simțit ceva pentru ea, n-ar fi părăsit-o niciodată. Deși felul în care-l înfruntase pe milionar arăta clar genul „ia mâinile, este a mea”. Holly oftă. La naiba cu Nick Falconer! De ce intrase în viața ei? Dar se opri brusc. Dacă n-ar fi fost Nick, n-ar fi fost nici Jamie. În afară de asta... Holly se opri în fața tavernei și se întoarse să privească barca, unde Nick împăturea pânza. Dintr-o dată, realizează că în ciuda

durerii și deznădejzii simțite după plecarea lui, pentru nimic în lume n-ar fi pierdut acele luni minunate în care fuseseră iubiți.

Intră în tavernă și după ce-l liniști pe Alexis Lambis, se duse în camera ei să se schimbe de hainele pe care le luase de la Felix Riddell. Îi spusese că le poate păstra, dar era ferm hotărâtă să le dea înapoi. Se gândi cu tristețe la interviul ratat. Dar mai rău îi părea de echipamentul fotografic pierdut. Își închipui fața redactorului șef când îi va spune și se întunecă. Desigur, va primi un echipament fotografic nou, dar șeful nu va fi încântat, mai ales că nici n-avea interviul. Iar când va auzi că într-adevăr l-a întâlnit pe Felix Riddell în carne și oase, va sări până-n tavan!

*

* *

Dormi aproape toată după-amiaza, apoi se duse la plajă vreo două ore, înainte de a se schimba pentru cină. În tot acest timp nu se putea gândi la invitația lui Nick, iar când coborî la ora opt să-l întâlnească, încă nu știa ce să facă. Se gândi să accepte, ca să-și dovedească ei însăși că era imună la persoana lui, apoi se gândi că încă era vulnerabilă și că două zile în compania lui ar fi un dezastru. Dacă n-ar fi sărutat-o, totul ar fi fost clar... dar acum... acum era aproape fascinată de idee. Știa că nu trebuia, știa că singurul lucru înțelept ar fi fost să se ferească din calea lui, cel puțin până putea pleca de pe

insulă. Dar sărutul acela o lăsase slabă și confuză, incapabilă să ia o hotărâre, simțind o dorință pe care o crezuse moartă de mult.

Nick o aștepta la una din mesele de pe terasă. De data asta era îmbrăcat într-un costum ușor de doc kaki. Se ridică în picioare și o privi cu atenție în timp ce se apropia. Holly nu putea să-l privească în ochi, așa că se așează repede și se prefăcu preocupată de șalul pe care-l adusese cu ea, până când reuși să-și regăsească stăpânirea de sine.

Îi era teamă că o va întreba mai întâi despre hotărârea ei, dar din fericire o întrebă ce voia să mănânce, apoi îi povesti câte ceva legat de serviciul lui, explicându-i pe unde fusese în ultimii șapte ani și ce făcuse în tot acest timp. Fu rândul ei să vorbească despre munca ei, devenind foarte animată și ajutându-se de mâini ca să sublinieze cele mai importante acțiuni.

Continuară să discute în timp ce mâncau, dar după aceea Nick atinse subiecte mai personale.

– În mod clar, ai avut succes în carieră. În primul rând de ce te-ai angajat? Nu-mi amintesc să fi vrut așa ceva când eram împreună.

– Nu. Holly luă paharul de vin și-și trecu ușor degetele pe margine. M-am hotărât să mă angajez curând după ce ai plecat tu.

Pentru un moment, amândoi au rămas tăcuți.

– Dar de ce foto-jurnalist? vru el să știe.

– La început a fost doar jurnalism, fotograf a venit mai târziu, după ce am avut mai mult timp liber. Ezită. Aveam

nevoie de ceva ce se putea face mai mult la domiciliu, ca să am timp liber să mă ocup și... de alte lucruri.

– Ca de exemplu, petreceri, așa cum obișnuiai, o întrerupse Nick ironic. Toate cocteilurile, petrecerile dansante și mic dineurile, fără de care nu puteai trăi.

Holly îl privi de sus.

– Sigur. Ce altceva? replică ea cu o voce de gheață, plină de sarcasm.

O privi uimit.

– Ce părere au avut părinții tăi despre faptul că ți-ai luat serviciu? Nu asta doreau pentru tine, nu-i așa? Doar aprobau din toată inima viața socială pe care o duceai.

Din nou, Holly deveni preocupată de pahar.

– Ei n-au nici o legătură cu asta. De fapt nici n-au știut. Ridică din umeri. Și probabil că nici nu știu. Vezi, eu... am plecat de acasă la scurt timp după ce m-ai părăsit. De atunci, nu mi-am mai văzut părinții.

Nick o privi uluit.

– Ai părăsit casa? Dar n-au încercat să te oprească? Aveai doar șaptesprezece ani, erai încă minoră și sigur că ei...

– Uiti, îi întrerupse scurt Holly, că nu mai erau tutorii mei... tu erai. Și cum tu nu erai acolo ca să-ți spui părerea în legătură cu asta... Lăsa propoziția neterminată.

Nick încă o privea, cu gura strânsă.

– De ce, Holly? zise cu greutate. De ce ai părăsit casa părintească? A fost din cauza celor întâmplare între noi, deoarece ți-ai dat seama că părinții tăi au fost cei care... se opri... cei care ne-au despărțit?

– Cei care ți-au făcut viața un iad, vrei să zici, nu? Se lăsa pe spătarul scaunului și privi spre mare, în timp ce se întreba în sinea ei cât să-i dezvăluie despre viața ei. În parte da, dar au mai intervenit și... alte lucruri, zise ea încet.

– Ce alte lucruri, Holly? o întreabă cu insistență când ea nu mai continuă.

– Voiau să divorțez imediat... dar am refuzat, răspunse, vorbind cu dificultate. Au urmat certuri aprige... așa că am plecat.

Nick se încordă și se aplecă spre ea, privind-o în ochi.

– De ce n-ai vrut să divorțezi?

– Deoarece eu...

Mâna începu să-i tremure și puse repede paharul pe masă. Vru să-și pună mâna în poală, dar Nick fu mai rapid și i-o prinse hotărât. Speriată, ridică ochii spre el.

– Te rog, Nick. Nu vreau să discut despre asta.

Încercă să-și tragă mâna, dar el n-o lăsa.

– Nu, Holly, nu poți să te oprești acum. *Trebuie să continui.* De ce n-ai vrut să divorțezi?

– Deoarece eu... La început, vezi tu, eu... am crezut că te vei întoarce. O strânse cu putere de mână. Mușcându-și buzele de durere, își feri privirea și tăcu minute bune. Când vorbi, vocea îi era dură.

– Apoi, când am fost sigură că nu te mai întorci, nu mai avea rost să continuu cu divorțul, adăugă ea veninoasă. Ce rost avea să mă eliberez, când n-aveam nici o intenție să mă recăsătoresc? Poate că am fost nebună că m-am măritat cu

tine, dar nu atât de nebună încât să nu învaț din greșeli. Cel puțin în cele câteva luni cu tine am învățat să nu mai am încredere într-un bărbat!

Tremurând de emoție, îl privi încruntată, dar el o fixă cu o privire ciudată, aproape uimită.

– Holly, tu n-ai divorțat. Oare te-ai întrebat de ce n-am făcut-o nici eu?

Zâmbi strâmb.

– Doar o dată. Și când am realizat care ar fi răspunsul, în mod sigur nu m-am mai întrebat niciodată.

Nick ridică din sprâncene, mirat.

– Și care a fost răspunsul?

– Cel corect. Și anume că era convenabil pentru tine să rămâi căsătorit, în cazul relației cu o femeie care ar fi dorit mai mult decât o aventură, răspunse ea scurt.

Pentru o clipă, o privi furios și simți cum strânsoarea devine mai puternică, dar apoi se relaxă.

– Și niciodată nu ți-a dat prin cap, că ai putea gândi greșit? Și că motivul pentru care n-am divorțat ar putea fi identic cu al tău? Ezită. Și că ei ar fi mers mult mai departe, zise încet.

Holly îl privi lung, simțind un nod în gât.

– Ce... ce vrei să spui? se bâlbâi ea.

– Holly, nu te-am părăsit pur și simplu, zise repede. Eu...

– Scuzați-mă. Domnișoara Weston?

Uimită, Holly ridică privirea și văzu un bărbat îmbrăcat în uniformă de ofițer de marină, stând lângă masă. Vag, realizează că Nick era furios și că-i dăduse drumul la mână.

– D... da, eu sunt Holly Weston.

Bărbatul o salută politicos.

– Sunt în serviciul domnului Riddell, doamnă. M-a rugat să vă aduc asta.

Îi întinse geanta cu echipamentul fotografic și minicasetofonul, din fericire întreg.

– Ah, le-ai găsit! Minunat! Fața lui Holly se luminează de plăcere și ușurare. Eram sigură că oamenii aceia le-au aruncat după mine peste bord, adăugă fără să se gândească.

– Nu, doamnă, au fost găsite întregi la bordul iahtului. Scoase un plic din buzunar și i-l întinse. De asemenea, domnul Riddell m-a rugat să vă dau această scrisoare și să aștept răspunsul.

Holly luă plicul și-l deschise, conștientă că în tot acest timp Nick o privea dezaprobat. Scrisoarea era scurtă și la obiect.

S-ar putea să ai dreptate și că ar trebui să-mi spun propria mea poveste. De ce nu vii mâine, la Fallippos, ca să putem discuta în continuare? Al tău, Felix Riddell.

Abia crezând în norocul ei, Holly nu ezită nici o secundă și se întoarce spre mesager.

– Te rog să-i spui domnului Riddell că răspunsul este afirmativ, voi fi încântată să-i fac o vizită mâine.

– Foarte bine, doamnă. Iahtul vă va aștepta mâine la ora zece, dacă vă convine?

– Este foarte bine. Mulțumesc.

Bărbatul o mai salută o dată și se depărță.

– Înseamnă că nu vii cu mine mâine la Samos, zise Nick cu o voce încordată.

– Nu. Îmi pare rău Nick, dar cum probabil ai ghicit, este posibil ca Felix Riddell să-mi acorde un interviu... și nu-mi pot permite să pierd această ocazie.

– Nici pentru un angajament anterior?

Îl privi cu fermitate.

– N-am spus că vin cu tine, Nick.

– Nu, n-ai spus. Se sprijini de spătarul scaunului, privind-o furios.

– Așa că mâine mergi la Fallipos, zise cu o voce plină de dispreț. Alergi să-i faci plecăciuni lui Felix Riddell, imediat ce ți-a făcut un semn. Și bănuiesc că vei accepta și condițiile lui pentru interviu?

Holly păli.

– Și ce vrei să spui exact, prin condiții?

– Știi foarte bine, ce vreau să spun. Cât de departe ești hotărâtă să ajungi pentru a obține acest interviu?

Sări furioasă în picioare, dar Nick o prinse de braț.

– Ah, nu, de data asta nu mai fugi. Folosindu-și puterea, o forță să se așeze pe scaun.

Holly îl privi cu o furie neputincioasă; de fapt, era furioasă pe slăbiciunea ei.

– Dă-mi drumul, porcule!

Nick rânji batjocoritor.

– Nu până nu termin ce am de spus. Încep să realizez cât de mult te-ai schimbat. Spune-mi unde te-au învățat să te prostituezi pentru a obține un interviu – la școala de jurnalism?

– *Cum îndrăznești!? Ochiul lui Holly aruncau flăcări. Ca să știi, niciodată, dar niciodată, n-am făcut sex ca să obțin ceva... și nu intenționez să încep acum!*

– Nu? rânji el. Când te-am găsit, Felix Riddell te ținea de mână și în mod clar nu vă comportați ca doi străini care abia s-au întâlnit.

Holly ridică din umeri, neputincioasă.

– Era doar o... glumă. Un răspuns la ceva ce-l întrebam. Nick o privi neîncrezător. Crezi sau nu, nu-mi pasă, adăugă ea cu înverșunare. Nu trebuie să mă apăr în fața ta. Și pentru că am trăit câteva luni sub același acoperiș, n-ai nici un drept să-mi pui întrebări acum.

– Și am dormit în același pat. Nu uita asta! o întrerupse Nick cu severitate.

Holly nu mai avea nimic de spus. Îl privi lung un moment, cu ochii mari pe chipul palid, apoi își sprijini capul în mână.

– Holly, te rog nu te duce să-l vezi pe Felix Riddell mâine, zise el repede. Vino cu mine la Samos.

Ea clătină din cap.

– N-ar avea nici un rost. Nu mai avem nimic să ne spunem și...

Dar el o întrerupse repede.

– Ba are, Holly. Mai am multe să-ți spun, lucruri pe care nu le știi. Lucruri care ar putea duce o schimbare între noi.

– Nu, îi răspunse hotărât. Am venit aici pentru o treabă și asta este pe primul loc. Spre deosebire de tine, nu sunt în vacanță. Am responsabilități, dacă tu nu ai.

Ridică din sprâncene, mirat.

– Ce responsabilități?

Holly își mușcă buzele.

– Față de ziar, desigur, răspunse încercând să acopere scăparea. Mă plătesc să găsesc subiecte, nu să le ratez pentru că am primit o invitație să fac o excursie cu barca. Și dacă aud că am ratat o astfel de posibilitate, mă concediază.

Nick îi dădu drumul la mână și se lăsă pe spate.

– Mai vrei să bei ceva?

– Nu. Nu, mulțumesc.

Holly scutură din cap, mulțumită că până la urmă se părea că el acceptase refuzul ei. Pentru câteva minute, se lăsă tăcerea. Nick privea mohorât spre mare, iar ea se tot întreba ce ar fi vrut să-i spună, lucruri, care așa cum spusese, ar fi schimbat totul între ei. Brusc, se gândi că pur și simplu voia să încerce s-o convingă să meargă cu el, dar imediat respinse această idee; indiferent ce făcuse, Nick n-a fost mincinos. Întotdeauna, în trecut, fusese deschis și cinstit, niciodată nu încercase s-o înșele. Așa că, dacă avea ceva să-i spună... Deschise gura să-l întrebe ce voia să-i spună, dar el i-o luă înainte.

– Ce-ai vrut să spui, când omul lui Riddell ți-a dat geanta cu tot echipamentul? Ai zis că-ți era teamă că au aruncat-o după tine, peste bord.

Holly îl privi încurcată.

– Ah, asta era. Nimic important. Aruncă o privire spre ceas și se prefăcu surprinsă. Cerule... este deja unsprezece și jumătate. Se ridică, își luă geanta și-i făcu o ușoară plecăciune.

Mulțumesc pentru cină, Nick. Îmi pare rău că nu pot merge mâine. Cred că pleci devreme, așa că ne luăm rămas-bun acum, în caz că nu ne mai vedem.

Îi zâmbi larg, apoi se întoarse pe călcâie și se îndepărtă repede.

Nick nu zise nimic, o privi doar cum se depărta, deși Holly se aștepta ca să încerce s-o oprească. Expresia de pe chipul lui era impenetrabilă.

Cu un sentiment de ușurare, închise ușa camerei și-și puse geanta pe masă. Ar fi trebuit să-i controleze conținutul, dar o va face mâine dimineață, acum era prea obosită. Ultimele ore petrecute în compania lui Nick o obosiseră și mai tare; fusese încordată, incapabilă să se relaxeze, emoțiile gata să izbucnească la cel mai mic semn. Abia acum, singură în cameră, putea să se relaxeze.

Un ciocănit în ușă, o trezi brusc din toropeală. Mai mult adormită decât trează, se îndreptă automat spre ușă, abia întrebându-se cine ar putea fi. Dar când deschise, și-l văzu pe Nick sprijinit de tocul ușii, se trezi brusc. Vru să-i trântască ușa în nas, dar el puse piciorul în ușă și intră în cameră.

– Dacă nu ieși imediat, încep să țip! zise furioasă.

Nick o privi ironic.

– Dă-i drumul... dar nu uita că suntem într-o zonă destul de sălbatică a Greciei. Oamenii de aici au alte idei despre drepturile bărbaților asupra soțiilor... și una dintre ele este despre ceea ce se întâmplă în dormitor.

– Nu știu că sunt soția ta. Nu mai folosesc numele tău de mult, îl întrerupsese Holly mânioasă.

– Dar vor ști, când le voi arăta fotografia pe care o am în portofel; tu, în rochie albă de mireasă, iar eu în costumul acela ridicol pe care m-au obligat părinții tăi să-l îmbrac, îi spuse pe un ton zeflemitor.

Holly păli.

– Încă... încă mai ai poza? De ce?

– Niciodată nu știi când te poți folosi de ea.

– Îmi imaginez! replică ea sarcastic, dar apoi, confuză, își întoarse privirea. De ce ai venit, Nick?

Nu-i răspunse imediat, așteptă să se uite la el, să-i vadă zâmbetul leneș, înainte de a-i arăta șalul pe care-l ținuse la spate.

– Ai uitat asta. Ți-a căzut de pe scaun.

– Ah! B... bine.

Făcu un pas spre el și întinse mâna să-l ia, apoi se opri brusc.

Nick o privi în ochi și de data asta expresia era cu totul alta.

– Vino aici, zise încet.

Holly începu să tremure.

– Nu, Nick, zise. Te rog... nu!

Dar el lăsase șalul să cadă și o prinse cu blândețe de umeri trăgând-o spre el. O sărută încet, deliberat, cu mici sărutări, făcând să-i curgă foc prin vene. Gemu ușor și se trase mai aproape de el, dar o îndepărtă, nelăsând-o să se apropie de el. Apoi începu să-i mângâie gâtul, sânii și coborî spre coapse. Cuprinsă de dorință, se răsuci sub mâna lui. Sărutările lui deveniră mai pasionate. Brusc, o trase spre el, arătându-i cât

de mult o dorea. Holly suspină când simți corpul puternic lipit de al ei, iar Nick gemu când se lipi strâns de el răspunzându-i cu pasiune la sărutări.

Îi vârî mâna-n păr și-i trase capul ca să-i poată vedea fața.

Când vorbi, vocea îi era răgușită și tremurată.

– Așa a fost întotdeauna între noi, Holly. Indiferent ce mergea prost, asta era perfect. Chiar și prima dată când ai fost virgină, a fost una dintre cele mai minunate experiențe din viața mea. Și pentru tine a fost la fel, nu-i așa? Nu-i așa? repetă, sărutând-o, simțind răsuflarea lui fierbinte pe gât.

– Da, gemu ea ușor. Știi bine că a fost.

O sărută din nou, parcă dorind s-o supună.

– Vreau să fac dragoste cu tine, scumpa mea, murmură el. Așa cum făceam înainte.

Poate că această ultimă propoziție, sau poate cuvântul de alint pe care nu-l folosise niciodată când erau împreună, o făcu pe Holly să se trezească la realitate. Se cutremură, de parcă ar fi fost cuprinsă de frisoane și se îndepărtă de el. Nick o privi surprins.

– Cred că greșești, zise cu voce ușor îngroșată. Nu vrei să faci dragoste; ai vrut să spui că vrei să faci sex cu mine. Pentru că asta ai face.

– Nu, Holly, nu-i adevărat, zise repede făcând un pas spre ea, încercând s-o rețină, dar Holly se feri.

– Nu? Vocea îi era zeflemitoare. Atunci, ce vrei să spui? Că n-ai încetat să mă iubești sau că te-ai îndrăgostit de mine, când m-ai revăzut?

– Cam așa ceva, da, zise încet.

Holly râse strident.

– Doar nu sunt nebună să te cred! După părerea mea, dacă m-ai fi iubit, nu m-ai fi părăsit niciodată. Nu-i părăsești pe cei pe care-i iubești... dacă-i iubești cu adevărat. Dar poate că nu știi asta. Poate ai crezut că-ți voi cădea în brațe, cum am făcut prima dată. Bine, recunosc, încă mă exciți. Și asta este tot ce vrei, nu-i așa? Deși vocea îi tremura, se întoarse spre el. Pentru nu știu ce motiv, încă vrei să-ți dovedești că deși au trecut atâția ani, mă mai poți domina sexual. Îl privi în ochi și se cutremură din nou, iar când vorbi din nou vocea îi era de gheață. Foarte bine, recunosc... repeta cu voce mai puternică... așa că de ce...

Dar Nick făcu un pas spre ea, o prinse de brațe și o trase spre el.

– Dar n-am făcut-o, nu-i așa? Nu încă.

Speriată, îl privi cu ochii mari.

– Ce... ce vrei să spui?

– Știi exact ce vreau să spun. Chiar dacă te excit, ai devenit rațională, așa că ai dat înapoi în ultima clipă. Ești o lașă, Holly. Faci afirmații în speranța că voi fi satisfăcut și că voi pleca, dar te temi să cedezi, pentru ca să nu-mi dau seama că ceea ce simți pentru mine este mai mult decât atracție fizică.

– Doar asta a fost, îl întrerupse Holly, sfidătoare. Asta a fost de la început!

– Zău? Nick o privi cu sprâncenele ridicate a mirare, pe când îi dădu drumul. Niciodată n-am acționat împotriva voinței tale.

– Nu? Dar ultima oară? îl întrebă, cu durere în voce. Atunci nu eram prea doritoare.

Nick scrâșni.

– Atunci... a fost diferit.

– Da, fu ea de acord, cu voce dură. Total diferit, de neuitat!

Urmă o tăcere încordată.

– Nu s-a spus totul între noi, Holly, întrerupse tăcerea Nick, cu voce greoaie. Nu încă. Prea multe lucruri nespuse, prea multe răni deschise. Făcu o pauză, apoi adăugă deliberat. Și știi la fel de bine ca și mine, că vom face dragoste din nou... și că asta va fi foarte curând. Și asta, de asemenea, rămâne între noi.

Se aplecă, luă șalul de pe jos și-l aruncă pe pat. O privi, dar ea nu-i răspunse.

– Vise plăcute, Holly, zise batjocoritor și părăsi camera, închizând încet ușa.

Capitolul 6

A doua zi, fix la ora zece, iahtul lui Felix Riddell, *Apollo*, condus de același bărbat care-i adusese mesajul, o conduse pe Holly, pe o mare calmă, la Fallipos. La ponton, a fost întâmpinată de un auster majordom englez, care o conduse la Felix Riddell. Acesta o aștepta într-o cameră imensă ce da spre grădină.

Când a intrat în cameră s-a ridicat zâmbind, s-o salută.

— Bună dimineața, Holly. Cred că ți-ai revenit complet după nefericita partidă de înot?

Holly zâmbi.

— Da, mulțumesc. Sunt bine. Îi întinse pachetul cu haine. Îți mulțumesc pentru haine, domnule Riddell.

— Am crezut că ți-am spus că poți să le păstrezi, zise împingând pachetul. Iar numele meu este Felix.

Luând-o de cot, o conduse la canapea și-i turnă un Martini, fără să se sinchisească s-o întrebe ce dorea, apoi se așază lângă

ea. O privi din nou cu atenție, ca și cum ar fi vrut s-o evalueze, dar Holly îi întoarse privirea, fără să se intimideze. Îi zâmbi.

– Spune-mi, zise el degajat, o să mai avem parte de soțul tău azi?

Ea clătină din cap, conștientă de avertismentul din spatele întrebării.

– Nu cred, îi răspunse cu răceală.

– Bine. Se ridică. Ți-ar plăcea să vizitezi galeria mea cu picturi? Surprinsă, Holly făcu ochii mari; se zvonea că Felix Riddell avea o colecție de artă, care rivaliza cu cea a ultimului Paul Getty, incluzând cele mai reprezentative picturi ale impresioniștilor francezi. Dar se comporta ca un avar cu averea sa, nu împrumuta niciodată picturile pentru expoziții și nici nu permitea altor colecționari să le fotografieze sau studieze; mulți dintre prietenii lui nu fuseseră invitați să le vadă. Așa că Holly se simți cucerită de acest privilegiu neașteptat, apoi se gândi cu ironie, că probabil avea o colecție secundară, care permitea să fie văzută.

Dar se înșela; galeria de pictură era străjuită de uși masive de oțel, iar picturile atârnav pe pereți albi, luminate de lumină electrică. Coloritul bogat al lui Cezannes, Van Gogh, Gauguin și ale multor alți pictori o întâmpinară, în camera lungă, simplă, cucerind-o la început, dar pe măsură ce privea lunga galerie, simți o infinită tristețe în fața puterii și frumuseții picturilor închise aici, pentru a bucura ochiul unui singur om.

Felix o conduse de-a lungul galeriei, vorbindu-i despre picturi și autorii lor. La început a fost teribil de curioasă, a pus întrebări, dar pe măsură ce înaintau a devenit tăcută și Felix Riddell a privit-o mirat.

– Nu te interesează arta? o întrebă brusc.

– Ba da, foarte mult. Obişnuiam să-mi petrec multe ore în galeriile de artă din Londra, când eram strâmtorată; erau singurele locuri unde puteam să mă încălzesc gratis, adăugă cu un zâmbet slab.

– Dar nu-ți plac tablourile astea?

Holly se încruntă ușor.

– Sigur că-mi plac, sunt minunate, dar... răspunse încet. Îmi pare rău, nu vreau să te supăr, dar nu pot să nu mă gândesc la faptul că atâta frumusețe n-ar trebui închisă, zăvorâtă, ci ar trebui expusă să poată fi admirată de toată lumea. Sunt sigură că artiștii n-au intenționat s-o țină sub cheie.

– Ai idee cât valorează această colecție? o întrebă el.

Ea dădu din cap.

– Nici nu vreau să mă gândesc. Dar, dacă un tablou este scos din circulație, atunci este evaluat doar după timpul pe care-l petreci privindu-l? Astăzi ai petrecut cam două minute și ceva, în fața fiecărui tablou, dar probabil că-ți trebuie zece minute ca să citești un ziar, așa că ziarul necesită de cinci ori mai multă atenție decât un tablou.

Pentru o clipă, Felix Riddell o privi lung, apoi izbucni în râs.

– Asta este cea mai neobișnuită filozofie pe care am auzit-o vreodată! Dar trebuie să recunosc, este foarte original. Privi de-a lungul galeriei. Presupun că faci parte dintre acele persoane care gândesc că toate marile tablouri ar trebui să fie expuse în galerii publice, dar niciodată nu ți-a trecut prin

minte că tablourile nu vor rezista la infinit, că trebuie ținute în condiții deosebite ca să li se prelungească viața cât mai mult timp posibil? Și nu este un mod de a cheltui banii cu scopul de a salva cât mai multe lucrări mari? Zilele trecute, poliția italiană a recuperat câteva picturi furate dintr-o mică galerie cu câteva luni în urmă. Hoții le depozitaseră într-o piață și aveau urme de găinaț pe ele, au fost plouate și a nins peste ele, așa că au fost distruse. Cel puțin, eu știu că niciodată nu se va întâmpla așa ceva cu cele care sunt în proprietatea mea.

Holly râse ușor și ridică mâinile în semn că se predă.

— O.K., O.K., recunosc, fiecare monedă are două fețe, dar tot nu sunt de acord să fie închise în felul ăsta.

Felix râse și el, privind-o cu o expresie apreciativă, dar continuă să discute în contradictoriu într-un mod prietenesc, în timp ce părăseau galeria și zăvora ușile, cu un sistem electronic ascuns în perete.

— Încuietorile sunt controlate printr-un program din computerul din camera de comandă, îi explică. Nimeni nu le poate deschide fără ordinul meu.

O conduse în restul casei, comportându-se ca un ghid, arătându-i diverse sculpturi și alte obiecte de artă din camere. Pentru câteva clipe, Holly avu impresia că încerca s-o impresioneze cu bogăția, dar nu pricepea de ce. Dar el continuă să discute în același mod cu o jurnalistă relativ necunoscută, care pătrunsese în intimitatea lui. Holly îl privi ușor încruntată și uimită, întrebându-se dacă îi făcea plăcere să-și etaleze averea sau dacă avea alte motive. Apoi ridică din umeri; ce alt *motiv* ar fi putut avea?

Au servit prânzul în patio, la umbra iasomiei. Felurile servite au fost o îmbinare delicioasă a bucătăriei grecești cu cea franceză. Felix era în vervă, făcând-o să râdă cu anecdote despre oamenii bogați și renumiți pe care-i întâlnise. Era un povestitor excelent, știind exact ce dorea să scoată în evidență, așa încât Holly a râs cu lacrimi și s-a amuzat copios.

– Ah, nu! suspină la una din anecdote. El a făcut *asta?* *Președintele?*

Felix o asigură că era adevărat.

– Dar n-o să spui în gura mare, pentru că nu mă va mai invita niciodată pe iaht, adăugă cu un rânet.

Holly se lăsă pe spătarul scaunului, cu paharul de coniac în mână.

– Te-ar dezamăgi foarte mult, dacă ar fi așa?

Era prima oară când îi punea o întrebare personală, dar până în acel moment el nu pomenise nimic despre interviu, iar ea voia să știe cum stă, așa că făcu această încercare.

– Nu, nu prea mult, răspunse Felix, zâmbind ușor.

Își turnă coniac dintr-o sticlă de cristal și ridică paharul spre ea într-un toast mut.

– Dar am vorbit prea mult. Ce-ar fi să-mi povestești despre tine?

– Ți-am povestit ce fac, ieri la micul dejun.

– Și mi-ai spus că n-ai nici o obligație, punctă sec, iar zece minute mai târziu a apărut soțul tău. O așteptă să vorbească și cum ea nu spuse nimic, continuă: el a fost, Holly? Cel care te-a dezamăgit?

Holly își plecă privirea.

- Cam așa ceva, recunosc, încercând să fie calmă.
Felix o privi cu atenție.
- Deci, cum stați? Sunteți separați, divorțați?
- Putem spune separați, deși niciodată n-am fost la avocat, ca să legalizăm despărțirea, îi răspunse fără tragere de inimă.
El se încruntă.
- Deci acum sunteți împreună?
- Holly își ridică privirea spre el.
- Chiar trebuie să discutăm asta? Sunt sigură că nu este important pentru dumneata situația mea matrimonială, așa că, dacă nu te superi, să schimbăm subiectul, îi zise scurt.
- Dar mă interesează. Tonul lui era atât de convingător, încât îl privi surprinsă. Punându-și paharul pe masă, se aplecă spre ea, privind-o în ochi. Vreau să știu care este poziția ta față de soț, Holly. Și vreau să știu exact ce simți pentru el.
- Holly făcu ochii mari, luată prin surprindere de vehemența lui.
- Nu este cu mine, zise încet. Era deja aici, când am sosit, este în vacanță, face turul insulelor grecești cu barca lui. Este pur și simplu o coincidență că ne-am întâlnit la Kinos, când am venit aici să-ți iau interviu.
- El nu știa că vii aici?
- Holly clătină din cap.
- Nu, n-avea cum, răspunse hotărâtă.
- Când l-ai văzut ultima oară, sau i-ai scris? S-ar fi putut să-i fi spus sau scris și ai uitat?
- Zâmbi strâmb.

– Ah, nu, asta este chiar imposibil. Nu ne-am văzut și nici n-am comunicat în nici un fel în ultimii șapte ani.

– Șapte ani? Felix o privi uluit. Păi, atunci erai doar o copiliță?

– Aveam șaptesprezece ani. O copiliță, cum ai spus, fu de acord ea, cu o voce plină de amărăciune.

Felix îi luă mâna în mâinile sale.

– Cum s-a întâmplat? o întreabă cu blândețe.

Își ridică repede privirea, vrând să refuze să vorbească despre viața ei, dar el se uita la ea cu atâta îngrijorare, încât cuvintele îi muriră pe buze:

– Spune-mi, îi ordonă, strângând-o de mână.

– Nu sunt multe de spus. Eram prea tineri – eu, în special. Am locuit cu părinții mei și ei nu-l plăceau pe Nick. Așa că el a plecat... și a uitat să mă ia cu el. Ce uituc, nu-i așa? adăugă cu o ironie amară.

Felix o privi încruntat.

– Cât a durat?

– Cam șase luni... și câteva certuri.

– Înțeleg. Se lăsa pe spătar. Și presupun că întâlnindu-te cu el pe neașteptate, ți-ai reamintit tot, te-a făcut să suferi din nou?

Simți cum mâna lui Holly începe să tremure.

– Puțin, da.

Zâmbi cu gura până la urechi.

– Măiestria engleză de a se fofila! Când pleacă?

Holly ridică din umeri și-și retrase mâna.

– Nu știu. Se pare că mai stă pe aici.

A crezut că vorbise cu indiferență, dar Felix o privi cu șiretenie.

– Poate te vrea înapoi?

– Nu, sunt sigură că nu ăsta este motivul pentru... se opri brusc și roși.

– Deci, care este motivul? o îmboldi Felix. Se uită la ea, apoi continuă gânditor. Sau pot să ghicesc. Vrea să se culce din nou cu tine, nu-i așa? Este curios să știe ce a văzut la tine atunci, și ce fel de femeie ești acum.

– Nu-mi vine să cred că va afla așa ceva doar culcându-se cu mine, replică Holly cu acreală.

– Aici greșești, zise Felix luându-i mâna din nou, înfrângând repede rezistența ei. Un bărbat poate să afle tot ce dorește despre o femeie, când face dragoste cu ea. O femeie n-are secrete în pat. Făcu o pauză, apoi continuă ca din întâmplare: o să-l lași?

Fără să vrea tresări.

– Nu este treaba ta, îi răspunse cu răceală.

Felix înălță capul și o privi calm.

– Poate nu este... dar aş vrea foarte mult să fie, adăugă deliberat, privind-o în ochi.

Holly îl privi lung. Era imposibil să nu înțeleagă, imposibil să nu citească mesajul din privirea lui. Stânjenită, își trase mâinile din ale lui și se ridică.

– Dacă... dacă vrei să mă scuzi, mă duc să mă aranjez puțin.

– Sigur.

Se ridicase și el în picioare, și Holly simți cum o privește până când intră în vilă. O dată intrată în cameră, încuie ușa,

mulțumită că poate să-și adune gândurile în liniște. Se îndreptă încet spre oglindă și se studie cu atenție. Acum era bronzată, dar nici bronzul nu putea să-i ascundă cearcănele sau cutele de îngrijorare de pe frunte. Noaptea trecută nu dormise prea mult, deși era ostenită după cearta cu Nick. Zăcuse trează, gândindu-se la el, corpul tânjindu-i după sărutările și mângâierile lui. Îl dorea cu disperare, după atâția ani de singurătate. La un moment dat, a fost pe punctul de a se duce după el la barcă, să-i spună că s-a răzgândit și vrea să fie cu el. Dar mândria o oprise. Să meargă la el oricum, ar fi fost dovadă de slăbiciune, ca și cum toată durerea și nefericirea pe care i-o provocase n-ar fi contat deloc. Și s-ar fi trădat pe ea. Așa că își aduse aminte toate certurile, într-o încercare disperată de a rezista, până data viitoare, când Nick va face o nouă tentativă. Și nu se îndoia deloc că va mai fi o altă tentativă. Spusese că o dorea, și-l cunoștea destul de bine ca să știe că-și va urmări cu tenacitate scopul... care va fi sfârșitul, nu dorea să se gândească.

Se spală pe mâini și oftă exasperată; această întâlnire se desfășura aiurea. Întâi a apărut Nick și acum Felix Riddell complica lucrurile. Ultima lui remarcă arăta limpede că era interesat de ea, ceea ce crea probleme. Era important să afle dacă o invitase aici pentru el sau într-adevăr dorea să-i dea un interviu pentru ziar? Holly înjură în șoaptă. La naiba cu bărbații! Reușise să-i țină la distanță atâta timp și acum amenințau să apară iar în viața ei. Se rușă hotărâtă și apoi se întoarse pe terasă, gata să sară la Felix dacă ar fi încercat să flirteze din nou. De fapt, ar fi minunat dacă ar face-o, în felul

ăsta ar putea să-i spună ce crede despre bărbații în vârstă, care alergau după tinerele, așa că nu va mai vrea să știe de ea și își va face bagajul și va pleca acasă și va scăpa de amândoi.

Dar Felix avea destulă experiență în privința femeilor; îi fu de ajuns să-i arunce o singură privire ca să-și dea seama de starea ei de spirit. În restul după-amiezii, discutară despre diverse lucruri și Holly se relaxă, atât de mult încât o dată sau de două ori încercă să-i spună întrebări, dar el refuză să cedeze. Zâmbi și schimbă subiectul.

Au mers pe plajă, au înotat, apoi au făcut o partidă de tenis, înainte de a lua cina. Din nou a trebuit să se împrumute de haine. Era nesigură de intențiile lui, dar cu excepția încercării din timpul prânzului, Felix n-a mai făcut nici o altă încercare de a o seduce.

– Desigur, iahutul meu te va aștepta să te ducă acasă oricând dorești, îi spuse zâmbind, când îi văzu ezitarea.

Au luat cina la lumina lumânărilor, o cină minunată, servită în farfurii din cel mai fin porțelan, ce aparținuseră o dată țarului Rusiei, au băut vin din pahare de cristal ce reflectau lumina în culorile curcubeului. Apoi au stat în salonul imens și au ascultat muzică. Aparatura era atât de sofisticată încât avea impresia că era înconjurată de orchestră. În șemineu ardea focul, dând o căldură plăcută în cameră, și Holly se simțea toropită.

Felix veni lângă ea și-i luă paharul gol din mână.

– Mai vrei unul?

Ea clătină din cap și se ridică.

– Nu, trebuie să plec. S-a făcut târziu. Se uită în jur, apoi își aminti că nu existau ceasuri în camere. Cum știi cât este ceasul, când este noapte?

El râse.

– Ah, pur și simplu mă duc la culcare când mă simt obosit. Dar nu este nici un motiv ca tu să nu știi.

Se duse la birou și scoase dintr-un sertar o cutie subțire, neagră.

– Poftim, zise întinzându-i cutia.

Holly luă cutia și-i deschise încet capacul. Înăuntru era un ceas subțire din aur adevărat! După un moment, Holly închise capacul și i-o întinse.

– Îmi pare rău, Felix, dar nu pot să-l accept.

– De ce nu? zise el încruntându-se.

– Știi perfect de bine de ce nu. Se ridică repede. Mă duc să mă schimb.

– Holly. Felix o prinse de braț. Nu te gânde la ceva ce nu este adevărat. Nu este chiar un cadou adevărat... este pur și simplu un ceas, care să-l înlocuiască pe cel pierdut, când ai căzut în mare de pe iahtul meu.

– Nu este nevoie. Când ajung acasă, o să-mi cumpăr un ceas.

– Acest ceas este făcut la una din fabricile mele, zise el exasperat; am aici o duzină pe care le ofer prietenilor mei.

– Poate că este așa, zise Holly, nesigură. Un cadou atât de scump poate să nu însemne nimic pentru ei sau pentru tine. Dar pentru mine, da... *și tu știi asta.*

– Bine. Văzu obraji roșii și-i dădu drumul. Foarte bine, repetă. O să le spun să pregătească iahtul, ca să te ducă la Melmia. Peste douăzeci de minute.

O așteaptă să coboare, după ce se schimbă, o luă de cot și o conduse prin grădină, până la ponton. Dar chiar înainte de a ieși din grădină, se opri și o întoarse cu fața spre el.

– O să vii și mâine?

Holly ezită, întrebându-se ce rost mai avea.

Ghicind motivul, Felix continuă repede.

– Uite, știu că vrei interviul, dar încă nu m-am hotărât. Dar întâi aș vrea să ne cunoaștem mai bine. Trebuie să fiu sigur că mă vei asculta cu atenție și că vei înțelege corect ceea ce-ți voi spune.

Nota de sinceritate din vocea lui o făcu pe Holly să se răzgândească.

– Bine, voi veni mâine. Întinse mâna și-i zâmbi. Mulțumesc pentru ziua asta minunată.

El îi luă mâna, dar în loc să i-o strângă, i-o sărută.

– Noapte bună, Holly.

Era târziu când iahtul intră în port la Melmia, însă mai erau câțiva bărbați pe terasa tavernei, discutând în contradictoriu, ceea ce constituia marea lor plăcere. În treacăt, Holly le aruncă o privire scurtă, așteptându-se să-l vadă pe Nick la una din mese, dar toți bărbații erau localnici. În timp ce urca scările, îl văzu pe puntea bărcii, sprijinit neglijent de catarg, fumând o țigară. Restul scărilor îl parcurse în fugă, sperând să n-o fi văzut, dar știind bine că nu era așa. Ajunsă în cameră, încuie repede ușa, apoi fugi la fereastră. Nu mai era pe punte

și nici pe stradă. Abia respirând, se aștepta să-l audă bătând la ușă. Dar peste tot era liniște, până și localnicii părăsiseră terasa. Se relaxă și se dezbracă, apoi închise obloanele.

A doua zi, iahtul sosi în port la aceeași oră și petrecu din nou o zi minunată împreună cu Felix. A învățat să joace squash pe unul din cele două terenuri, iar după cină au văzut un film american recent lansat pe piață. El n-a amintit nimic de interviu și nici n-a încercat s-o cucerească, deși după ce i-a urat noapte bună și înainte să urce pe iaht, a sărutat-o ușor pe buze.

— Pe mâine, i-a zis cu afecțiune.

Barca lui Nick era la chei și din nou era pe punte fumând o țigară, dar cum a văzut-o coborând de pe iaht, a aruncat chiștocul în mare și a coborât sub punte. Ca și cum ar fi așteptat s-o vadă în siguranță acasă, își zise Holly în gând, simțindu-se pe jumătate nemulțumită, pe jumătate... dar nu era sigură ce mai simțea.

Următoarele două zile au decurs la fel. A primit doar două telefoane de la redactorul șef. Holly îi spusese că încerca să-l convingă pe Felix Riddell, dar el era nemulțumit de faptul că treaba mergea prea încet.

— Nu înțelegi situația, îi explică. Nu se lasă ușor. Dacă încerc să-l forțez, o să mă trimită la dracu'. Dar sunt sigură că va accepta curând.

— O.K., ține-te de el. Până acum te-ai descurcat bine, o laudă redactorul șef. Dar încearcă să rezolvi cât mai repede. Dacă află celelalte ziare că este de acord cu un interviu, o să se năpustească acolo ca lupii.

Dar a mai trecut o zi până când Felix să se hotărăscă. După cină, o conduse într-o cameră în care nu mai fusese și pe care el o numea bârlogul lui. Pereții erau acoperiți cu rafturi de cărți, unele dintre ele extrem de valoroase și de rare. Turnă băutură în două pahare dintr-o sticlă ce stătea pe un bufet din secolul XVIII și-i întinse unul ei.

– Hai să toastăm, vrei?

Holly zâmbi.

– Sigur... dar pentru ce?

O studie cu atenție.

– Pentru tine. Pentru noul meu biograf.

Îl privi uimită, apoi înghiți în sec.

– Nu... nu înțeleg. Vrei să spui că dorești să-ți scriu biografia?

Amuzat de expresia ei uimită, dădu din cap.

– Exact. În ultimele zile m-am tot gândit la asta, și am trimis la Londra să-mi aducă câteva din lucrările tale. Acum că le-am citit, m-am hotărât.

– Așa că de *asta* nu te puteai hotărî? Chipul îi străluci. Ah, Felix, mi-ar face mare plăcere. Și o să mă străduiesc să fac o treabă bună. Îți promit că n-o să te dezamănesc.

El râse și o luă de mijloc.

– Știi că așa va fi. Sunt convins că vei face treabă bună.

Se întoarse brusc spre el.

– Când începem... mâine? Îmi aduc casetofonul și vom face articolul pentru ziar, apoi mă întorc în Anglia să cer un concediu fără plată pentru o lună ca să pot...

– Hei, oprește-te! o întrerupse Felix. Am spus biografie, nu articol.

Holly îl privi fără să priceapă, apoi toată bucuria de pe chip i se stinse.

– Dar trebuie să-l fac. Nu pot să renunț și să mă apuc de biografia ta, n-ar fi corect.

– Ei bine, corect sau nu, asta vreau, zise el cu bruschete. Și apoi, un articol apărut înainte, ar diminua interesul pentru biografie, nu-i așa?

– S-ar putea, dar... Holly se gândi repede. Uite, dacă nu vrei un articol, ai fi de acord ca ziarul meu să publice fragmente din biografie, anticipat? Se procedează așa de multe ori, fără să știrbească vânzarea... Dimpotrivă, o mărește.

Felix își frecă gânditor bărbia.

– O.K., o să mă gândesc. Da, vom negocia cu ei chiar acum. Holly râse fericită.

– Minunat! Ah, Felix, îți voi fi mereu recunoscătoare. Plec mâine să fac aranjamentele.

– Nu va fi necesar, putem lua legătura cu ei prin telex. Și apoi, îi zise zâmbind, nu vreau să te pierd, nici măcar o zi. O trase spre el și o sărută. Probabil că o simțise cum se încordează, dar continuă s-o sărute. Când îi dădu drumul, Holly făcu un pas înapoi și-l privi mohorâtă.

– Ce vrei să spui?

– Știi perfect de bine, zise cu vocea joasă. Vreau să stai aici și să trăiești cu mine, Holly.

– Adică să fiu amanta ta? îl întrebă ea cu răceală.

O trase din nou lângă el.

– Am fi *iubiți*, Holly. Trebuie că ți-ai dat seama ce simt pentru tine. Niciodată n-am crezut că mă voi îndrăgosti din nou, dar m-am îndăgostit de tine mai tare decât oricare dintre femeile pe care le-am cunoscut înainte. Aș vrea...

– Oprește-te! Albă la față, Holly se smulse de lângă el. Îți pierzi timpul. Încă agitată, se depărtă de el câțiva pași, încercând să-și găsească vocea. Felix, îmi pare rău, dar eu nu simt la fel. Așa că, să schimbăm subiectul.

Felix o privi cu ochi mari, nevenindu-i să creadă.

– Dar ne simțim bine împreună, nu-i așa? Ți-au plăcut zilele astea, pe care le-ai petrecut aici cu mine?

– Da. Da, sigur că da, dar...

– Realizezi ce viață ai duce cu mine, Holly? zise apropiindu-se de ea. Orice și oricât ai dori. Haine, bijuterii... ai avea tot ce este mai bun. Am sta aici pe insulă, doar noi doi, dar dacă vei dori, vom călători, oriunde vei vrea. Și aș fi generos, Holly. Nu va trebui să mai muncești niciodată. Nu va mai trebui să cauți subiecte pentru articole sau să stai în camere ieftine de hotel.

În zadar încerca Holly să-i oprească șuvoiul vorbelor.

– Dar *îmi place* viața pe care o duc, înțelegi? reuși să-l întrerupă până la urmă. Am muncit din greu să ajung aici și-mi place ceea ce fac. Și să trăiesc din banii tăi, să primesc totul pe o tavă de aur... ce provocare ar fi pentru mine? O.K., poate tu ți-ai trăit viața, ai răspuns la toate provocările și acum îți permiți să te bucuri de ele, dar eu încă nu mi-am trăit viața.

Se opri și-l privi cu tristețe.

– Nu poți să-mi oferi ceea ce vreau. Foarte bine, ar fi excitant să trăiesc câteva zile în preajma unui milionar, să port haine scumpe, să am o capă de blană pe umeri în nopțile răcoroase, să mă plimb cu iahtul. Dacă aș trăi tot timpul așa, fără să fac nimic, m-aș plictisi de moarte în câteva săptămâni și insula ar fi ca o închisoare pentru mine.

Vru să părăsească încăperea, dar Felix o prinse de braț și o întoarse cu fața spre el. Vocea îi era aspră.

– Nu, zise cu mânie reținută. Nu te-ai plictisi, Holly. Crezi că sunt un amant atât de neexperimentat, încât n-aș fi capabil să te fac fericită? O dată ce vom face dragoste, vei dori să stai mereu cu mine.

Încercă s-o sărute din nou, dar Holly îl respinse încruntată.

– Îmi pare rău, Felix, dar răspunsul este tot nu. Am tot ce-mi doresc.

– N-ai un bărbat, zise cu voce aspră.

Holly păli.

– N-am nevoie de un bărbat. Nici de tine, nici de altcineva. Traversă repede încăperea. Nu te deranja să mă conduci. Cunosc drumul până la iaht.

Tocmai când voia să iasă, vocea lui o opri.

– Știi la ce renunți?

Privi peste umăr, cu un surâs amar pe buze.

– Ah, da, știi foarte bine. Pierd orice șansă de a mai scrie nu numai biografia ta, ci și articolul.

– Nu este așa. Holly se întoarse să iasă din cameră, dar vorbele lui o opriă în prag. Acceptarea sau refuzarea ofertei... n-are nici o legătură cu asta. Dacă vrei interviul, pot să ți-l dau.

Dar biografia... ridică din umeri, poate ar fi mai bine să uităm de ea, în aceste împrejurări. N-aș putea să stau cu tine atâtea săptămâni, doar pentru a scrie biografia.

– E... adevărat? Îmi vei da interviul... fără nici o condiție?

Zâmbi strâmb.

– Fără condiții. Vino mâine, ca de obicei, și adu-ți și reportofonul. Acum mai bine ai pleca, spuse brusc. O să le spun să pregătească iahtul pentru tine.

Era aproape de miezul nopții când ajunse la Melmia. Cum intrară în port, privirea lui Holly fu atrasă ca un magnet de barca lui Nick. Nu era pe punte, dar în cabina de sub punte era lumină. Nici nu era nevoie să stea pe punte, deoarece zgomotul făcut de motorul iahtului era deajuns ca să știe că ea se întorsese.

Încet, Holly urcă scările spre camera ei. În capul ei era un vârtej de gânduri. Respingerea lui Felix a fost pur instinctivă, simțise o ușoară repulsie, nici ea nu știa de ce. Sigur că nu-l găsea respingător; deși îl considera destul de în vârstă, era încă un bărbat chipeș, cu un aer tineresc, care ar fi făcut ca diferența de vârstă dintre ei să pară mai mică. O mângâiasse de multe ori, iar sărutul nu fusese unul neplăcut. De fapt, Felix era un bărbat cu experiență, care știa cum să se poarte cu o femeie. Atunci, de ce găsise atât de respingătoare ideea de a-i deveni amantă? Holly se duse la fereastră și se sprijini de pervaz. Întoarse problema pe toate fețele până ajunse la concluzia că acest lucru se întâmplase pentru că Felix considerase că era necesar să se facă plăcut pentru a o duce

cu vorba. Acest fapt sugera un grad de falsitate în caracterul lui și cum te puteai baza sau încrede în cineva care nu se poartă firesc cu tine?

Zâmbi ușor când își aminti cum încercase s-o ispitească. Cât de puțin o cunoștea, dacă se gândise că bijuteriile și hainele scumpe ar putea influența hotărârea ei! Mai multă satisfacție avea când vedea un articol tipărit, un articol la care lucrase din greu. Era adevărat că se bucurase de conversațiile pe care le avusese cu el. Era tipul de om pe care și l-ar fi dorit ca prieten, să ia masa cu el, să discute și să se amuze din când în când. Dar simțea că nu era bărbatul căruia să-i poată face confidențe. Nici măcar nu-i povestise despre Jamie.

Dar nici lui Nick nu-i spusese despre Jamie. Se trezi din visare și realizează că în tot acest timp stătuse cu privirea pironită pe barca lui Nick. Era destul de târziu și totuși lumina era aprinsă în cabină; poate că citea ceva, înainte de culcare. Era unul din lucrurile pe care le avuseseră în comun... dragostea pentru cărți. Aproape în fiecare seară, citeau în pat până când Nick îi lua cartea din mână și o trăgea spre el. Brusc, ochii i se umplură de lacrimi pe care le șterse furioasă. Niciodată Nick nu jucase teatru ca să se facă plăcut. Avea un farmec înnăscut, care le atrăgea pe femei ca un magnet. Și fusese în al nouălea cer, când dintre toate fetele o alesese pe ea. Nick nu era un afemeiat; chiar după căsătoria lor, multe femei îi făcuseră ochi dulci, dar nici nu le băgase în seamă, râdea de temerile ei, i-a spus că era bărbatul unei singure femei, a luat-o în brațe și i-a dovedit fără tăgadă că ăsta era adevărul.

Dar acum? Simțise de la început că era diferit, avea mai multă experiență cu femeile. Era mai dur decât fusese înainte, parcă nimic nu mai conta, și felul în care o sărutase, îi dovedise că au fost mai multe femei în viața lui!

Brusc, Holly se îndreptă și fără să se gândească, își ridică șalul, ieși din cameră și coborî scările în fugă. Era senin, luna aruncase o lumină argintie asupra orașelului adormit. Terasa tavernei era goală, deși din bucătăria unde stătea Alexis Lambis și familia, răzbătea o rază de lumină pe sub ușă. Probabil că luau și ei masa, după ce plecaseră toți clienții. Holly se grăbi spre port, neștiind exact de ce se ducea la Nick sau ce-i va spune când va ajunge acolo, știa doar că *trebuia* să-l vadă.

Cu inima bătându-i nebunește în piept, se opri pe chei să se liniștească puțin. Era chiar în apropierea bărcii lui Nick. Cum stătea acolo, o ușă dublă se deschise, luminând puntea. Uimită, se trase înapoi, gândindu-se că Nick o văzuse și venea s-o ajute să urce pe barcă. Dar vocea care venea din cabină nu era a lui Nick. Era o voce feminină, ușor răgușită și cu accent franțuzesc.

– Ah, Nicholas, *mon chéri*, a fost minunat, *ravissant!*

Holly se trase repede la întuneric și trase șalul peste rochia deschisă la culoare, în momentul în care Chantal d'Arneau apăru în prag și întorcându-se spre Nick îi înconjură gâtul cu brațele și-l sărută pe gură.

– *A demain, chéri*, murmură și mai spuse ceva, dar Holly n-a mai așteptat să audă.

Pătrunse pe aleea dintre două case și apoi străbătu în fugă drumul până la tavernă, unde se închise în camera ei.

Capitolul 7

Aproape toată noaptea, Holly a stat trează, ba blestemându-se că a fost proastă, ba mulțumind Cerului că nu se dusesse la Nick mai devreme, ca să dea peste franțuzoaică. Se cutremură numai imaginându-și scena. Fusesse doar un impuls, lăsându-se condusă de sentimente și iată ce era să i se întâmple! Alergând la el, se coborâse la nivelul lui Chantal d'Arneau. Se întrebă dacă soțul franțuzoaicei știa că nevasta lui era în vizită, noaptea, la Nick. Poate că sărmanul era obișnuit cu purtarea ei scandaloașă, își zise cu cinism în sinea ei, și închise ochii. Oare Nick decăzuse atât de tare, încât accepta să fie folosit în felul acesta?

Holly își îngropă capul în pernă și pentru prima oară în ultimii ani, plânse până adormi.

A doua zi, iahtul trimis de Felix a sosit punctual în port, dar Holly a întârziat. După ce a urcat la bord, s-a dus direct la cabină. Atmosfera între ei a fost încordată, dar Holly nu s-a

sinchisit. A trecut la interviu imediat, punându-i întrebările de pe lista pe care și-o pregătise înainte de sosirea la Kinon. Felix a răspuns destul de binevoitor, dând răspunsuri ample la unele întrebări, dar în tot acest timp a privit-o ușor încruntat, remarcându-i starea de încordare. La prânz au făcut o pauză, discutând altceva, deși Holly ar fi preferat să continue interviul. Tot ce dorea, era să termine mai repede articolul și să se ducă la fiul ei. În timpul prânzului a mâncat foarte puțin, i-a răspuns monosilabic, dorind să se termine mai repede. Dar Felix nu se grăbea, deși se așteptase ca respingerea ei să-l facă să se poarte mai țăfnos cu ea. La cei mai mulți bărbați, în special cei de vârsta lui Felix, o respingere a avansurilor de către o tânără constituia o lovitură grea dată mândriei lor, dovedindu-le că nu mai aveau o poziție privilegiată în acest domeniu. Dar din motive pe care nu le putea înțelege, se părea că Felix se comporta la fel ca atunci când l-a cunoscut prima oară. În mod obișnuit, Holly ar fi fost bucuroasă că dorea să fie doar prieteni, dar acum a început să-l suspecteze că avea să mai facă încă o încercare, așa că a hotărât să se comporte cu răceală, ca să-i dovedească faptul că nu era deloc interesată de el.

După prânz, au început din nou, dar capul o durea atât de tare încât îi era imposibil să se concentreze. Puse aceeași întrebare de două ori, se scuza poticnindu-se, apoi își duse mâna la cap, durerea devenind insuportabilă.

Felix se ridică brusc în picioare, se îndreptă hotărât spre ea, îi luă blocnotesul din mână și opri reportofonul. Holly vru

să protesteze, dar se opri când Felix îi luă ochelarii și-i privi încruntat ochii încercânați și roșii din cauza plânsului și nesomnului.

– Ai plâns, zise el printre dinți.

Holly începu să clatine din cap, apoi își dădu seama că n-avea rost.

– N-are nici o legătură cu ce s-a întâmplat între noi, seara trecută. Hai să continuăm, vrei? N-am ajuns nici la jumătate.

Întinse mâna după ochelari.

– Nu, pentru astăzi este de-ajuns, spuse după un moment de gândire. Nu arăți bine deloc.

– Mă doare capul, asta este tot, recunosc Holly cu jumătate de gură. Dacă vrei să rogi să-mi aducă două aspirine, o să-mi treacă.

– Nu, ne oprim aici și continuăm mâine, dacă o să te simți mai bine. Hai să intrăm, să nu mai stăm în soare. O conduse înăuntru și-i turnă o băutură răcoritoare într-un pahar. Apoi ieși și se întoarse după câteva minute cu un flacon de calmante. Uite, ia două din astea. Îi puse două tablete în mână și așteptă să le ia. Holly, de ce nu mi-ai spus că nu te simți bine?

– Voiam... voiam să termin interviul.

Se întoarse și se așeză pe canapea. Își sprijini capul de spătar și închise ochii. Când îi deschise, îl văzu pe Felix privind-o cu îngrijorare.

– De ce nu vrei să mergi în cameră, să te întinzi puțin?

Ea zâmbi slab.

– Sunt sigură că o să-mi treacă în curând. Îmi pare rău că-ți fac atâtea probleme.

– Draga mea! Se opri brusc, se duse la bufet și-și turnă o băutură în pahar, apoi se întoarse și o studie câteva clipe. Ai spus că nu... își caută cuvintele... că discuția noastră de aseară, nu te-a supărat. Este adevărat?

Holly zâmbi strâmb.

– A ajutat, dar n-a fost cauza principală.

– Atunci?

– Zău că nu este problema ta, Felix, zise scurt, întorcându-și privirea.

– Ceea ce înseamnă că soțul tău te-a făcut să plângi, ghici el. Ce ți-a făcut... te-a forțat?

Holly se ridică și-l privi cu răceală.

– Nu. Singura propunere pe care am primit-o ieri, a fost a ta. De fapt, n-am mai vorbit cu el de câteva zile. Și acum, dacă nu te superi, aș vrea să mă întorc la hotel. Îmi pare rău că am întrerupt interviul... sunt sigură că și tu dorești să se termine mai repede.

– Știi, Holly, seara trecută... Felix veni lângă ea și se întinse s-o prindă de braț, dar Holly se feri.

– Nu-i nimic, nu trebuie să spui nimic. Își masă fruntea cu o mână tremurătoare. Mi-e teamă că am fost nepoliticoasă cu tine. Îmi pare rău.

– La naiba, nu. Eu sunt cel care trebuie să-și ceară scuze. Felix vruse să spună altceva, dar își schimbă gândul când îi văzu chipul alb ca varul. Vom discuta când te vei simți mai bine. Dă-mi mâine un telefon și voi trimite iahtul după tine.

– Da, bine, fu de acord cu o voce fără pic de vlagă.

O conduse până la iaht și o ajută să urce pe punte.

Până a ajuns la Melmia, calmantele și-au făcut în mare parte efectul, însă tot se simțea obosită. Se hotărî să se ducă puțin la plajă și să înoate. Pe plajă erau alți turiști, care veniseră cu feribotul. Doi tineri au privit-o admirativ, când a trecut pe lângă ei, dar i-a ignorat când au încercat să-i vorbească. Și-a căutat un loc liniștit mai departe de plaja principală și l-a găsit între două stânci ce formau un fel de peșteră naturală. Între el se întindea o plajă din nisip foarte fin.

N-a înotat mult, doar cât să se răcorească, apoi s-a întins pe prosop să facă plajă. A încercat să doarmă, dar se gândea neîncetat la Nick și la franțuzoaică. Nici ea nici prietenii ei nu erau pe plajă și nici barca lor nu era în port, probabil că pleaseră pe mare pentru o zi sau părăsiseră definitiv insula Kinos. Asta însemnase seara trecută? se întrebă Holly; ultima întâlnire cu Chantal d'Arneau înainte să plece? Sau soțul ei aflase că fusese plecată și a hotărât s-o îndepărteze de Nick?

Se întoarse pe burtă și începu să se joace cu degetele în nisip. Poate că Nick a fost atât de cucerit de Chantal încât s-ar fi putut să plece împreună. Dar noul Nick, dur și stăpân pe sine, nu părea dispus să lase o femeie să intervină în planurile sale. Dacă nu erau de acord cu el, cu atât mai rău pentru ele. Era genul de atitudine „ne-a fost bine, atât cât a fost”. Nu că i-ar păsa, desigur; n-o interesa câte femei avusese Nick, nici acum, nici în trecut. Atunci, de ce a plâns noaptea trecută? Pentru Nick din trecut, pentru care nu conta nici o femeie, în

afară de ea? Sau pentru că se simțea vinovată că Nick devenise bărbatul de acum? Atunci fusese oarbă, atât de oarbă.

Se ridică brusc în picioare. N-avea rost să se mai gândească. Știa din experiență că nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. După plecarea lui Nick, descoperise că singurul lucru care o ajuta să nu se mai gândească era să facă ceva. Acum traversă plaja în fugă și se aruncă în valuri, înotând cu putere contra curentului.

Probabil că cei doi tineri o văzuseră, pentru că și ei intraseră în apă și o întâmpinară când se întorcea.

Unul dintre ei îi vorbi într-o engleză stricată.

– Tu, în necaz? Noi ajutăm, da? spuse prinzând-o de braț.

– Nu, sunt bine.

Holly încercă să protesteze, dar fu prinsă și de celălalt braț.

Deși erau în apă mai adâncă, cei doi tineri stăteau în picioare, susținând-o pe Holly, care nu atingea fundul mării. Râdeau la ea cu gura până la urechi, în timp ce o pipăiau pe sub apă. Deschise gura să țipe, dar o traseră sub apă. Se înecă și începu să tușească.

– Ți place jocul ăsta, nu?

Unul dintre tineri, cel brunet, îi rânji în față în timp ce încercă să-i scoată bikinii.

În clipa următoare dispăru sub apă și-i dădu drumul la braț. Urmă o învălmășeală de mâini și de picioare, apoi Nick apăsă lângă ea, ținându-l de braț pe atacatorul ei, ce părea fără vlagă. Celălalt tânăr îl privi uluit pe Nick, apoi îi dădu drumul la braț și începu să înoate, îndreptându-se cu viteză spre plaja cea mai apropiată.

– Ești bine? o întrebă Nick cu voce normală, de parcă n-ar fi depus nici un efort.

– D... da, mulțumesc. Holly se aplecă și-și aranjă ținuta. Ce vrei să faci cu el? Arată spre tânărul, pe jumătate amețit.

– Știi ce mi-ar plăcea să fac cu el, zise Nick posomorât, dar presupun că va trebui să-i dau drumul.

Îl târî până la mal și-i dădu drumul. Îngrozit, tânărul o luă la goană, întorcând din când în când capul să vadă dacă nu este urmărit.

Nick se întoarse spre Holly și-i atinse cu blândețe urmele roșii de pe braț.

– Te doare?

– Nu. Holly scutură din cap, dar se cutremură. Dar nici n-a fost... foarte plăcut. Ieși din apă și-și luă prosopul. M-am simțit atât de neajutorată...

Nick îi luă prosopul din mână și începu s-o șteargă pe spate.

– Ai nevoie de niște lecții de autoapărare.

– Da, răspunse cu o ușoară ironie în voce. Bănuiesc că am nevoie.

Nick înțelese și o privi nemișcat câteva clipe.

– Te-ai întors devreme azi, zise brusc. Ce s-a întâmplat... te-ai certat cu milionarul tău?

– Nu, nu m-am certat... și apoi, nu este milionarul *meu*, punctă Holly cu duritate.

– Nu? Nick o privi neîncrezător. Doar n-o să-mi spui că-ți ia atâta timp să scrii un articol?

– Sigur că nu.

– Deci, ce ai făcut timp de o săptămână – ai jucat șah? zise rânjind sarcastic.

– Da... printre altele, dacă vrei să știi, răspunse Holly furioasă. Nu că ar fi treaba ta ce fac cu timpul meu.

Ochii lui Nick aruncară flăcări.

– Și presupun că de asemenea nu este treaba mea, ce face nevasta mea cu corpul ei?

– Nu, nu este, începu ea furioasă, deoarece nu mă consider nevasta ta. De fapt...

Deși prosopul era destul de gros, simți cum degetele lui i se înfipseseră în carne.

– Te-ai culcat cu el? Da? o întrebă cu sălbăticie.

– Ce s-a întâmplat? îl luă în râs. Ești gelos că l-am preferat pe el? Păi, ai dreptate să fii, deoarece este un amant mult mai bun decât ai fost tu! Este mai bărbat... Se opri brusc, deoarece Nick o luă de gât, cu o expresie criminală pe chip.

– Este, pe Dumnezeuul meu? Expresia de pe chipul lui se schimbă. Sau se datorează banilor pe care-i are? De asta l-ai lăsat... pentru ceea ce ar putea să-ți ofere?

Holly îl lovi peste mâini și făcu un pas înapoi.

– Ei bine, indiferent ce am văzut la Felix, este foarte clar că este diferit de ceea ce ai văzut tu la Chantal d'Arneau! îi replică ea furioasă.

Nick o privi cu atenție.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că n-ai nici un drept să mă interoghezi, când tu ai o relație vulgară cu o altă femeie.

Chipul îi deveni de nepătruns.

– Și ce ți-a lăsat această impresie?

– Ah, dar nu este o impresie, îi replică ea sarcastic. Este un adevăr. Am văzut-o aseară părăsind barca.

O privi uluit.

– Ai văzut-o?

– Da, sărutându-te și mulțumindu-ți pentru minunatul timp petrecut împreună, îi răspunse, cu o voce de gheață.

– Cel puțin un client satisfăcut și dornic să-mi dea referințe bune, zise amuzat.

– Ah...!

Holly se înecă de furie. Ridică mâna să-l lovească, dar Nick fu mai rapid și o prinse de încheietură.

– Holly, ascultă, nu este nimic între...

– Nu, tu ascultă-mă, îl întrerupse Holly cu vehemență. Când te-am reîntâlnit am fost confuză și plină de incertitudini, dar în ultima săptămână am ajuns la niște concluzii. Și de un lucru sunt foarte sigură; și anume, vreau să mă eliberez de tine. Pentru totdeauna. Imediat ce ajung la Londra, o să cer divorțul!

Pentru o clipă, strânsoarea deveni mai puternică, apoi îi dădu drumul, iar pe chipul lui nu se putea citi nimic.

– Înțeleg. Și când intenționezi să te întorci la Londra?

Holly trase aer în piept, încercând să se calmeze. Decizia fusese luată, cuvintele rostite. Când îi răspunse, vocea îi era surprinzător de calmă.

– Nu sunt sigură. Probabil că poimâine.

– Atunci, n-ai feribot.

– Nu contează. O să închiriez o barcă să mă ducă la Pireu și apoi iau avionul de la Atena.

– Înainte de a pleca, să mă cauți, îi spuse Nick, să-ți dau adresa avocatului meu. O să ai nevoie de ea, pentru divorț, adăugă când văzu privirea ei întrebătoare. Și poate că ai dreptate, s-ar putea să fie cea mai bună cale. La urma urmei, nu mai avem nimic în comun.

– Nu.

Holly se întoarse, nedorind să-i întâlnească privirea și nemaiaivând nimic de adăugat.

– Dacă ești gata, te conduc până la tavernă, zise Nick cu greutate. Cei doi tipi văd că au dispărut, dar mai bine te însoțesc.

Holly își puse rochia și-și luă papucii.

– Nu ți-am mulțumit pentru că m-ai salvat, îi zise încet.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești, răspunse ironic.

Dar cei doi indivizi nu se zăreau nicăieri. Nick o duse până la marginea orașului, apoi o salută scurt și se îndreaptă spre una din străduțele laterale, lăsând-o să se ducă singură la tavernă. Brusc, Holly simți cum încordarea îi dispăre. Pentru prima dată era mulțumită că-l văzuse din nou, că lucrurile se lămuriseră și că luase o hotărâre finală. Dar era cuprinsă și de tristețe, un sentiment de dezolare și de eșec. Pentru că asta însemna un divorț, o recunoaștere a eșecului, a ceea ce începuse minunat și strălucitor.

*
* *

A doua zi i-a telefonat lui Felix și l-a rugat să-i trimită iahtul, hotărâtă să termine interviul. Cu aceeași hotărâre s-a ținut strict de schemă, refuzând orice intervenție de altă natură din partea lui Felix. În timpul prânzului a încercat să discute subiecte mai personale, dar Holly a fost politicoasă, distantă, gata să discute orice altceva, în afară de viața ei personală. Felix o privi dezamăgit, incapabil să treacă zidul pe care ea îl ridicase între ei.

După-amiază, au terminat interviul și a fost de acord să facă fotografii. A terminat mai multe filme pozându-l atât pe el, cât și împrejurimile. Când a terminat, a vrut să-și strângă aparatul, dar Felix a oprit-o.

— Împrumută-mi aparatul; vreau să-ți fac o poză.

Fără tragere de inimă, îi întinse aparatul. Felix o conduse în grădină, lângă un rond unde, aroma florilor de caprifoi și hibiscus îi umplură nărilor. Fără să se gândească, întinse mâna și trase spre ea o ramură plină cu flori ca să absoarbă mai bine aroma grea. Dintr-o dată, se simți cuprinsă de tristețe, știind că niciodată n-o să mai vadă acest loc minunat. Închise ochii, încercând să-și întipărească în memorie toată această frumusețe.

— Holly.

Ea deschise ochii. Felix o privea fix. În ochii lui era un apel aproape disperat și din doi pași fu lângă ea, uitând de aparat. O luă în brațe.

– Holly, nu pleca. Am atâta nevoie de tine. Nu-ți dai seama ce însemni pentru mine? Te rog, rămâi.

– Felix, nu, te rog! Încercă să se îndepărteze, dar el o ținea cu putere. Am mai trecut deja prin asta. Nu vreau să fiu doar amanta ta...

– De data asta nici nu-ți cer așa ceva. Un zâmbet timid îi apărui pe buze. După ultima discuție, jur că nici nu-mi trece prin cap, dar dacă ăsta este singurul mod de a te ține lângă mine... vreau să te căsătorești cu mine, Holly, să fii soția mea. Nu vreau să te pierd acum, nu după ce te-am găsit. Niciodată n-am crezut că mă voi îndrăgosti din nou, dar s-a întâmplat, mai tare ca niciodată. Și tu vei fi ultima mea dragoste, îți jur.

Se aplecă s-o sărute, luând tăcerea ei drept acceptare. Când în sfârșit îi dădu drumul, Holly se îndepărtă, privindu-l nefericită. În timpul interviului, aflase adevăratul motiv pentru care Felix se retrăsese pe Fallipos, rupându-se de lume.

– Pur și simplu m-am trezit într-o zi cu o imensă mahmureală, simțindu-mă sătul de atâta mâncare, băutură și țigări, îi spuse. Și nici nu mai știam unde eram... și nici cine era femeia de lângă mine. Atunci mi-am dat seama că mă omoram încetul cu încetul și că singurul mod de a scăpa era să mă îndepărtez de toate tentațiile posibile. La început m-am închis într-o mănăstire unde poți merge ca oaspete și să rămâi cât vrei, dar mi-am imaginat ce va scrie presa, dacă ar afla. Am hotărât să joc rolul milionarului excentric și să-mi creez această ascunzătoare. Am ajuns să iubesc locul ăsta, atât de mult încât să nu mai doresc să-l părăsesc vreodată.

Această mărturisire a făcut să-l înțeleagă mult mai bine și pentru moment a făcut-o să ezite; ar fi așa de ușor să cedeze, să-l lase pe Felix să aibă grijă de ea și de Jamie, să nu mai aibă griji, să trăiască aici în pace și liniște. Și Felix spusese că avea nevoie de ea. Se simți cuprinsă de un sentiment de simpatie pentru el și de recunoștință pentru că o dorea atât de mult. Nimeni nu-i spusese până atunci că avea nevoie de ea, nici chiar Nick când au fost împreună. Dar apoi s-a gândit la Jamie, la dorința lui, niciodată rostită, de a fi mereu cu ea, dorință care era mult mai mare ca a lui Felix și a revenit cu picioarele pe pământ. Felix a trăit o viață plină de excese până să vină pe insulă, în timp ce a ei era abia la început, iar a lui Jamie nici nu începuse.

— Îmi pare rău Felix, dar nu mă pot căsători cu tine, zise cu voce fermă.

— Din cauza soțului tău? Făcu un gest de negare. Poți să ceri divorțul imediat. Nici nu trebuie să pleci de aici, totul poate fi rezolvat de avocații tăi de la Londra.

— Nu, nu este asta. Nu te iubesc Felix, îi zise ea cu blândețe. Te plac, și încă foarte mult, și aș fi mândră să fii prietenul meu. Dar nu te iubesc și eu nu pot trăi cu o persoană pe care n-o iubesc.

O privi mohorât.

— Și dacă-ți mărturisesc că eu nu pot să trăiesc fără tine?

— Aș spune că ești un bărbat prea puternic ca să te pretezi la un astfel de șantaj, îi răspunse ea încet. Ai trăit fără mine înainte, Felix, și în curând o să uiți că exist.

El clătină din cap.

– Nu, niciodată.

Holly își luă aparatul și Felix o însoți până la ponton, acceptându-și înfrângerea în tăcere, dar înainte de a o ajuta să se urce pe iaht o sărută din nou cu pasiune, ca și cum nu se îndura s-o lase să plece.

– Poate că am stat aici prea mult timp, zise cu greutate. Poate că sunt pregătit să iau din nou lumea în piept și sunt destul de puternic să fac față tuturor exceselor care m-au doborât înainte.

Întinse mâna și-l mângâie cu blândețe pe obraz.

– Oh, sper că da, Felix, chiar sper, spuse ea cu sinceritate.

Atunci o lăsă să plece. Rămase pe punte în timp ce iahtul se îndepărta, privindu-l pe Felix și insula lui cum dispar la orizont și din viața ei.

Întoarsă la Melmia, Holly a închiriat o barcă prin Alexis Lambis, proprietarul ambarcațiunii fiind de acord să plece a doua zi foarte devreme. Apoi, după ce telefonă la birou să-i anunțe de planurile ei, se duse în cameră să împacheteze. Se duse să mănânce cu două ore mai devreme, intenționând să se culce pe la ora nouă.

Apoi mai avea de făcut un singur lucru. Holly se îndreptă încet spre barca lui Nick. Apusul de soare sângerieu schimbase culoarea caselor din alb în roz.

Presupuse că trebuie să strige, dar i se păru ridicol, așa că urcă pe punte și bătu în chepeng.

Aproape imediat Nick deschise ușa și rămase în prag, privind-o.

– Mi-ai... mi-ai spus să te caut, înainte de a pleca, spuse Holly.

– Da, sigur. Intră.

Coborî scările și întinse mâna s-o ajute, dar Holly se prefăcu că nu vede și se descurcă singură. Cabina era echipată cu o bucătărie pe partea dreaptă, iar pe stânga era o masă, acum pliată, și niște banchete. În capătul opus se deschidea o altă cabină echipată cu un pat, acoperit cu o cuvertură. Holly aruncă o singură privire, își aminti de Chantal d'Arneau și privi repede în altă parte.

– Nu vrei să iei loc și să bei ceva? o invită Nick.

– Mulțumesc, dar nu stau mult. Am venit doar pentru că ai spus că-mi dai adresa avocatului tău, îi explică ea țeapănă.

– Sigur. Ți-o scriu eu și poate că mai bine îmi dai și tu adresa avocatului tău.

Holly scoase din greantă o bucată de hârtie și un pix, și scrise adresa. Apoi se întoarse și-l văzu cum o privește. Luă bucata de hârtie și o puse în buzunarul bluzei.

– Mi-e teamă că eu trebuie s-o caut pe a mea. Este o firmă pe care mi-a recomandat-o cineva din Australia. Am o carte de vizită pe aici pe undeva, sper că n-am pierdut-o. Între timp, am putea să servim un pahar. Tu bei vodcă și tonic, nu-i așa? Deschise un bar mic și turnă o vodcă pentru ea și un scotch pentru el.

– Și acum, pentru ce bem? o întrebă întinzându-i paharul. Cel mai bine ar fi pentru fericirea viitoare.

– Printre altele, adăugă Holly cu sarcasm.

Nick zâmbi strâmb.

– Cum spui... printre altele.

Se așează pe canapea, deoarece cabina era destul de mică și nu se simțea în largul ei atât de aproape de el. În schimb, Nick stătea sprijinit de bucătărie și nu făcea nici un efort să caute adresa.

După ce luă două înghițituri, îi aminti să caute adresa.

– Ai spus că te duci să cauți cartea de vizită, îi zise tăios.

– Este timp, răspunse calm. Înțeleg că lungul interviu cu Felix Riddell a luat sfârșit?

– Da, răspunse scurt.

– Deci, te întorci la Londra să scrii articolul. Știi unde te vor trimite după aceea?

Clătină din cap.

– Oriunde. Dar sper să petrec întâi puțin timp acasă.

O privi mirat.

– Acasă?

– Am o căsuță în... făcu o scurtă pauză... la țară.

– Cu greu mi te închipui locuind într-o casă la țară, cu trandafiri la ușă. Mai degrabă te vedeam într-un apartament în West End, la Londra.

Holly puse jos paharul și se ridică.

– Păi, niciodată nu m-ai cunoscut foarte bine, nu-i așa? Când vei găsi cartea de vizită, poate că o să iei legătura cu avocații mei?

Nick nu făcu nici o mișcare s-o oprească doar o urmă pe scări, spre punte.

– Înainte să pleci, nu vrei să-mi dai o mână de ajutor? o rugă el. Am avut necazuri cu motorul și aș vrea să mai fac o încercare, să mă asigur că totul este în ordine.

Holly se întoarse fără tragere de inimă.

– Ce vrei să fac?

– Ține cârma pentru început, în timp ce eu controlez dacă motorul pompează apa.

– Vrei să spui că ieșim pe mare? Întrebă neliniștită. De ce nu poți s-o faci aici?

– Trebuie să ambalez motorul și asta face mult zgomot, îi explică Nick liniștit. Zgomotul motorului reverberează și de asemenea ar face valuri; ar agita celelalte bărci și tocmai acum pescarii își pregătesc masa și asta nu m-ar face prea simpatizat printre ei, adăugă, și apoi prefer să rezolv totul înainte de lăsarea întinericului.

– Mă rog, bine, fu ea de acord fără prea mult entuziasm, dar știind din experiență că motoarele vechi pot fi foarte îndărătnice când vor. Ce vrei să fac?

– Scot barca din port și atunci stai tu la cârmă cât timp eu cobor sub punte.

Nick a tras parâmele și a pornit motorul. Au ieșit în liniște din port și s-au îndreptat spre larg. O dată în largul mării, Nick a întors barca spre tribord, iar Holly la cârmă a condus ambarcațiunea de-a lungul țărmului. Automat, s-a supus instrucțiunilor lui, de a accelera sau încetini, apoi au plutit în liniște în timp ce el a făcut niște reglări.

Niciodată, înainte, Holly nu ieșise pe mare la apus, în special pe Mediterana. Încet încet, s-a pierdut în frumusețea momentului. Era liniște, marea foarte calmă, era ca și cum lumea s-ar fi oprit în loc și era extraordinar să privești miracolul tranziției de la zi la noapte. Soarele cobora din ce în ce mai jos, avu brusc o strălucire intensă, apoi dispăru.

Cu un oftat, Holly se trezi din visare, și-l văzu pe Nick stând nemișcat în spatele ei, privind și el apusul. Pe fața lui era o strălucire, care i se reflectă în ochi, când o privi.

– Iau eu cârma, acum.

Holly se dădu la o parte, și în timp ce Nick trecu la cârmă, se întoarse să privească dispariția ultimelor raze. Era o amintire pe care voia s-o păstreze pentru totdeauna.

Fiind atentă la apusul soarelui, Holly nu și-a dat seama de manevrele lui Nick, până n-a auzit lanțul ancorei. A privit în jur și a văzut că erau într-un mic golf înconjurat de stânci inaccesibile, ambarcațiunea fiind ancorată cam la treizeci de metri de țărm.

Nick opri motorul și Holly se întoarse spre el, privindu-l întrebătoare.

– Ce s-a întâmplat? Probleme la motor?

– Nu, este bine. De la început a fost bun, adăugă el deliberat. Pur și simplu am vrut să fii singură.

Holly îl privi uimită.

– M-ai păcălit să vin cu tine? Pentru care motiv? Întrebă ea furioasă. Ne-am spus tot ce era de spus și am ajuns la singura concluzie posibilă: că niciodată nu vrem să ne mai vedem și intenționăm s-o facem pentru totdeauna.

– Ai dreptate, fu Nick de acord, *ne* spuseseam tot. De fapt, deja ne-am spus prea multe...

– Atunci, de ce naiba...? Începu Holly mânioasă, dar se opri brusc, când văzu expresia de pe chipul lui.

– Deoarece noi doi avem de rezolvat ceva.

– Nu! Fu cuprinsă de groază. Uite, dacă este din cauza a ceea ce am spus despre tine și Felix... spuse cu grabă Holly.

Nick râse fără veselie.

– Ah, nu. Asta n-are nici o legătură cu Riddell sau alt bărbat care a mai fost în viața ta. Asta este între noi.

– Nu! suspină din nou Holly și făcu un pas înapoi, dar Nick o prinse și o trase spre el.

– Am încercat să te fac să reacționezi din clipa în care ne-am întâlnit, dar se pare că tu înțelegi într-un singur mod, spuse cu duritate.

– Nu, Nick, te rog. Te rog, nu! zise cu o voce înspăimântată.

– Este singurul mod.

O luă pe sus, deschise ușa cabinei cu piciorul și intră. O puse jos și Holly rămase stană de piatră, când îi desfăcu fusta și o lăsa să cadă pe podea. Începu să-i desfacă nasturii bluzei, dar deveni nerăbdător și nasturii zburară pe jos. După bluză urmă sutienul. Se cutremură când îi atinse sânii. Începu s-o sărute pe gât, murmurându-i numele.

Amintirea ultimei dăți când a luat-o fără voia ei și apoi a părăsit-o lăsând-o cu un copil, îi apărură cu forță în fața ochilor, umplând-o de groază. Brusc, își puse mâinile pe

umerii lui și-l împinse cu violență, făcându-l să-și piardă echilibrul. Nick căzu și ea avu timp să fugă. Urcă scările cuprinsă de panică și plângând, traversă în fugă puntea și sări în apă, tocmai când el părăsea cabina.

Apa era caldă, Holly se opri să-și scoată sandalele, apoi înotă disperată spre țărm, fără să știe ce urma să facă, dorind doar să se îndepărteze.

Nick își scoase hainele și sări în apă, apoi începu să înoate, tăind apa cu mișcări puternice. O prinse aproape de țărm și o întoarse spre el. Holly se luptă cu tăcere, lovindu-l cu picioarele, cu lacrimile și roindu-i pe obraji, deoarece știa că era o luptă pe care n-o putea câștiga.

Brusc, Holly căzu. Zăcură câteva momente nemișcați, apoi Nick o sărută. Gemu, încercând să întoarcă fața, dar o forță să se supună. În final se supuse și Nick începu s-o mângâie. Toate celelalte emoții dispărură, pierdută în îmbrățișarea lui.

Erau pe jumătate în apă. Nick își scoase restul hainelor și făcură dragoste cu frenezie, cuprinși de un extaz sălbatic și prelungit. Nu exista zi sau noapte, pământ sau mare, doar ei doi pierduți într-un vârtej imens de senzualitate.

Capitolul 8

Erau stele pe cer și primele raze ale lunii își făceau apariția, când Nick se ridică și o privi pe Holly. Își ridică privirea spre bărbatul puternic și înalt, iar pe chipul ei se citea fericirea.

Nick îi zâmbi, mângâind-o cu privirea. Se aplecă, o luă în brațe și Holly își sprijini capul de umărul lui. A înotat până la ambarcațiune, a ajutat-o pe Holly să urce pe barcă, apoi a dus-o în cabină. A luat un prosop mare, a încercat s-o usuce, dar Holly își vârî mâinile în părul lui și începu să-l sărute pe gât.

– Stai liniștită, femeie!

Încercă s-o șteargă pe spate, dar Holly se lipi de el și începu să se frece de el până când Nick gemu.

– Piscă sălbatică! Mai târziu. Trebuie să discutăm.

– Nu, nu vreau să discut.

Îl mângâie pe piept, redescoperind puterea pe care o avea asupra lui.

Pentru o clipă rămase nemișcat, apoi lăsa prosopul și începu s-o sărute cu pasiune. O conduse în cabină și o întinse cu blândețe pe pat. Pentru o clipă, rămase la marginea patului, privind-o.

Holly deschise brațele.

— Te doresc, Nick. Te doresc, acum.

Zâmbi și se lăsa lângă ea.

— Tu ești femeia mea, Holly. Și locul tău este în patul meu, spuse triumfător.

*

* *

Când se trezi, în cabină era întuneric și Nick fuma în tăcere. Stinse țigara când ea se mișcă și o trase lângă el. Holly oftă fericită, se ghemui și-și sprijini capul de umărul lui. Trecuse atât de mult timp de când nu mai stătuseră așa.

— Holly, trebuie să-ți spun ceva, zise cu blândețe. Eu...

Holly încremeni.

— Dacă este vorba despre franțuzoaica aia ușuratică... îl întrerupse cu violență.

Nick râse.

— Nu, nu despre asta este vorba. Și *nu* am avut o relație cu ea. Dacă ai mai fi așteptat, l-ai fi văzut pe soțul ei și încă un cuplu plecând împreună. I-am invitat la cină și la un pahar ca răspuns la invitația lor. Era vorba despre cina care i-a plăcut... nu despre *mine*, pisică geloasă.

Holly zâmbi în întuneric și-l sărută ușor.

- Sunt geloasă, nu-i așa? Totuși, te dorea.
- La fel cum Felix Riddell te dorea pe tine, îi reaminti Nick cu blândețe.
- Nick, ceea ce am spus în legătură cu el, începu cu dificultate... nu este adevărat. Nu m-am culcat cu el.
- Știu.
- Știi? Holly făcu ochi mari. Cum?
- O mângâie ușor pe braț.
- Adesea, un bărbat poate să-și dea seama când o femeie n-a mai făcut dragoste un timp îndelungat... și tu n-ai făcut, nu-i așa?
- Nu, șopti ea. N-a mai fost nimeni după tine.
- Ah, Holly! Iubita mea! O strânse de braț. Și Riddell? N-a însemnat nimic pentru tine?
- Nu, clătină Holly din cap.
- Nick răsuflă ușurat.
- Dacă ai ști prin ce chinuri am trecut, văzându-te, coborând în fiecare zi de pe iahtul lui. Voiam să-ți spun cât de mult doresc să te întorci la mine, dar totul părea să meargă rău între noi. Tu te-ai înconjurat de un zid de nepătruns și-mi era teamă să nu stric totul. Dacă n-ai fi venit în fiecare seară înapoi, te-aș fi răpit de mult. Și când mă gândeam la tine în brațele lui, îmi venea să merg pe insulă și să-l fac praf. Se opri ca s-o sărute. Așadar, în tot acest timp am greșit față de el, murmură Nick în barbă. A fost vorba doar de afaceri?
- Aa, n-aș fi așa sigură, răspunse Holly cu indiferență, zâmbind în sinea ei, când el întoarse brusc capul. Mi-a cerut să-i fiu amantă.

- Ah, da? Sper că l-ai trimis la dracu’?
- Nu, răspunse ea liniștită. Am spus un nu, mulțumesc, ca o fată bine crescută ce sunt.
- Ștregărițo! râse încet Nick. Și presupun că asta a pus capăt brusc interviului.
- Ba, deloc, interviul a început după ce l-am refuzat. Nick se încruntă.
- Vrei să spui că s-a folosit de interviu, ca să-l accepte?
- N-a fost o condiție, pentru nici una dintre propunerile lui.
- Propuneri...? Ți-a cerut a doua oară?
- Nu. A doua oară mi-a cerut să mă căsătoresc cu el, îi replică liniștită, bucurându-se de deruta lui.
- Te-a cerut, pe Dumnezeuul meu? Nick se ridică și o privi. Bănuiesc că i-ai spus că ești deja căsătorită, zise cu asprime.
- N-avea prea multă importanță pentru el. Nick o privi furios și deschise gura să spună ceva, dar Holly continuă. I-am spus că nu-l iubesc și că niciodată n-aș putea să fiu a unui bărbat pe care nu-l iubesc. Niciodată, adăugă încet.
- Expresia de pe chipul lui se schimbă imediat, se întinse din nou lângă ea și o mângâie ușor pe față.
- Ah, scumpa mea, dacă aș fi putut să-ți spun ce mult însemni pentru mine! Probabil că i-a simțit încordarea, durerea nu-i dispăruse complet, așa că zise repede: Ascultă-mă draga mea. Nu te-am părăsit pur și simplu. Ți-am scris imediat, ca să te anunț că îmi căutam un serviciu și o locuință pentru noi. Și că mă voi întoarce după tine, imediat ce găseam ceva. Dar după câteva zile, când ți-am dat un

telefon, mama ta mi-a spus că nu mai voiai să știi nimic, că totul se terminase între noi. M-am întors după tine, dar tatăl tău mi-a spus că plecaseși să stai la niște prieteni și m-a dat afară. Atunci am trecut pe la toți cunoscuții și rudele tale, unde am crezut că ai putea să stai. În același timp, mi-am căutat de lucru în construcții și când am găsit ceva sigur, m-am întors la părinții tăi și am intrat cu forța în casă. M-am dus în camera noastră, dar era goală, hainele tale lipseau. Am încercat să-i fac să-mi spună unde erai. Eram furios – Dumnezeu știe, cât de furios eram. Le-am spus vreo câteva și ei au chemat poliția și m-au scos cu forța. Vocea îi era plină de amărăciune. Atunci am ajuns la concluzia că nu mai vrei să știi nimic de mine.

Holly rămase nemișcată, realizând îngrozită cum îi distruseseră viața părinții ei. Era mai mult decât își închipuise. Când el termină de vorbit, gemu.

– Ah, nu! Nu! Ah, Nick îmi lipseai atât de mult și eram atât de singură. Voiam să mor.

Începu să plângă, pentru anii pierduți, pentru suferința lui Nick. O lăsă să plângă un timp, apoi o sărută.

– Hei, nu vrei să auzi și restul?

Încercând să se controleze, Holly trase aer în piept.

– Da, sigur că da.

– Ei bine, prima oară când am plecat eram furios, dar niciodată n-am putut să mi te scot din minte, sau să te urăsc, deși am încercat. Vezi, te iubeam prea mult, zise simplu. De câte ori am venit în Anglia, te-am căutat, dar fără succes. Și când te-am găsit, a fost tocmai în Australia.

– În Australia? Nu înțeleg, n-am fost niciodată acolo.

Se obișnuise cu întinericul, așa că l-a văzut zâmbind.

– Nu, dar o revistă cu un articol de-al tău și cu o poză pe prima pagină și așa am aflat unde lucrezi. Am telefonat imediat la redacție, dar n-au vrut să-mi dea adresa. M-am prefăcut că s-ar putea să am un subiect interesant pentru tine și mi-au spus că vii aici, unde ai o întâlnire.

Holly se ridică și aprinse lumina ca să-l vadă mai bine.

– Știi că vin la Kinos? N-a fost o coincidență?

El rânji.

– Nu prea. Am luat primul avion, am doborât vreo două recorduri ca să ajung în Grecia, să închiriez o ambarcațiune și să ajung aici înaintea ta. Am reușit, feribotul tău a ajuns după vreo două ore, după mine.

Tăcu un timp, gândindu-se la cele auzite.

– Și ai venit aici, sperând că noi... că s-ar putea întâmpla asta? îl întreabă încet.

Nick o privi serios. O trase cu blândețe lângă el și o masă pe umeri.

– Mi-ar plăcea să spun da, dar ca să fiu cinstit, pur și simplu n-am știut. Știam doar că o să te văd din nou și să aud din gura ta că totul s-a sfârșit. Acum suntem două persoane mature și m-am gândit că am putea afla unde am greșit și să ne facem un viitor împreună. Zâmbi strâmb. Cel puțin asta mi-am spus în sinea mea, dar mi-e teamă că atunci când te-am întâlnit totul a devenit mult mai complicat.

– Am observat. Lăsa capul în jos, și părul îi acoperi fața. Ei bine, acum știi că încă mă mai poți avea, zise cât mai degajat

cu puțință. Ai îngropat trecutul și o poți lua de la capăt din nou, imediat ce vei fi liber. Amândoi o puteau face, având în vedere că orice sentiment de vină sau amărăciune a dispărut.

Nick îi dădu la o parte părul, care-i ascundea chipul.

– Asta vrei... să divorțăm?

– Da, sigur. Amândoi avem drumul nostru, răspunse Holly, dar nu putu să-l privească în ochi.

Nick râse ușor și o trase spre el.

– Ah, pisicuțo, nu ești în stare să minți! O sărută. Te iubesc, murmură el. Niciodată n-am încetat să te iubesc și niciodată nu te voi lăsa să mă părăsești.

Au făcut dragoste din nou, redescoperind pasiunea pe care o credeau uitată. Era diferit... și totuși la fel ca înainte. Acum era dragoste și blândețe, dar și foc și pasiune. Amărăciunea dispăruse, luând cu ea toată durerea și teama. În sfârșit, adormiră îmbrățișați.

Holly se trezi prima și se ridică încet, să nu-l deranjeze. Stinse lumina, care rămăsese aprinsă și primele raze ale soarelui pătrunseră în cabină. Era răcoare, așa că trase pătura de la picioarele patului. Nick se mișcă și zâmbi în somn. A stat nemișcată mult timp privindu-l, gândindu-se la fiul ei și la viitor.

Până la urmă scoase un oftat ușor, hotărârea fusese luată. Se sculă, făcu un duș, se îmbracă, sau mă rog, puse pe ea hainele pe care le-a mai găsit. Apoi prepară două cani de cafea și le duse în cabină, apoi îl trezi pe Nick, sărutându-l ușor pe obraz.

Nick deschise ochii, se întinse și o trase spre el, sărutând-o.

– De ce ești îmbrăcată? Vino în pat, îi porunci el.

– Sunt o fată muncitoare, nu știi? Îi zâmbi. Trebuie să mă întorc la Melmia, să-mi scriu articolul și să telefoniez la ziar.

– Poți face asta mâine.

Se întinse din nou după ea, dar Holly se feri.

– S-o luăm pe rând, O.K.? Uite, ți-am adus niște cafea.

Fără tragere de inimă, Nick se ridică și se uită la ceas.

– Abia este șapte.

– Știu, dar trebuie să le spun că am făcut interviul și să-mi rezerve spațiu pentru ediția de săptămâna viitoare.

– Foarte bine, beau asta și te duc imediat. Zâmbi și o trase pe genunchi. Și când vorbești cu ei, spune-le că te întorci peste câteva săptămâni, pentru că pleci în a doua lună de miere cu barca în jurul insulelor grecești.

Îl privi cum se bărbierește și se îmbracă, amintindu-și – de parcă timpul se oprise pe loc – că așa făceau înainte. Pe drum spre Melmia, îi vorbi despre ce insule vor vizita, conducând cu o mână pe cârmă și cu cealaltă ținând-o de mijloc.

– Fă repede ce ai de făcut, iubito, îi zise când au ajuns în port. Te voi aștepta aici.

– Tu ce o să faci?

– Mă duc să cumpăr câte ceva din oraș. Destul pentru o excursie de câteva zile fără escală, decât dacă vom vrea să oprim în vreun port. Zâmbi fericit. Cred că vom fi foarte ocupați pentru un timp!

Se întoarse și o sărută și fu surprins de pasiunea și intensitatea cu care ea îi răspunse.

– Hei, ce-i cu tine?

– Știu... este o prostie, nu-i așa? Îl privi lung ca și cum nu se putea sătura privindu-l, apoi se lipi de el. Te iubesc, Nick.

Nick o strânse lângă el.

– Știu, iubito. Dar, avem tot timpul din lume.

O sărută din nou.

– Întoarce-te repede. Abia aștept să fim împreună.

Holly zâmbi și se îndreptă repede spre tavernă, întorcându-se în capul treptelor să-l privească și să-i facă semn cu mâna.

Ajunsă în cameră, își schimbă repede hainele și de la fereastră îl văzu pe pescarul cu care vorbise, îndreptându-se spre tavernă. Câteva minute mai târziu Nick părăsi *Argosy* și se îndreptă spre oraș. Imediat ce dispăru pe una dintre străzi, Holly își luă valizele și coborî grăbită scările. Pescarul îi luă bagajul, în timp ce ea plătea nota de plată, apoi fugi spre port, rugându-se să nu apară Nick pe neașteptate. În barcă privi neliniștită spre port, dar nici urmă de el și se relaxă treptat în timp ce insula dispărea la orizont.

*

* *

După frumusețea austeră a Greciei, verdeța englezească de la țară era atât de binevenită, cât și copleșitoare. Mulțimea copacilor și tufișurilor, pajiștile verzi se înghesuiau una în alta, dar era bine să fii din nou acasă, să respiri aroma caprifoiului ce acoperea peretele căsuței și să-și țină fiul în brațe. Dar a durat doar câteva ore, deoarece trebuia să se ducă la Londra,

să-și predea articolul. A primit felicitările redactorului șef și chiar ale editorului. De asemenea, fotografiile erau foarte reușite și au hotărât ca acest articol să fie punctul central al viitorului număr al revistei. Holly se folosi de acest prilej și ceru un concediu de două săptămâni, ce i-a fost aprobat imediat. Înainte de a pleca, Holly se întoarse spre șeful ei.

— Ah, apropo, dacă un tip pe nume Falconer, Nick Falconer, se întâmplă să întrebe de mine, vrei să-i dai adresa mea? zise ea în treacăt.

— O.K., așa voi face, și notă într-un carnet. Un alt.... articol?

— Cam așa ceva, aprobă Holly.

În drum spre casă, se întrebă dacă el va mai dori să știe de ea.

*

* *

Nick a sosit după trei zile. Holly era în dormitor, când auzi motorul unei mașini pe alee și se uită pe geam. Era sâmbătă și Jamie era acasă, jucându-se în grădină, aproape acoperit de tufișul sub care se vârase căutându-și iepurașul, care fugise din nou din cușcă. Mașina opri în fața porții și Nick coborî și se îndreptă spre poartă. Holly se trase înapoi, cu inima bătându-i puternic în piept.

Jamie auzi când Nick ridică zăvorul și ieși de sub tufișuri. Avea frunze în păr și o pată de noroi pe obraz.

— Bună. Mi-am pierdut iepurașul.

Nick zâmbi larg.

– Atunci, mai bine să închid poarta. Se lăasă lângă Jamie. Ce culoare are?

– Este alb, dar nu i-am pus încă un nume. Este doar domnul Iepure.

– Păi, probabil că este încă în grădina ta. Ai trecut prin gard?

Jamie se încruntă.

– Asta este grădina mea. Domnul Iepure stă în cușca aia pe care mi-a făcut-o mămica mea.

Nick îl privi uimit, în timp ce încerca să înțeleagă situația.

– De ce nu ți-a făcut-o tatăl tău?

Jamie îl privi cu ochi albaștri și inocenți.

– Niciodată n-am avut un tată. A plecat înainte ca eu să mă nasc. Dar mămica spune că eu o să am grijă de ea, când o să cresc, adăugă plin de importanță.

Brusc, Nick se ridică și se uită atent la copil. La fereastră, Holly își duse mâna la gură, mușcându-și degetele și așteptând să vadă cum va reacționa el.

– Cum te cheamă? îl întrebă Nick, alb la față.

Jamie îl privi nesigur, speriat de tonul lui, și realizând că acest bărbat înalt era un străin și că el n-avea voie să vorbească cu străinii. În ciuda fricii, răspunse.

– James Nicholas Falconer Weston, îi răspunse ușor precipitat, deoarece abia îl învățase și era destul de lung.

Inima lui Holly sări din piept, când văzu expresia de pe chipul lui Nick, îl văzu studiindu-l cu atenție pe copil și văzând trăsăturile lui oglindite pe ale lui Jamie. Încet, se lăasă în genunchi lângă copil și-i atinse părul cu mână tremurândă.

– Bună, fiule, zise ușor răgușit și trase copilul lângă el, îmbrățișându-l strâns.

Ceva îi spusese lui Jamie că nu era în pericol, deoarece n-a plâns și nici n-a țipat, dar după un timp a început să se zbată și Nick i-a dat drumul.

– Hai să mergem s-o găsim pe mama ta, da?

Brusc, Holly se trezi la viață și zbură pe scări și prin hol. Erau la jumătatea drumului spre casă, când ea deschise ușa și se opri brusc în prag.

Nick o văzu și o privi furios.

– Prostuțo! Prostuță nebună, nebună!

Dar întinse brațul spre ea și atunci fugi la el, cu lacrimi de fericire pe obraji.

Și Nick avea lacrimi în ochi.

– De ce naiba nu mi-ai spus? o întrebă cu asprime.

Dar trecu un timp până să se liniștească, iar Jamie se duse din nou să-și caute iepurașul. Holly îl conduse la banca de lemn de sub măr.

– N-am vrut să te întorci la mine, pentru că *trebuia*, îi zise ușor incoerent. Am vrut ca tu să vrei acest lucru. Vezi, trebuia să fiu sigură. Sigură că nu este doar o... o atracție sexuală. M-am gândit, că poate, o dată ce am făcut din nou dragoste, s-ar putea să realizezi că la urma urmei *era* doar sex, ceea ce doreai și că ești mulțumit că am plecat. Și nu puteam risca să-ți spun despre Jamie, în caz că ai fi considerat că era o obligație să te întorci... sau mă rog ceva la fel de stupid. Înțelegi, nu-i așa? Trebuia să fiu sigură că mă iubești îndeajuns ca să vii după mine.

– Ah, Holly! Îi luă fața în mâini și o privi mult timp înainte s-o sărute.

Prea emoționată ca să vorbească, Holly își îngropă capul la umărul lui și simți cum o mângâia pe păr.

– Doamne, dacă aș fi știut, murmură Nick. Prin ce iad ai trecut ca să-l păstrezi și să-l naști, singură, fără ca nimeni să fie cu tine! Părinții tăi nu te-au ajutat?

Holly se îndreptă și dădu părul la o parte cu o mână tremurătoare.

– Nu, voiau să avortez și să divorțez de tine. Și... nu puteam să fac așa ceva, așa că am plecat. Ei... Își mușcă buzele. Presupun că au rupt scrisorile tale și eu am plecat înainte ca tu să vii după mine. Am crezut că nu mai vrei să știi de mine, înțelegi? Îl privi cu o expresie de durere în ochi. Ah, Nick, dacă aș mai fi așteptat!

– Voi recupera timpul pierdut, iubito, îți jur, zise repede Nick. O strânse în brațe. Mi s-a oferit postul de director de companie, cu baza în Londra. Vom fi împreună mereu, toți trei.

– Ah, Nick!

Plină de fericire, Holly se strânse lângă el și el o sărută iar și iar, ca și cum nu-i venea să creadă că era din nou a lui.

– Mămico, mi-am găsit iepurașul! se auzi vocea lui Jamie în timp ce apărea de după colțul casei, ținând strâns la piept sârmanul animal. De ce te săruți cu bărbatul ăsta? o întreabă suspicios.

Nick râse.

– Este clar o notă posesivă în tonul ăsta. Când o să-i spui cine sunt și că va trebui să se obișnuiască să mă vadă sărutându-te?

Holly se ridică și întinse mâna spre el, cu chipul radiind de fericire.

– Acum, dacă n-ai nimic împotriva... hai să-i spunem împreună, vrei? Oh, Nick, amândoi am așteptat atâta timp să te întorci acasă!

Sfârșit